

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע

ספר משניות הזוהר

והוא:

ספר הזוהר

על משניות מסכת ברכות פרק ז' משנה א-ג

שחיבר התנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

כולל פסקים הלכות וחידושים שיוצאים
מספר הזוהר הקדוש, זוהר חדש ותיקונים,
ובירורים ומקורים והערות לדברי רבותינו הראשונים
והאחרונים המקובלים והפוסקים,
וביאורים בדבריהם, בדברים הנוגעים להלכה,
ובענינים אחרים המסתעפים בזה.

נסדר ונערך בניקוד ופיסוק מלא, עם מראה מקומות,
בחילוק קטעים וכותרות לפי הענינים,
באותיות גדולות ומאירת עיניים.

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי,
עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש תמוז שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור, וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים למשניות הזוהר
משנה ברכות פרק ז, משנה א
משניות הזוהר

תֵּכֵן הָעֵינַיִם

- ה וְהֵייתֶם קְדָשִׁים" - אֱלוּ מִיַּם אַחֲרוֹנַיִם
- ה הַכֵּנֶת הַכּוֹס לְבִרְכָה וְכָל מִצְוֹתָיו רוּמֹז לְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים - עֲשֶׂה דְבָרִים
ז הַצְרִיכִים לְכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- ח כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה תִּקְנוּ בּוֹ עֲשֶׂה דְבָרִים
- ח סוּד עֲשֶׂה דְבָרִים אֱלוּ
- ט הַדְּחָה וּשְׁטִיפָה
- ט עֲטוּר
- י "עֲטָה אֹר כְּשֶׁלְמָה"
- י חֵי
- י יֵין - שְׁמוֹר וְזָכוֹר
- י מְלֵא
- י מְקַבְּלוּ בְּשֵׁתֵי יָדָיו
- י וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ
- י וּמִגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח
- ט כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה עֲשֶׂה דְבָרִים
- ט הַהִסְתַּכְלוֹת בְּכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה וּסְגֻלָּתָהּ
- ט בְּרַכַּת הַמְּזוֹן צְרִיךְ הַזְּמִנָּה
- כ טַעַם שְׂמִזְמִין בְּהֵב וּנְבָרֵךְ
- כ בְּהַזְמִנָּה לְבִרְכַּת הַמְּזוֹן מְזִמֵּן הַשְּׁפַע לְשִׁכְנָה
- כ עַד הַשְּׁתֵּא, לֹא שְׂמַעְנָא מְלִין אֱלִין
- כ בּוֹ יִתְבָּאֵר עֵינֵי הַשְּׁלָחַן בְּצַפּוֹן וּמִצְוֹת נְטִילַת יָדַיִם
- כ נְקִיּוֹת הַגּוּף לְפָנֵי הַסְּעוּדָה
- ל טַעַם ה' דְּבִרְכַּת הַמוֹצֵיא, וּמִצְוָה לְאַרְח עֵינַיִם עַל שְׁלַחְנוּ וּלְשִׁמְחָם
- ל בְּזִמּוֹן הַכּוֹס שׁוֹרָה הַשְּׁכִינָה
- מ הוֹדָאָה אוֹדֵי עַל יְמִינָא, לְאַחְזָאָה דְּהָא מְנִיָּה נְפָקָא
- מ יְבָרֵךְ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵין טוֹבָה

אברהם אבינו הוא הראשון הכהן הגדול ונקרא כוס של ברכה שצריך להיות מתקנת בימין - בכוס של ברכה הכל חיבים, ובלבד שידעו את מי מברכים - הר בית ה', זה טוב בלי רע. שהוא אחרית הימים. וזוהי כוס של ברכה. מח אשתו של אדם נקראת כוס של ברכה ואם זכו הרי ברכת ה' עליהם כוס של ברכה. נא

להניח ברכה אל ביתך. נב

והשמש שאכל פחות מכזית (כה). נב

בציעת הפת על דרך הסוד - מאי כביצה? נב

אסור לזלזל בפירוורים. נט

צריך למסור סודות התורה לכל יהודי, ולא לאנשים שאינם מהגונים. נט

עד כזית עד כביצה. ס

סוד הכזית והכביצה. ס

אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (שם יא) ואכלת ושבעת? והם דקדקו עליהם, עד כזית או עד כביצה, ואיך לא אשא להם פנים?! סא

קם הרועה הנאמן. סא

אני מתחנן לפניך שתגלה את הסודות. סב

בסודות עליונים של העולם הבא. סב

ושתי ה' הן כנגד שתי הלחם, שתי ככרות של השבת. סג

הסודות הנוראים הקדושים בשני הלחמים של שבת קודש. סג

ומהו סוד האדם הבוצע את הלחם לכבוד שבת קודש? סג

ענה ואמר לו, שהאדם הבוצע נעשה מרכבה לזעיר אנפין שם מ"ה הקדוש. סד

אשרי האדם הלומד את סודות התורה הקדושה. סד

וזה ע"י שחזור בתשובה. סה

גלגול. סו

הלל ושמאי. סו

לפעמים נותן לזה כביצה, ולזה כזית. סז

מחברים שני שעורים כאחד בכזית וכביצה, שלוב יאהדונהי. סז

לחם הפנים. סח

משלחן המלך. סח

יגלה לן טעמי דבתריסר נהמי. סח

סוד לחמי תודה. סט

סט	נטילת יָדִים
ע	עֶשֶׂר אֲצִבְעוֹת
עא	להיות על השלחן דברי תורה
עא	בגלל הצדקה יאריך ימיו
עב	שלא יהא גרגרן ובלען על שלחנו של המלך
עב	מים אחרונים
עג	אשרי העם שככה לו
עג	מים ראשונים מצוה וכו'
עד	לשלשה צריך כוס
עד	כוס של ברכה, רביעית הלג
עה	צריך לשמור הדבור שלא יאמר דבר לא טוב
עו	צריך להזהר שלא לזרק לחם או פרוגים על הקרקע

רבינו עובדיה מברטנורא

שלשה שאכלו. לזמן. להזדמן יחד, לברך בלשון רבים נברך שאכלנו משלו: דמאי. פירות עמי הארץ קרויים דמאי, כלומר דא מאי מעושרין הן או לא, לפי שהם חשודים על המעשרות ואסרו חכמים לאכול מפירותיהן עד

מסכת ברכות פרק ז משנה א'
 שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאַחַד, חֵיבִין לְזֶמֶן, אֲכָל דְּמַאי, וּמְעֵשֶׂר רֵאשׁוֹן שְׁנַמְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמְעֵשֶׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שְׁנַפְדוֹ, וְהַשְּׂמֵשׁ שְׂאֵכָל כְּזֵית,

שיעשר. ואם אכל ולא עשר מברך עליו ולא הוי מצוה הבאה בעבירה דרוב עמי הארץ מעשרים הם: שנטלה תרומתו. ואף על פי שלא נטלה ממנו תרומה גדולה, כגון בן לוי שהקדים את הכהן ולקח המעשר בשבילים קודם שנטל הכהן תרומה גדולה, והכהן היה לו ליטול תרומה גדולה תחלה אחד מחמשים, דרחמנא קרייה ראשית, נמצא תרומה גדולה של כהן בתוך המעשר הזה אחד מחמשים שבו, לבד מתרומת מעשר שעל הלוי להפריש תרומה ממעשרו. ואשמעינן מתניתין דהכא דפטור הלוי מלהפריש ממנו תרומה גדולה דכתיב (במדבר יח) והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר, מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר: ומעשר שני והקדש שנפדו. כגון שנתן את הקרן ולא נתן את החומש, שהבעלים מוסיפים חומש. וקמשמע לן תנא דאין חומש מעכב: והשמש שאכל כזית. דמהו דתימא כיון שהשמש אין לו קביעות אלא הולך ובא אין מזמנין, עליו קמ"ל. ובכל הני אשמעינן

תוספות יום טוב

לזמן. פירש הר"צ לזרך בלשון רבים. דכתיב (תהלים לד) גדלו לה' אחי. א"נ דכתיב (דברים לב) כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלהינו. גמרא: דמאי. פירש הר"צ דרוב עמי הארץ מעשרין הן. כלומר ולהכי מאכילין את העניים דמאי ומשום הכי חזי ליה ולא הוי אכילה צעזעירה דמגו דאי צעי מפקיר לנכסיה וחזי ליה. וכ"פ במשנה ד' פ"ק דדמאי וכן הוא בגמרא: ומעשר שני. כתב הר"צ שהבעלים מוסיפים חומש. עיין במס' מעשר שני פ"ד משנה ג' ובפרק ה' דערכין ועיין בפ"ק דתרומות משנה ה' דהתם לא פי' הר"צ לזמן חומש [והן דברי הר"ש ואע"ג דהך דהכא הן דברי גמ' י"ל כמ"ש התוספות בפ"ג דעירוזין דף לא ללא פשיט צפרק הזהב מהמשנה דאין חומש מעכב משום דאיכא למדחי ולאוקמי כשנתן החומש ולא קתני למעשר

מסכת ברכות פרק ז משנה א'
 וְהִכּוֹתִי, מְזַמְנִין עֲלֵיהֶם. אֲכַל
 אֶכְל טָבֵל, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שְׁלֵא
 נְטֻלָּה תְרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי
 רבינו עובדיה מברטנורא
 דאע"ג דדמו לאיסור אין כאן ברכה
 בעבירה: והכותי. מן העובדי
 כוכבים שהביא מלך אשור מכותא
 ומשאר ארצות ויושב אותם בערי
 שומרון, ונתגיריו מאימת האריות שהיו אוכלים בהם כמפורש בספר
 מלכים (ב יז), והיו שומרים תורה שבכתב, וכל מצוה שהחזיקו בה
 מדקדקים בה יותר מישראל, לפיכך היו מאמינים בהם בקצת המצות, עד
 שבדקו אחריהם ומצאו להם דמות יונה בראש הר גריזים שהיו עובדים
 אותה, ומאז עשאו כעובדי כוכבים גמורים לכל דבריהם, הלכך האינדא
 אין מזמנין על הכותי: אכל טבל. דגן שלא נטלה ממנו תרומה ומעשרות
 קרוי טבל. ופירוש טבל טב לא ואין צריך לומר טבל דאורייתא, אלא
 אפילו טבל דרבנן כגון דגן שצמח בעציץ [שאינו נקוב] שאינו טבל אלא
 מדרבנן, אין מזמנין עליו: ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו. לאו
 תרומת מעשר קאמר דהאי טבל גמור הוא, אלא כגון שהקדים לוי את
 הכהן בכרי לאחר שנתמרח והוקבע לתרומה מן התורה ונטל מעשר
 ראשון תחלה, ואחד מחמשים שבו היא ראויה לתרומה גדולה לכהן, וכל
 זמן שלא נתן ממנו תרומה גדולה זו אף על פי שהפריש תרומת מעשר
 אין מזמנין עליו, ואם היה מקדימו בשבלים קודם שתתמרח לא היה צריך
 להפריש תרומה גדולה כדכתבינן לעיל: ומעשר שני והקדש שלא
 נפדו. א"צ לומר שלא נפדו כלל דהא מילתא דפשיטא היא, אלא שנפדו

תוספות יום טוב

שני אלא אגב דקמני מעשר ראשון]: והכותי. פי' הר"צ מן העובדי כוכבים שהציא
 מלך אשור מכותא. כמו שנאמר (מ"ז יז) ויצא מלך אשור מצבל ומכותא ומעוא
 ומחמת וגו'. ונראה לי שלכך לא קראם בשם צבלי שהזכיר ראשונה בכתוב. לפי ששם
 צבליים הושאל לזני אומותינו כמו שתראה במשנה ד' פ"ד דיומא ופ' י"א דמנחות
 ולכך קראם בשם אומה הנזכרת ראשונה אחר צבל. ומ"ש הר"צ והיו שומרים התורה
 אע"ג דהכתוב לווח (שם) את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עובדים. כתב הרמב"ם
 לקמן בסוף פ"ח שבאורך הימים למדו תורה וקבלוה על פשוטה. וכ"כ התוס' בפ"ק
 דסוכה דף ח: טבל. פי' הר"צ דגן שצמח בענין וכו'. דמן התורה אינו חייב אלא
 דומיא דהיוצא השדה. הר"י: שלא נטלה תרומתו. פירש הר"צ שהקדים לוי
 את הכהן בכרי לאחר שנתמרח פירשו צגמ' וכתיו גזי לויס מכל מעשרותיכם תרימו

מסכת ברכות פרק ז משנה א'
וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדוּ, וְהַשְּׂמִישׁ
שֶׁאֵכָל פָּחוֹת מִכֹּזֵית, וְהַנְּכָרִי,
אֵין מְזַמְּנִין עֲלֵיהֶם:

רבינו עובדיה מברטנורא
ולא נפדו כהלכתן, כגון שפדה
מע"ש בגרוטאות של כסף או
במטבע שאין עליו צורה, ורחמנא
אמר (דברים יד) וצרת הכסף בדבר
שיש בו צורה. והקדש שחללו ע"ג

קרקע ולא פדאו בכסף, ורחמנא אמר ונתן את הכסף: והשמש שאכל
פחות מכזית. משנה שאינה צריכה היא, אלא אידי דהדר לרובא לצורך
הדר נמי להא: ועובד כוכבים. בגר שמל ולא טבל מיירי. ואשמעינן דכל
כמה דלא טבל עובד כוכבים הוא, ולעולם אינו גר עד שימול ויטבול:

תוספות יום טוב

תרומה כל 75 תרומה שבו תרימו. והכא אידגן וחלה עליו רשות כהן. דכתיב גזי
ראשית דגןך. וצעודו בשבליס דלח אידגן לא חלה עליו רשות כהן. ופטור הלוי
כדלעיל [ועיין צפ' ה' דפאה משנה ב' מ"ש בשם הר"ש ד"ה מעשר וכו']. וכו'
הר"י ז"ל דמשה הכא דחל עליו כבר חיוב תרומה גדולה כשעדיין לא נטלה אע"ג
דתרומת מעשר נטלה קרי ל' לא נטלה תרומתו. ולעיל דלא חל עליו חיובא בשנטלה
תרומת מעשר קרי ל' נטלה תרומתו אע"ג דהתרומה גדולה לא נטלה ע"כ.
ופירוש מלת מרות צסוף פ"ק דפאה: [והקדש שלא נפדו. פי' הר"צ שחללו
ע"ג קרקע וכו' ורחמנא אמר ונתן את הכסף אין הפסוק כן אלא (ויקרא כז) ויסף
חמישית כסף ערכך עליו והיה לו ודרך הסוגיא לקצר ולומר בל' אחר קל וכו'. תוס'
פי"ח דשבת דף קכח ע"א ועיין מ"ש שם משנה א']: אין מזמנין עליהן. איכא
מרביותא דסברי דווקא נקט מזמנין. דאילו ברכת הנהנין מצרך דהא נהנה אלא לפי
שהן דברים האסורים הוי כאין להם קצע לזמן עליהם. ואיכא מרביותא דסברי דאף
ברכת הנהנין אין מצרכין משום שנאמר (תהלים י) וצווע צרך נאך ה' והכי מסיק
צ"י סימן קל"ו וכתב צ"מ דמשום רישא דאף מזמנין נקט נמי צסיפא אין מזמנין
דעת הר"צ צוה ע' במשנה ד' פ"ק דמאי וצמה שאכתוב שם צס"ד:

שכר ועונש ה' חלקים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכי הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:

0527-651911

קחו עמכם
דברים ושובו אל ה'!
לא ידה ממנו נדה

בְּרִיף הוּא, הֲרָא הוּא רִבְתִּיב (דברים) זֶה שְׁמֵן עֶרֶב. כְּנַגַד (ישעיה ו):
 "בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם" (י). "קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת".
 ומשום זֶה וְהִתְקַדְשֵׁתֶם וּגו',
 לְהוֹדִיעַ שְׂאֵתֶם בְּנִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דברים יד): "בְּנִים
 אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם" (א).

XX

ב. בן איש חי - הלכות שנה ראשונה - פְּרֻשֵׁת שְׁלַח לך (סעיף טו): צְרִיף לְהַזְהֵר
 שְׁלֹא לִהְפָסִיק בֵּין מֵיִם אַחְרוֹנִים לְכַרְפֵת הַמְּזוּזָה אֲפִילוּ בַּדְּבָרִי תוֹרָה, וְרַק פְּסוּקִים
 אֲלוּ יֹאמַר אֹתָם אַחַר מֵיִם הָאֲחֻרָנִים קִדְּם בְּרַפֵּת הַמְּזוּזָה, וְהֵם מְזֻמָּר אֱלֹהִים יִחַנְנוּ
 וַיְבָרְכֵנו כְּלוּ, וְטוֹב לְצִיר בְּמַחְשְׁבֵתוֹ בְּצוּרַת הַמְּנֻנָה, וְאַחְרָיו יֹאמַר פְּסוּק אַבְרָכָה
 אֵת ה' בְּכָל עֵת וּגו', וַיְכּוֹן לַגְּרֵשׁ הַסְטָרָא אַחְרָא הַעוֹמְדַת עַל הַשְּׁלֶחֶן, וְאַחְרָיו
 פְּסוּק סוֹף דְּבָר הַכֹּל נִשְׁמַע וּגו', וְפְסוּק תְּהִלַּת ה' יִדְבַר פִּי וּגו', וְפְסוּק וְאִנְחֵנו בְּנָרְף
 זֶה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּהָ, וְאַחַר כֵּן וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלֶחֶן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה', וַיְכּוֹן
 סוֹפֵי תְּבוֹת זֶה הַשְּׁלֶחֶן אֲשֶׁר נה"ר, וַיְבָרַךְ בְּרַפֵּת הַמְּזוּזָה בְּעֵינֵי סְגוּרֹת כְּתַפֵּלַת
 הַעֲמִידָה, וַיִּשֵׂם יָד שְׁמָאל כְּנַגַד הַחֹזֶה, וַיָּד יְמִין עַל יָד שְׁמָאל, וַיְבָרַךְ בְּכוּנָה,
 דְּהַסְטָרָא אַחְרָא עוֹמֵד שֵׁם לְקָטֵרְגַע עָלָיו, אִם לֹא יְבָרַךְ בְּכוּנָה. (טז): יִשְׁתַּדֵּל לְבָרַךְ
 עַל הַכּוֹס אִם יֵשׁ שְׁנַיִם עָמוּ, שְׂאֵז יֵשׁ לָהֶם זְמוֹן, אֲבָל יְחִידֵי לֹא יְבָרַךְ עַל הַכּוֹס,
 וְצְרִיף שְׂיִמְסֵר לוֹ הַכּוֹס אֲדָם אַחַר כְּשִׂאוֹחָזוֹ בְּשַׁתֵּי יְדָיו, וְכֵן הוּא יְקַבְּלֵנוּ בְּשַׁתֵּי
 יְדָיו, וְקוּדָם שְׂיֹאמַר וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׁלֶחֶן וּגו', אִזּוּ יְקַבַּל הַכּוֹס בְּשַׁתֵּי יְדָיו, וְאַחַר
 שְׂיְקַבַּל אוֹתוֹ בְּשַׁתֵּי יְדָיו יֵאָחַז אוֹתוֹ בְּיַד יְמִין בְּלֶבֶד, וְאִזּוּ יֹאמַר וַיְדַבֵּר אֵלַי זֶה
 הַשְּׁלֶחֶן וּגו', וַיִּתְחַל לַעֲשׂוֹת זְמוֹן וּלְבָרַךְ. (יז) מְנַהֵג הַסְטִידִים כְּשִׂמְכֵרְכִין בְּרַפֵּת
 הַמְּזוּזָה עַל הַכּוֹס, שְׂיַהֲיָה הַפֵּת שְׁבַשְׁלָחוֹן מִנַּח לְצַד שְׁמָאל הַמְּבַרְךָ, כִּדִּי שְׂיַהֲיָה כּוֹס
 שֶׁל בְּרָכָה בְּיַמִּין שְׁלוֹ, וְהַפֵּת בְּשְׁמָאלוֹ, וַיֵּשׁ טַעַם בְּדָבָר עַל דְּרָף הַסּוּד:

ג. אֵין לְהַפְסִיק כָּלֵל בֵּין מֵיִם אַחְרוֹנִים לְכַרְפֵת הַמְּזוּזָה, אֲבָל צְרִיף לוֹמַר אֵת
 הַפְּסוּקִים שְׂיִתְבָּאָרוּ: וְהִנֵּה אֵין לְהַפְסִיק כָּלֵל בֵּין מֵיִם אַחְרוֹנִים לְכַרְפֵת הַמְּזוּזָה,
 וְפַעַם אַחַת הִיִּתִּי לִפְנֵי מוֹרֵי זְכוּרָו לְבָרְכָה, וְכֹא לִפְנֵי אָדָם אֶחָד וְאֹמַר לוֹ פִּי
 זֶה לוֹ שְׁנַיִם יָמִים שְׂאָרַע לוֹ כָּאֵב חֲזָק בְּכַתְפוֹ, וַנִּסְתַּפֵּל בוֹ מוֹרֵי זְכוּרָו לְבָרְכָה,
 וְאֹמַר לוֹ, פִּי בָא לוֹ כָּאֵב זֶה מִפְּנֵי שְׂהַפְסִיק בֵּין מֵיִם אַחְרוֹנִים לְכַרְפֵת הַמְּזוּזָה
 בְּקִרְיַת פָּרָק מְשִׁנִּיּוֹת, וְעֵבֵר עַל מָה שְׂאַמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְזְכוּרָנוּ לְבָרְכָה (בְּרֻכּוֹת דף
 מ"ב ע"א) תִּכְף לְנִטְיֵלָה בְּרָכָה, דְּהִיגוּ נְטִילַת מֵיִם אַחְרוֹנִים, וְלָכֵן תִּכְף נְהַפֵּף
 לְפָתַף, וְהַרְגִישׁ בוֹ כָּאֵב, וְלָכֵן צְרִיף לַיְזָהַר שְׁלֹא לְהַפְסִיק בֵּין מֵיִם אַחְרוֹנִים
 לְכַרְפֵת הַמְּזוּזָה כָּלֵל, אֲפִילוּ בַּדְּבָרִי תוֹרָה, וְאִם הוּא רוֹצֵה לַעֲסֹק בַּדְּבָרִי תוֹרָה כְּמוֹ
 שְׂאַמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְזְכוּרָנוּ לְבָרְכָה, יַעֲסֹק בְּתוֹרָה קִדְּם שְׂיִטוֹל מֵיִם אַחְרוֹנִים. אִמְנָם
 אֲלוּ הַפְּסוּקִים צְרִיף לְאֹמַרְם אַחַר מֵיִם אַחְרוֹנִים קִדְּם בְּרַפֵּת הַמְּזוּזָה, מְזֻמָּר

הכנת הכוס לברכה וכל מצוותיו רומז לסודות עליונים - עשרה
 דברים הצריכים לכוס של ברכה
 תיקוני זוהר ב"ד, ב

בו יתבאר שפוס של ברכה צריך שיהיה בו עשרה דברים, שלשה
 שאכלו מצוה לברך על פוס, ואומר המזמון, "נברך שאכלנו משלו".

ואיהי כוס דיוני, דאיהו יין באור: והיא כוס של יין, שהוא
 חושבן ס"ד מן יסוד, יין חשבון ס"ד מן
 וצריך ביה עשרה דברים כמה יסוד, וצריך בו עשרה דברים,
 דאוקמוהו מארי מתניתין, ואינון כמו שבארוהו בעלי המשנה, והן
 כחשבן י' מן יסוד, ואינון עטור כחשבון י' מן יסוד, והם עטור
 ועטור הדחה ושטיפה ח"י ומלא, ועטור, הדחה ושטיפה, ח"י

XX ז"ל XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"אלהים יחננו" וכו' פלו, ואחר כך פסוק "אברכה את ה' בכל עת" וכו'. פי הסטרא
 אחרא העומדת על השלחן פנזר לעיל בשם הזוהר, הנה הוא נקרא "בכל עת"
 בסוד "ואל יבא בכל עת אל הקדש", וכדי לסלקו משם צריך לומר "הב לו ונברך"
 כמו שנתבאר בינוקא פרשת בלק, ולכן אומרים זה הפסוק "אברכה את ה' בכל
 עת" וכו', תמורת "הב לו ונברך". ואחר כך פסוק "סוף דבר הכל" וכו', ואחר כך
 פסוק "תהלת ה' ידבר פי" וגומר, ואחר כך פסוק "ואנחנו נברך יה" וגומר, ואחר
 כך יאמר "ודבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'", ואחר כך יאמר ברפת המזון:

ד. סדר ואפן ברפת המזון ביחיד, וכשיש זמון, וכשיאין יין, וכשיש יין: ענין ברפת
 המזון. הנה אם הוא יחידי לא יברך ברכות המזון על הכוס, פנזר ב[זוהר]
 פרשת תרומה. ואם יש עמו שלשה אנשים שאכלו פאחד, ואין שם יין, יברכו
 ברפת זמון, ואף על פי שאין יין, ואחר כך יברכו ברפת המזון. ואם הם שלשה
 יש יין, אז תברך ברפת המזון על היין באפן זה, פי תחלה תאמר המזמור
 הפסוקים הנזכרים עד סוף הפסוק ואנחנו נברך יה וגומר, ואחר כך תטל הכוס
 בימניך ותעמידנו על חמש אצבעותיך הימניים ממש על [גביהם], ותתן עיניך
 בכוס בכל ברפת המזון, ואם אין שם כוס יסגר עיניו, ויברך ברפת המזון בכונה,
 וישים ידו השמאלית על לבו כנגד החזה, ויד ימינו על שמאלו, ויברך ברפת
 המזון בכונה גמורה, לטעם הנזכר פי סטרא אחרא עומד שם לקטרג עליו אם
 לא יברך ברפת המזון בכונה. ואמר לי מורי זכרונו לברכה, פי מלשון ההוא
 ינוקא דפרשת בלק, משמע שאוחז הכוס בשני ידיו עד שיגמר ברכה ראשונה,
 וכשמתחיל ברכה שניה "כדיון תישב פסא על תקוניה", רצה לומר שיעמידנו
 על חמש אצבעות יד ימינו, ועם כל זה לא נהג מורי כן אלא כמו שכתוב לעיל:

מקבלו בתרי ידוי ונותנו בימין, ויחייב עיניו ביה, ומסלקו מן הקרקע טפח, ומשגריה במתנה לאנשי ביתיה, עטור מסמרא דעטרה דברית מילה, עמוף עומה אור בשלמה (תהלים קד ב), ואם הוא עני דלית ביה אלא רביעית לוג דאיהו שעורא דאת ד', אתמר (שם קב א): "תפלה לעני כי יעטף", הדחה ושטיפה, הדחה מלנאו ושטיפה מלבר, ורוא דמלה וטהרו וקדשו (ויקרא טז יט).

ומלא, מקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין, ונותן עיניו בו, ומסלקו מן הקרקע טפח, ומשגרו במתנה לאנשי ביתו, עטור מצד של עטרה של ברית מילה, עטוף, "עטה אור כשלמה", ואם הוא עני שאין לו אלא רביעית לוג, שהיא השעור של האות ד', נאמר: "תפלה לעני כי יעטף", הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים ושטיפה מבחוץ, וסוד הדבר - וטהרו וקדשו.

כוס של ברכה תקנו בו עשרה דברים

זוהר ח"ג רמ"ה, א ר"מ

תליתאה, כוס דברכה, דתקיננו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומנביו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

באור: שלישי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

סוד עשרה דברים אלו

ואורח רוא, כוס (דברים לג): "ומלא ברכת ה'". כוס בני' אלהים. ומתמן נשמרא, דאיהו על שמייה כוס. הדא הוא דכתיב (תהלים קטז): "כוס ישועות אשא". מאן ישועות. ה' אצבעו. דאינון לקבל ה' ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים

באור: ובדרך סוד, כוס (דברים לג): "ומלא ברכת ה'". כוס בגימטריא אלהים, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז): "כוס ישועות אשא". מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן

כנגד חמש ספירות של כוס, שהוא שם אלהים חיים שהבינה מתפשטת בהם לחמשים שערים. ה' פעמים עשר, באות י', שהוא עשרה דברים שתקנו חכמים בכוס, שהוא אלהים חיים, חמש אותיות בחשבון ה'.

הדחה ושטיפה

באור: ובארו, בכוס שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. וסוד הדבר - שיהא תוכו כבר. מי שזכה לנשמה מכוס זה, להיות נשמה טהורה מבפנים ומבחוץ. וסוד הדבר - (ויקרא טז): "וטהרו וקדשו". טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס אין טהרתו וקדשתו מבפנים ומבחוץ בלי מים - אף כף הנשמה אין טהרתה וקדשתה מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כבר לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור

באור: עטור - פרושהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'.

בינה (דף רמ"ה ע"ב) מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' ומנין עשר. באות י', דאיהו י' דברים דתקינו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, ה' אתוון, בחשבון ה'.

ואוקמוהו בכוס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורוא דמלה, שיהא תוכו כבר. מאן דזכי לנשמתא מהאי בוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורוא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדושה מבחוץ. ומה בוס לאו טהרתיה וקדושתיה מלגו ומלבר בלא מיא. אוף הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדושתה מלגו ומלבר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כבר לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחי, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוהו מעטרו בתלמידים. וארח רוא, ה' איהו בוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת

עטוף - צריך לעטף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שכן פירושו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיהו): "מלא כל הארץ כבודו". כל שכן בכרכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהך ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיהו): "מלא כל הארץ כבודו". כל שכן בכרכה, ובאדברת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

"עטה אור בשלמה"

באור: שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטפה באור, ונעשתה אור. (זהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד): "עטה אור בשלמה". וזהו (בראשית א): "יהי אור" - יהי אור. ופירושו בעלי סודות התורה, בטורם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההוויות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

דאת י' מן ידוה, איחי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דרא הוא דבתיב, (תהלים קד): "עטה אור בשלמה". והאי איהו (בראשית א): "יהי אור" יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטורם נתהווה כל דבר, נתהוו הוויות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקרמת דנא.

חי

באור: חי - פירושו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בה

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רוא, שכינתא עלאה איחי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד): "בחכמה יבנה בית".

(משלי כד): "בַּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת". וְזֶהוּ חֲבִית: ח' בַּיִת. וּמְשׁוּם שֶׁהֵיא חַיִּים, שְׁכָתוּב (משלי ג): "עֵץ חַיִּים הֵיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ", הַיֵּין מְשֵׁם הוּא חַי. וְזֶהוּ יִינָה שֶׁל תּוֹרָה. מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בָּהּ נִקְרָא חַי. וְעוֹד, צַדִּיק חַי, שֶׁהוּא חַי מִן הַחֲבִית.

יין - שמור וזכור

באור: יין יש ממנו שני גוונים - לְבָן וְאֶדָם. יין גִּימְטְרִיא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנֻגָד שְׁנֵי גוֹנִים שֶׁל הַיֵּין, הוּא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שַׁבָּת, וְשְׁבַעִים תְּבוֹת שֶׁל קִדּוּשׁ וַיְכַל"ו - הָרִי ע"ב.

וְהַיֵּינוּ חֲבִית: ח' בַּיִת. וּבְגִין דְּאִיהִי חַיִּים, דְּכָתִיב (משלי ג): "עֵץ חַיִּים הֵיא לַמַּחְזִיקִים בָּהּ", וַיֵּן מִתְמֵן אִיהוּ חַי. וְדָא אִיהוּ וַיְנָא דְאַוְרִייתָא. מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדֵּל בָּהּ, אַקְרִי חַי. וְעוֹד, צַדִּיק חַי. אִיהוּ חַי מִן הַחֲבִית.

וַיֵּן אִית מְנִיָּה תְרִין גּוֹוִינֵי, תְנוּרָה וְסוּמָק. וַיֵּן, ע' אַנְפִּין. הָא ע"ב. וְלִקְבֵּל תְרִין גּוֹוִינֵי דַיֵּין, אִיהִי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר דְּשַׁבָּת, וְע' תִּיבּוּן דְּקִדּוּשׁ וַיְכַל"ו, הָא ע"ב.

מלא

באור: מלא - זהו שכתוב כוס (דברים לג): "וּמָלֵא בְרַבְתָּ ה'". וְאִיהוּ מְלֵא מִיַּנָּא דְאַוְרִייתָא. בַּר נֶשֶׁחִי חֲבִי צְרִיף לְמַחְוֵי שְׁלִים, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (בראשית כה): "אִישׁ תָּם, גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בראשית לג): "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלִים". הָכִי צְרִיף לְמַחְוֵי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלָא יִתִּיה בָּהּ פְּגָם, (ויקרא כא) דְּכָל אִשָּׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. אוֹף חֲבִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, בְּחוּשְׁבֵּן בּוּס. (שם י"ה) אִיהוּ מְלֵא, וְהַפּוֹדֵד אֵלִים וְתַמְצָא

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דברים לג): "וּמָלֵא בְרַבְתָּ ה'". וְאִיהוּ מְלֵא מִיַּנָּא דְאַוְרִייתָא. בַּר נֶשֶׁחִי חֲבִי צְרִיף לְמַחְוֵי שְׁלִים, כְּמָה דְאַתָּה אָמַר (בראשית כה): "אִישׁ תָּם, גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בראשית לג): "וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלִים". הָכִי צְרִיף לְמַחְוֵי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלָא יִתִּיה בָּהּ פְּגָם, (ויקרא כא) דְּכָל אִשָּׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. אוֹף חֲבִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, בְּחוּשְׁבֵּן בּוּס. (שם י"ה) אִיהוּ מְלֵא, וְהַפּוֹדֵד אֵלִים וְתַמְצָא

הוא מלא, והפך אותיות אלם ותמצא מלא. מתי? כְּאֶשֶׁר יֵשׁ שֵׁם אוֹתוֹת י"ה. והיננו (שמות יז): "כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה". אַדְנִי חֲשׁוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הַאֲמֻצֵי מְלֵא מְשֻׁנִּיָּהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרֵה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ.

מְלֵא. אִימְתִּי. כִּד אִית תַּמָּן י"ה. וְתִינּוּ (שמות יז): "כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה". אַדְנִי חֲשׁוֹנוֹ ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצֵיָא מְלֵא מִן (תקונים ע' ע"א) תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עֲלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְרָשׁ.

מקבלו בשתי ידיו

באור: מקבלו בשתי ידיו - כמו התורה שהיתה בשני לוחות, חמשה דברות בלוח אחד כנגד חמש אצבעות של יד ימין, וחמשה בלוח שני כנגד חמש אצבעות של יד שמאל. ונתנו בימין, כלומר ביד ימין. ומשום זה, שני לוחות אבנים בידו, ולא בידיו. וזהו שמעיד הפסוק, (דברים לג): "מימינו אש דת למו".

מקבלו בשתי ידיו, כגוונא דאורייתא, דהוה בתרין לוחין, ה' דברין בלוחא חדא, לקבל ה' אצבעאן דיד ימינא. וה' בלוחא תניינא, לקבל ה' אצבעאן דיד שמאלא. ואתייהבו בימינא דתינו ביד ימין. ובגין דא, שני לוחות אבנים הוריד בידו, ולא בידיו. והאי איהו דאסהיד קרא, (דברים לג): "מימינו אש דת למו".

ונותן עיניו בו

באור: ונותן עיניו בו - משום שכוס זה הוא כנגד ארץ ישראל, שנאמר בזה (דברים יא): "תמיד עיני ה' אלהיך בזה". ועינים של מעלה הם שבועים סנהדרין, ועליהם משה ואהרן. שתי עינים עליונות. אחת עין ימין, ואחת עין שמאל. והם ע"ב, כמנין "ביין". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ונותן עיניו בו, כגין דהאי כוס, דאיהו לקבל ארעא דישראל, דאתמר בה, (דברים יא): "תמיד עיני ה' אלהיך בזה". ועיינו דלעילא, אינון שבועין סנהדרין, ומשה ואהרן עליהו. תרין עיינון עלאי. חד עין ימין, וחד עין שמאלא, ואינון ע"ב, כמנין ביין. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח

באור: ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שנאמר בה (במדבר יא): "נפשנו יבשה אין כל". ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א): "תדשא הארץ דשא".

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא): "נפשנו יבשה אין כל", ואתברכת ואתעבדת פרוין, הדא הוא דכתיב, (בראשית א): "תדשא הארץ דשא".

זוהר ח"ג רע"ג: ר"מ

באור: ביאור: תשיעי - כוס של ברקה, ופרשוה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברקה, ואלו הם: עטור. עטורף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מלא. ויש אומרים ח"י, ומסלקו מן הקרקע טפח. ויש אומרים ח"י, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

באור: כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) כ"ס בלי ו', כמו

תשיעאה, כוס דברקה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברקה ואלין אינון. עטור. עטורף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עיניו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מלא. ויש אומרים ח"י מן החבית, ויש אומרים ח"י, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, ב"ס בלא ו' כמו כס שהוא

פגום וחסר בלא אלת, בן הוא חסר
בלא וי"ו, והוא פגום. חכס"א בן
עולה בגימטריא כוס.

כס, שהוא פגום וחסר בלא אלת,
בן הוא חסר בלי וי"ו, והוא
פגום. חכס"א בן עולה
בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה
דברים כנגד י', והם: עט"ר
בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו
סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה,
מעטרו בתלמידים, והיא עטרת
הברית. עט"ף, (תהלים קב): "תפלה
לעני כי יעטף". שכל הברכות
והתפלות מתעטפים עד שתעלה
תפלת העני.

באור: כוס היא ה"א, וצריך
עשרה דברים, כנגד י'.
והם: עט"ר בסוד העטרה, עטרת
תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו
זכרונם לברכה מעטרו
בתלמידים, והיא עטרת הברית.
עט"ף, (תהלים קב): "תפלה לעני
כי יעטף". שכל הברכות
והתפלות מתעטפים, עד שתעלה
תפלת העני.

הדח"ה ושטיפ"ה, כמו (ויקרא טז):
"ומהרו וקדשו". המהרה
מימין החסד. והקדושה משמאל
דיבורה. כוס דברכה מלכות מצד
בינה הנקראת אלהים. ונקרא
עטרה מצד הכתר. ח"י, מצד יסוד,
הנקרא שלום, שנאמר (ישעיה נד):
"וברית שלומי לא תמוט אמר
מרחמך ה'". מלא, מצד תפארת.
מקבלו בשתי ידיו, ה' ה'.

באור: הדח"ה ושטיפ"ה, כמו
(ויקרא טז) וטהרו וקדשו.
הטהרה מימין החסד, והקדשה
משמאל הגבורה. כוס של ברכה
מלכות, מצד בינה הנקראת
אלהים. ונקרא עטרה מצד הכתר.
ח"י מצד יסוד הנקרא שלום,
שנאמר (ישעיה נד) ובריתי שלומי
לא תמוט אמר מרחמך ה'. מלא
מצד תפארת. מקבלו בשתי ידיו,
ה' ה'.

ונותנו בימין, בי ה' עליונה לחסד,
ה' שניה לגבורה. ומסלקו
מן תפרקע טפת, בסוד יו"ד בי
סלוק ה' הוא יו"ד. ונותן עיניו בו,

באור: ונותנו בימין, פי ה'
עליונה לחסד, ה' שניה
לגבורה. ומסלקו מן התפרקע
טפת, בסוד יו"ד, פי סלוק ה' הוא

יו"ד. ונותן עיניו בו, שהם בסוד יאהדונגהי. יי מאיר בכת עין. יהו"ה בשלשה צבעי העין. אדני מאירה בשני פרוכי העין ואישוני עפעפי העין. ומשג"רו במתנה לאנשי ביתו, היא בינה, שנאמר בה, ישמח משה במתנת חלקו.

שהם בסוד יאהדונגהי. ה' (ר"א י"ד) מאיר בכת עין. יהו"ה בשלשה צבעי העין. אדני מאירה בשני פרוכי העין, ואישוני עפעפי העין. ומשג"רו במתנה לאנשי ביתו. היא בינה, שנאמר בה, ישמח משה במתנת חלקו.

כוס של ברכה צריכה עשרה דברים

זהר חדש רות קו ע"ב

באור: כוס של ברכה צריכה עשרה דברים, כמו שהעירו בהם חכמים. ברכת המזון בשלשה צריך כוס. שלא בשלשה - אין צריך כוס. מה הטעם? שכוס של ברכה אין מתברכת אלא בשלשה, ומשלשה ומעלה. הנה פחות משלשה - לא.

כוס של ברכה צריך עשרה דברים, כמה דאתערו בהו רבנן. ברכת המזון בשלשה, צריך כוס. שלא בשלשה, אין צריך כוס. מאי טעמא, דכוס של ברכה, אינו מתברך אלא בשלשה, ומשלשה ולמעלה. הא פחות משלשה, לא.

באור: בשלשה, אמרו רבותינו, שהוא אומר שאכלנו משלו. כאן לא אומרים למי מברך, אף על גב שהם שלשה, לא אמר למי שאכלנו משלו, או לשם, ולא אומרים אלא נברך שאכלנו, ולא אומרים למי.

בשלשה, אמרו רבנן, דהוא אומר נברך שאכלנו משלו. חכא לא אמרי לטאן מברך, אף על גב דשלשה אינון, לא אמר נברך למי שאכלנו משלו, או לשם, ולא אמרי אלא נברך שאכלנו, ולא אמרי לטאן.

ההסתכלות בכוס של ברכה וסגלתה

זהר חדש רות קו ע"ב

בו יתבאר שיש חשיבות שישתכל בכוס של ברכה, לפי שאז משפיע בה הברכות מהקדוש ברוך הוא, וזימון צריך להיות

בְּשִׁלְשָׁה דְּוָקָא, וְאוֹמֵר נְבִרָךְ שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ. דְּהֵינּוּ מִסְכָּם עֲלֵינוּ לְבִרָךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמֻמָּנוּ אֲכֻלָּנוּ.

וְהָכֵא אֵיתְעֵרוּ רַבָּנֵי, דְּהָאֵי בּוֹס שֶׁל בְּרָכָה קְוִימָא קְמִיה, וְעֵינֵי מִסְתַּפְּלִין בִּיה. וְרָזָא (דברים י"א יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה". וְהוּא בּוֹס שֶׁל בְּרָכָה, נִטְל בְּרָכָן וּמְזוּנֵי מְגוּ תֵּלֵת אֲבָהֵן. וּמִהֵחָא מְזוּנָא דְּאִיהוּ נִטְל אֲנֵן אֲכָלֵי.

בְּאוּר: וְכֵאן הֵעִירוּ רַבּוֹתֵינוּ, שֶׁהַכּוֹס הַזֶּה שֶׁל בְּרָכָה עוֹמֶדֶת לְפָנָיו, וְעֵינָיו מִסְתַּפְּלִים בָּה, וְהַסּוֹד - (דברים י"א): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה". וְאוֹתָהּ הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה נוֹטְלֵת בְּרָכוֹת וּמְזוּנוֹת מִתּוֹךְ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת. וּמֵאוֹתוֹ הַמְזוּן שֶׁהוּא נִטְל אֲנֵן אוֹכְלִים.

וְעַל דָּא מִסְתַּפְּלִין בִּיה, וְאִמְרֵי נְבִרָךְ שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ, נִסְבִּי"ם דְּעֵתְנֵנוּ לְבִרְכָא, בְּגִין דְּאֲכֻלָּנוּ מִשְׁלוֹ, מִהֵחָא מְזוּנָא דְּאִיהוּ נִטְל לְמִיּוֹן עֲלֵמָא.

בְּאוּר: וְעַל זֶה מִסְתַּפְּלִים בּוֹ, וְאוֹמְרִים נְבִרָךְ שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ. נִסְבִּי"ם דְּעֵתְנֵנוּ לְבִרְכָךְ, מִשּׁוּם שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלוֹ, מֵאוֹתוֹ הַמְזוּן שֶׁהוּא נִטְל לְזוּן אֶת הָעוֹלָם.

בְּרַכַּת הַמְזוּן צְרִיךְ הַזְמָנָה
זוהר ח"ג קב"ו ע"א

בו יתבאר שהשכינה הקדושה מתברכת בברכת המזון אף רק אם אנו נזמין אותה ונאמר הב ונברך מלשון הזמנה, וממשיך לבאר פי בעת אכילת האדם בסעודה, השכינה עומדת עליו ונוטלת חלקה שהם הניצוצות הקדושים. וצריך ליזהר להזמין השכינה ולברך ברכת המזון בכונה, כדי שהשפע לא יפול לסטרא אחרא.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אולי באורחא, מטו להחוא אתר דכפר סגנין, דהנה תמן רב המנונא סבא, אתארחו פאתתא דיליה, דהנה לה ברא חדא ועירא, וכל יומא הנה בני ספרא, ההוא יומא

בְּאוּר: רַבֵּי יִצְחָק וְרַבֵּי יְהוּדָה הֵיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. הַגִּיעוּ לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל כְּפַר סַגְנִין, שֶׁהָיָה שָׁם רַב הַמְּנוּנָא סָבָא. הִתְאַרְחוּ אֶצֶל אִשְׁתּוֹ, שֶׁהָיָה לָהּ בֵּן אֶחָד קָטָן, וְכָל הַיּוֹם הָיָה בְּבֵית

רבי יהודה הווי ידוי מלובלבון, באור: רבי יהודה הינו ידיו ונטיל ידיו, ובריה"ט) עד לא מלכלכות, ונטל ידיו נטיל. אמר ליה, אי תלמידי דרב שמעיה חסידא אתון, לא הוה לבו תלמידי רב שמעיה החסיד אתם, וברך טרם שנטל. אמר לו, אם

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ **כתבי רבינו הארי"ז ז"ל** ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

והוא מחלקת האמוראים אם צריך לברך על הפנים שבתוף הסעודה. ולכן טוב לנהג לצאת ידי ספק, שקדם שיטול ידיו, ישטה מים פחות מרביעית, כדי שלא יתחייב בברכה אחרונה, ויכונן לפטור בברכה זו הפנים שבתוף הסעודה. ופעם אחת שתייתי אני יותר מרביעית, והסתפל מורי במצחי ואמר לי שתיית מים ולא ברכת אחריהו ברכה אחרונה. ואם יש יין בתוף הסעודה אין צריך לכל זה כי ברפת היינו פוטר כל מיני משקים:

ו. **בנטילת ידים:** והנטילת ידים היא לגרש הקלפות שפחיצוניות העשייה, אבל הוא בבחינת היצירה שבעשייה [מ"א פב] והוא בזעיר אנפין דעשייה, שהוא הנוטל ידיו להעביר הקלפה ההיא הנאחזת באצבעות ידיו כדי לאכול ולא יתאחזו באכילתו.

ז. **צריך לזכור בכל אכילה חרבן הבית:** צריך אדם לזכור בכל אכילה חרבן הבית, כנזכר בזוהר תרומה קנ"ז ב' להיות עצב ודואג על אכילת השכינה, כי בזמן שהיה בית המקדש קיים היה אכילת השכינה בדרך אחר מעלה מאד, והיה יורד השפע לעולמות מתקון, מה שאין כן עתה אחר החרבן.

ח. **"לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם":** איך אפשר שלחם החומרי ון חלק הנפש שבאדם שהוא רוחני, ואם אין אדם אכל לחם ולא שום מזון כמה ימים ימות ברעב, ותצא נשמתו ממנו, ואם יאכל לחם יחיה, והאיה אפשר שהלחם יעמיד נשמה הרוחנית, ומהכרח קשיא זו אמרו הפלוסופים שאין השארה לנפש, וכמות זה כן מות זה, ובמות האדם ויפסד חלק גופו גם כן יפסד חלק נשמתו, מפנין שהיא נזוגית מדבר חומרי גם היא חומרי, ואין האמת כן חס ושלום כי לא ידעו מה שכתוב שיש חיות אל המזון שהוא חלק רוחני שבו, להחיות חלק רוחני של חיות האדם, וזה שכתוב ויאכלך את הפן, הרוחני, להודיעך כי לעולם אין מי שיזון את האדם אלא חלק רוחני שבו, וזה שכתוב כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם, הינו מה שייצא מפיו יתברך בבריאה להוציא מן הארץ כל דבר ודבר, אותו הדבור נכנס באותו המזון, והוא ון ומחיה את האדם, לכן צריך לברך על המזון, פי על ידי הברכה מעורר החיות.

ט. **ברפת שהכל ובורא נפשות - יש בנו פח לגרש את הרוחות:** ונחזר לענין ראשון, כי הנה מורי זכרונו לברכה בלקחו בדרך והיה שוטה מים ממעינו ובור מקנה מים, היה מביט ומכונן בשותיתו, עד שבכח פונתו היה מגרש ודוחה משם אותו הרוח או הנפש המגלגלת שם. ואחר כך שוטה מן הפנים ההם. ואחר כך

לֹא הִיָּה לְכֶם לְבַרְךָ בִּיָּדִים
מְזֻהָמוֹת, וּמִי שֶׁמִּבְרַךְ בִּיָּדִים
מְזֻהָמוֹת חַיֵּב מֵיִתָּהּ.

לְבַרְכָא בְיָדִים מְזוּהָמוֹת^(ז), וּמֵאן
דְּבָרֶיךָ בְיָדִים מְזוּהָמוֹת, תְּחֵיב מֵיִתָּהּ.

בְּאָוֶר: פָּתַח אוֹתוֹ תִּינוּק וְאָמַר,
(שְׁמוֹת ל): "בִּבְאֵם אֶל אֱהֹל
מוֹעֵד יִרְחְצוּ מֵיָם וְלֹא יִמְתּוּ וְגו'".
לְמַדְנוּ מִפְּסוּק זֶה, שֶׁמִּי שֶׁלֹּא
חוֹשֵׁשׁ לְזֶה וְיִתְרָאָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ
בִּיָּדִים מְזוּהָמוֹת, חַיֵּב מֵיִתָּהּ. מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁיְדֵי הָאָדָם
יוֹשְׁבִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבֵּעַ
אֶחָת יֵשׁ בְּיַד הָאָדָם, וְהִיא
הָאֲצַבֵּעַ שֶׁהָרִים מִשָּׂה.

פְּתַח הַחַיָּא יְנוּקָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל):
"בִּבְאֵם אֶל אֱהֹל מוֹעֵד יִרְחְצוּ
מֵיָם וְלֹא יִמְתּוּ וְגו'". יִלְפִינָן מֵהֵאֵי
קָרָא, דְּמֵאן דְּלֹא חֵיִישׁ לְהָאֵי,
וְיִתְחַזֵּי קָמִי מַלְכָא בִּידֵין מְזוּהָמוֹת,
חַיֵּיב מֵיִתָּהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגֵין דִּידוּי
דְּכָר נָשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם.
אֲצַבֵּעָא חָדָא אֵיִת בִּידָא דְּכָר נָשׁ,
וְאִיהוּ אֲצַבֵּעָא דְּאֶרְמַא מִשָּׁה.

כתבי רבינו הארי"י ז"ל

הִנֵּה הַרוּחַ הֵהוּא חוֹזֵר לְמַקוּמוֹ וְכִמוֹ שֶׁכְּתַבְנוּ לַעֲלֵל בְּשֵׁם מְדַרְשׁ תְּנַחֲמוּא בְּאֲבָא
יוֹסִי כו' פִּי יֵשׁ כֹּחַ בַּתְּחִלּוֹתָיִים לְגַרְשׁ אֶת הָרוּחוֹת רָעוֹת. וְלָכֵן הִנֵּה מוֹרֵי זְכוּרוֹנוֹ
לְבַרְכָּה מִזְהִיר אוֹתָנוּ מֵאֵד שֶׁלֹּא נְשִׁתָּה הַמֵּיִם הָהֵם בְּפֹה. רַצָּה לוֹמַר שֶׁלֹּא יִנַּח
הָאָדָם פִּיו עַל הַמַּעֲטָן עֲצָמוֹ וְיִשְׁתָּה, אַבְּל בְּלִכְתּוֹ לַמַּעֲטָן וְשִׁתָּה מֵעַט כָּל שֶׁהוּא,
וְאַחֵר כִּף יִקַּח הַמֵּיִם בַּחֲפָזָיו וְיִשִּׁים בְּפִיו. וְאִמְנָם אַחֵר שֶׁכִּבֵּר נִעְקָרוּ מֵיָם מִן הַמַּעֲטָן
אוּ הַבוּר וְהוּבְאוּ לַבַּיִת אֵין חֲשׁוֹשׁ כָּלָל לְשִׁתּוֹת מֵהֶם. וְעַם כָּל זֶה טוֹב הוּא לְשַׁפּוֹף
מֵעַט מֵיָם קֹדָם שִׁישְׁתָּה, וְכִנְזָךְ בְּמִסְכַּת חוּלִין דִּף ק"ה בְּבִי רַב פְּפָא בַּבְּהוּוּא
עוּבְדָא דִּיוֹסֵף שֶׁנֵּצַץ, וְאֵלוּ הֵם הַפְּגוּנוֹת שֶׁיִּכְנוּ בְּבְרַפְתַּת הַמֵּיִם. בְּרַפְתַּת שְׁהֶפְלֵ, שְׁהֶפְלֵ
הוּא יְסוּד, וְהַשְּׁפָעָתוֹ נְגִלְתִּית אַחֵר כִּף עַל יְדֵי הַמַּלְכוּת הַנְּקֻרָאת דְּכָר, כִּי הִיא קַבְּלַת
הַשְּׁפָעַת מִמְּנוֹ, וְזֶה שֶׁמְבָרְכִים שְׁהֶפְלֵ נִהְיָה בְּדְבָרוֹ. וְהִנֵּה יֵשׁ בְּבַרְכָּה זוֹ תַּשְׁעַת תְּבוֹת
כְּנֶגֶד תַּשְׁעֵה יוֹדֵין שֵׁישׁ בְּאַרְבַּע הַיּוֹדוֹת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שְׁעוֹלָיִים גִּימְטְרִיָּא מֵיָם.
וְאַחֵר כִּף כֶּשֶׁשׁוֹתָהּ אֶת הַמֵּיִם יִכְנוּ אֶל הַתַּשְׁעֵה יוֹדֵין הַנְּזַכְרִים שֶׁהֵם בְּגִימְטְרִיָּא
מֵיָם. וְאַחֵר כִּף יְבָרַךְ בְּרַכָּה אַחְרוּנָה שֶׁהִיא בּוֹרָא נְפֻשׁוֹת כו', וְצָרִיף לְדַיְקָ וְלוֹמַר
עַל כָּל מַה שֶּׁבְּרָאֵת לְהַחְיּוֹת כו', לְנוֹכַח, וְלֹא עַל כָּל מַה שֶּׁבְּרָא דְרָךְ נְסָתָר:

י. עֲנֵין מֵיָם אַחְרוּנַיִם: עֲנֵין מֵיָם אַחְרוּנַיִם. דַּע, כִּי סְטְרָא אַחְרָא עוֹמֵד עַל
הַשְּׁלֶחַן, כְּנֶזֶר בְּזוּהַר פְּרִשַׁת תְּרוּמָה דִּף קנ"ד, וְיִכּוּל אֶז לְשַׁלוּט עָלָיו יוֹתֵר
מִשְׁאַר זְמָנִים, וּבִפְרֹט בְּהִיּוֹת הָאָדָם יְחִידִי וְאֵין שֵׁם שְׁלִשָּׁה אֲנָשִׁים כְּדִי לְבַרְךָ
בְּרַפְתַּת זְמוּן, כִּי עַל יְדֵי בְרַפְתַּת זְמוּן מְסַלֵּק סְטְרָא אַחְרָא מִשְׁמֵם, כְּנֶזֶר פְּרִשַׁת בְּלָק
בְּעוּבְדָא דְּהוּוּא יְנוּקָא.

זוהר ח"ג דף קפ"ו ע"ב

בְּאִוֵּר: כְּתוּב (שם כו): "וְעִשִּׂית בְּרִיחִים חֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית". וְכָתוּב: "וְהִבְרִית הַתֵּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקִּרְשִׁים מִבְּרַח מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה". וְאִם תֹּאמַר שְׂאוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן הוּא אַחֵר, שְׂלֵא הִיָּה בְּכָלֵל אוֹתָם חֲמִשָּׁה - לֹא כֹף. אֲלֵא אוֹתוֹ בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן הִיָּה מֵאוֹתָם חֲמִשָּׁה, שְׁנַיִם מִכָּאן וְשְׁנַיִם מִכָּאן וְאֶחָד בְּאֲמֻצֵּעַ. הִרִי הִיָּה בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן עֲמוּד יַעֲקֹב, סוּד מִשָּׁה. כְּנֶגֶד זֶה חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת בְּיַד הָאָדָם. וְהִבְרִית הַתֵּיכוֹן בְּאֲמֻצֵּעַ, גְּדוּל וְעֵלְיוֹן מֵהַכֵּל, בּוֹ עוֹמְדִים שְׂאֵר הָאֲחֵרִינִי.

בְּאִוֵּר: וְהֵם חֲמִשָּׁה בְּרִיחִים, שְׁנֵי קִרְשֵׁי חֲמֵשׁ מֵאוֹת שְׁנַיִם, שֶׁהוּלָךְ בָּהֶם עֵץ הַחַיִּים. וּבְרִית קִדְשׁ מִתְעוֹרֵר (נְמוּל) בְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת הַיָּדַיִם, וְדָבָר (נִסְתָּר) תְּמָה הוּא עַל מַה שְׂאֲמַרְתָּ. וְלִכְּן כָּל בְּרִיחֵי הַתֵּיכוֹן הַלְוִיִּת בְּאֲצַבְעוֹת. פְּרִישֵׁת יָרֵד מִשָּׁה עַל זֶה הִיָּתָה.

בְּאִוֵּר: אִם כָּל זֶה יֵשׁ בָּהֶם, אֵין דִּין לְהִיֹּת בְּנִקְיוֹן

בְּתֵיב: (שם כו): "וְעִשִּׂית בְּרִיחִים עֲצֵי שְׁטִיִּים חֲמִשָּׁה לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית". וְכָתוּב: "וְהִבְרִית הַתֵּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקִּרְשִׁים מִבְּרַח מִן הַקְּצֵה אֶל הַקְּצֵה". וְאִי תִימָא, דְּהָהוּא בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן אַחֲרָא הוּא, דְּלֹא תָּוּה בְּכָלֵל אֲדַיְנוּ חֲמִשָּׁה. לֹא הָכִי. אֲלֵא הָהוּא בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן, מֵאֵינֹן חֲמִשָּׁה תָּוּה. תְּרִין מִכָּאן, וְתְרִין מִכָּאן, וְאֶחָד בְּאֲמֻצֵּיתָא. הָא הוּא בְּרִיחַ הַתֵּיכוֹן, עֲמוּדָא יַעֲקֹב, רְוֵא דְמִשָּׁה, (זוהר דף קפ"ו ע"ב) לְקַבֵּל דָּא, חֲמֵשׁ אֲצַבְעָאן בְּיַד דְּבַר נֶשֶׁ. וְהִבְרִית הַתֵּיכוֹן בְּאֲמֻצֵּיתָא, רַב וְעֵלְמָה מִכָּלָא, בִּיה קוּיִמִין שְׂאֵר אַחֲרֵינִי.

וְאֵינֹן חֲמֵשׁ בְּרִיחֵי, דְּאֶקְרוּן חֲמֵשׁ מֵאָה שְׁנַיִן, דְּאֵילְנָא דְחַיִּי אֲוִיל בְּהוּ. וּבְרִית קִרְיִשָּׁא אֲתַעֵר (ס"א אֲתַנּוּר), בְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹן דְּיָדָא. וּמִלְתָּ (נ"א סְתִימָא) תִּימָא הוּא עַל מַה דְּאֲמַרְתָּ. וְעַל דָּא כָּל בְּרִיחֵי דְכַהֲנָא, בְּאֲצַבְעוֹן תְּלִיזִין. פְּרִישׁוֹ דְּיָדָא דְמִשָּׁה עַל דָּא תָּוּה.

אִי כָּל דָּא אֵית בְּהוּ, לִית דִּינָא לְמַהוּ כְּנִקְיוֹ, כִּד מְכַרְכִּין בְּהוּ

כְּשֶׁמְבָרְכִים אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא, מְשׁוּם שְׁבָהֶם וּבְדַגְמָתָם
מִתְבָּרַךְ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. וְלִכֵּן אַתֶּם
שׁוֹחֲכִים אִתָּם הַרְבֵּה, אֵיךְ לֹא
הַשְׁגַּחְתֶּם לָזֶה? וְלֹא שִׁמְשַׁתֶּם אֶת
רַבֵּי שְׁמֵעִיָּה הַחֲסִיד, וְהוּא אָמַר
שֶׁכָּל טַנּוּף וְכָל לְכַלּוֹף הַעֲלוּהוּ
לְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהָרִי הַצַּד הָאֲחֵר
נִזְוֵן מִהַטַּנּוּף וְהַלְכַלּוֹף הַזֶּה, וְעַל
זֶה מִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה, וְחוֹבָה
הֵם?!

באור: תָּמָהוּ וְלֹא יָכְלוּ לְדַבֵּר.
אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, בְּנֵי
מַהוּ שֵׁם אַבִּיךָ? שֶׁתֵּק הַתִּינּוֹק רָגַע
אֲחֵר, עֲמַד לְפָנַי אָמוּ וְנָשַׁק לָהּ.
אָמַר לָהּ, אָמִי, עַל אָבִא שְׂאֵלוּ
הַחֲכָמִים הַלָּלוּ, הֲאִם אָמַר לָהֶם?
אָמְרָה לוֹ אָמוּ, בְּנֵי, בְּדַקְתָּ אוֹתָם?
אָמַר, הָרִי בְּדַקְתִּי וְלֹא מְצֵאתִים
כְּרֵאוּי. לְחֻשָּׁה לוֹ אָמוּ וְחִזַּר
אֲלֵיהֶם. אָמַר לָהֶם, אַתֶּם שְׂאֵלְתֶם
עַל אָבִא, וְהָרִי הִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם,
וּבְכָל יוֹם שֶׁחֲסִידִים קְדוֹשִׁים
הוֹלְכִים בְּדַרְךָ, הוּא סוֹחֵר
אֲחֵרֵיהֶם. וְאִם אַתֶּם קְדוֹשִׁים
עַלְיוֹנִים, אֵיךְ לֹא מְצֵאתֶם אוֹתוֹ,
הֲלֹךְ הַסוֹחֵר אַחֲרֵיכֶם?

באור: אָבֵל בְּהַתְחַלָּה רֵאִיתִי
בְּכֶם, וְכַעַת רֵאִיתִי בְּכֶם,

לְקוֹדֶשָׁא בְּרוּךְ הוּא. בְּגִין דְּבַהּוּ,
וּבְדוּגְמָא דְלַהוּן, מִתְבָּרַךְ שְׁמָא
קְדִישָׁא. וְעַל דָּא אַתּוֹן דְּחַכְמֵיתוּ
טוֹבָא, הִיד לֹא אֲשַׁנְחַתּוּן לְהָאִי.
וְלֹא שְׁמִשְׁתּוּן לְרַבֵּי שְׁמֵעִיָּה חֲסִידָא,
וְאִיהוּ אָמַר, כָּל טַנּוּפָא, וְכָל
לְכַלּוּבָא, סְלִיקוּ לִיה לְסַטְרָא
אֲחֵרָא, דְּהָא סַטְרָא אֲחֵרָא מִתְּהֵא
טַנּוּפָא וְלְכַלּוּבָא אַתּוֹן. (תְּרוּמָה קנ"ד
ע"ג) וְעַל דָּא מִים אַחֲרוֹנִים חוֹבָה,
וְחוֹבָה אִינוּן.

תְּוַוְהוּ וְלֹא יָכִילוּ לְמַלְלָא. אָמַר
רַבֵּי יְהוּדָה, בְּרִי, שְׁמָא
דְּאָבוּךְ מֵאֵן הוּא. שְׁתִּיק וְנִקְיָא
רִנְעָא חֲדָא, קָם לְגַבִּיה אַמִּיה וְנָשַׁק
לָהּ, אָמַר לִיה אָמִי, עַל אָבִא שְׂאֵלוּ
לִי אַלִּין חֲכִימִין, אֵימָא לִזֵּן. אָמַר
לִיה אִימִיה, בְּרִי, בְּדַקְתָּ לַהוּ. אָמַר
הָא בְּדַקִּית, וְלֹא אֲשַׁבַּחִית בְּדַקָּא
יָאוּת. לְחִישָׁא לִיה אַמִּיה, וְאִתְדַר
לְגַבִּיָּהוּ, אָמַר לִיה אַתּוֹן שְׂאֵלְתּוּן
עַל אָבִא, וְהָא אִסְתַּלַּק מִעֲלֵמָא,
וּבְכָל יוֹמָא דְּחֲסִידֵי קְדִישִׁין אֲוִלִין
בְּאֲרָחָא, אִיהוּ טַיִיעָא אַבְתְּרִיָּהוּ.
וְאִי אַתּוֹן קְדִישֵׁי עַלְיוֹנִין, הִיד לֹא
אֲשַׁבַּחְתּוּן לִיה, אֲוִל טַיִיעָא
אַבְתְּרִיָּכוּ.

אבל בְּקַדְמִיתָא חֲמִינָא בְּכוּ,
וְהַשְׁתָּא חֲמִינָא בְּכוּ,

אָלֵא, הָמָא דְּוֹד דְּבַעֵי הוֹמְנָה, וְאָמַר
אֲבִרְכָהּ. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּבַר נֶשׁ
יְתִיב עַל פְּתוּרָא, שְׂכִינְתָא קִיַּימָא
תְּמוֹ, וְסִטְרָא אַחְרָא קִיַּימָא תְּמוֹ.
כַּד אֲזִמִּין בַּר נֶשׁ לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, שְׂכִינְתָא אַתְתְּקַנְתָּ (ג"א
בהזמנה דא) לְגַבֵּי עֵילָא, לְקַבְּלָא
בְּרַכָּא, וְסִטְרָא אַחְרָא אַתְתְּפִיֵּיא.
(ג"א וא' אַתְתְּקַנְתָּ בְּבִרְכַתָּא לְגַבֵּי עֵילָא, וְסִטְרָא
אַחְרָא לֹא אִיהוּ בְּכַלְלָא) וְאִי לֹא אֲזִמִּין
בַּר נֶשׁ לְבִרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
סִטְרָא אַחְרָא שְׁמַע וּמְכַשְׁכְּשָׁא
לְמַחְוֵי לִיה חוּלְקָא בְּהַחֵיא בְּרַכָּה.

אָבִרְכָה אֶת ה' אֵלָא רָאָה דְּוֹד
שְׁצָרִיךְ הַזְמָנָה, וְאָמַר אֲבִרְכָה.
בְּגַלְל שְׂבִשְׁעָה שְׁאָדָם יוֹשֵׁב עַל
שְׁלַחְנוֹ, הַשְׂכִּינָה עוֹמְדַת שָׁם,
וְהִצַּד הָאֲחֵר עוֹמֵד שָׁם. כְּשֶׁמְזַמֵּן
הָאָדָם לְבָרֵךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, הַשְׂכִּינָה מִתְּתַקְּנַת (בְּהַזְמָנָה זו)
לְגַבֵּי מַעְלָה לְקַבֵּל בְּרִכּוֹת, וְהִצַּד
הָאֲחֵר מִתְּכּוּפְפֵי. (וְאִם נִתְקַנְתָּ בְּבִרְכּוֹת
לְגַבֵּי מַעְלָה וְהִצַּד הָאֲחֵר אֵינוֹ בְּכַלְל) וְאִם
לֹא מְזַמֵּן הָאָדָם לְבָרֵךְ אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִצַּד הָאֲחֵר
שׁוֹמֵעַ וּמְכַשְׁכֵּשׁ לְהִיּוֹת לוֹ חֵלֶק
בְּאוֹתָהּ בְּרַכָּה.

טעם שמזמין בהב ונברך

זהר פרשת בלק קפו ע"ב

בּוֹ יִתְבָּאֵר שְׂכִשְׁמִבְרַךְ בְּזִמְנוֹ שְׁהַפְּרִי עֲרֵלָה וְאֶסוּר בְּאֲכִילָה הָרִי
מִשְׁפִּיעַ לְסִטְרָא אַחְרָא, אִךְ כְּשֶׁאֲוֹחַז הַפְּרִי בְּיָדוֹ כְּשֶׁאֵינוֹ עֲרֵלָה
וּמִתֵּר בְּאֲכִילָה וּמְבַרְךְ הִיא הַהַזְמָנָה שְׁמִשְׁפִּיעָה שְׁפַע לְשְׂכִינָה, לְפִי
שְׂפִיעָא מִרְשׁוֹת הַסִּטְרָא אַחְרָא, וְכֵן בְּכָל דְּבַר שְׁמִבְרַךְ.

בְּאוּר: וְאִם תֹּאמַר, לְמָה אֵין
הַזְמָנָה בְּשָׂאֵר הַבְּרִכּוֹת?
אֵלֹא אוֹתוֹ דְּבַר הַבְּרַכָּה שְׁמִבְרַכִּים
עָלָיו, הוּא הַזְמָנָה. וְבֹא וּרְאֵה
שְׂכַךְ זֶה, שְׁזַה שְׁמִבְרַךְ עַל הַפְּרִי,
אוֹתוֹ פְּרִי הוּא הַזְמָנָה וּמְבַרְכִים
עָלָיו, וְאֵין לוֹ חֵלֶק לְצַד הָאֲחֵר.
וְקֹדָם זֶה שְׁהִיָּה אוֹתוֹ פְּרִי בְּרִשׁוֹת
הִצַּד הָאֲחֵר, לֹא מְבַרְכִים עָלָיו,

וְאִי תִימָא, בְּשָׂאֵר בְּרַכָּאן אִמָּא
לֹא אִית הַזְמָנָה. אֵלֹא הַחֵיא
מְלַח דְּבִרְכָה, דְּקָא מְבַרְכִין עָלֶיהָ,
אִיהוּ הַזְמָנָה. וְתָא חֲוֵי דְתַכֵּי הוּא,
דְּתָאֵי דְמְבַרְךְ עַל פְּרִי, הַחֵיא פְּרִי
אִיהוּ הַזְמָנָה, וּמְבַרְכִין עָלֶיהָ. וְלִית
לִיה חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא. וְקוּדָם
דָּא, דְּתוּה הַחֵיא פְּרִי בְּרִשׁוֹת
דְּסִטְרָא אַחְרָא, לֹא מְבַרְכִין עָלֶיהָ.

ובתיב (ויקרא יט) לא יאכל, בגין דלא יברכו על ההוא פרי, ולא יתברך סטרא אחרא. כיון דנפק מרשותיה, יאכל, ומברכו עליה. ואיהו הזמנא לברכתא. וכן כל מילין דעלמא דקא מברכו עליהו. בלהו הזמנה לברכתא. ולית פהו חולקא לסטרא אחרא.

ואי תימא, אוף הכי לברכת זמון בפסא דברכתא הוה הזמנה, אמאי הב ונברך. אלא, הואיל ובקדמיתא כד הוה שתי, אמר בורא פרי הגפן. הא הזמנה הוי. והשתא לברכת מזונא, בעינן שנוי, להזמנה אחרא, דהא בפסא דא לקודשא בריך הוא הוי, ולא למזונא, ובגין כך פעי הזמנה דפומא.

וכתוב (ויקרא יט) לא יאכל, בשביל שלא יברכו על אותו הפרי ולא יתברך הצד האחר. כיון שיצא מרשותו, יאכל, ומברכים עליו. והיא הזמנה לברכה. וכן כל דברי העולם שמברכים עליהם, כלם הזמנה לברכה, ואין בהם חלק לצד האחר.

באור: ואם תאמר, אף כך לברכת זמון כוס ברכה היתה הזמנה, מדוע הבה ונברך? אלא הואיל ובתחלה כשהיה שותה אמר "בורא פרי הגפן", הרי זה היה הזמנה. וכעת לברכת המזון צריכים שנוי להזמנה אחרת, שהרי כוס זו הוא לקדוש ברוך הוא, ולא למזון, ומשום זה צריך הזמנת הפה.

בהזמנה לברכת המזון מזמין השפע לשכינה

זוהר פרשת בלק קפז ע"א

בו יתבאר כי הזמנת "הב ונברך" הוא פדי להפריד הקלפות מהשכינה הקדושה והזמנת "נברך שאכלנו משלו" הוא פדי להמשיך השפע אל השכינה הקדושה.

ואי תימא, נברך שאכלנו משלו, דא הוא הזמנה, ברוך שאכלנו דא הוא ברכה. הכי הוא ודאי. אבל נברה, הזמנה אחרא איהו, הזמנה דבורא פרי הגפן. (ס"א)

באור: ואם תאמר, נברך שאכלנו משלו זוהי הזמנה, ברוך שאכלנו משלו זוהי ברכה - כך זה בודאי. אבל נברך זוהי הזמנה אחרת, הזמנה של בורא פרי

הגפן. (של הפה) שהקודמת היא
ההזמנה לכוס של ברכה סתם.
וכוס זו, כיון שנטל, היא הזמנה
אחרת במלת נברך לגבי עולם
העליון, שכל מזונות וברכות
יוצאות משם. ומשום זה הוא
בדרך נסתר, שעולם העליון הוא
נסתר ואין אליו הזמנה, אלא
בדרגה זו כוס ברכה. (שבמלת
נברך).

דפומא) דקדמיתא איהי הזמנה לכוס
דברכה סתם. והאי כוס, כיון
דאנמיל איהו הזמנה אחרא במלה
דנברך לגבי עלמא עלאה דכל
מזונין וברכאן מהמן נפקין, וכנין
כך איהו כדרך סתים, דעלמא
עלאה סתים איהו, ולית לגביה
הזמנה. אלא בדרגא דא כוס
דברכה.

עד השתא, לא שמענא מלין אלין זוהר פרשת בלק קפז ע"א

באור: אמר רבי יהודה, אשרי
חלקנו שמיום העולם עד
כעת לא שמענו דברים אלו, ודאי
הרי אמרנו שזה אינו כן אדם.

באור: אמר לו, בן, מלאך ה',
אהובו, מה שאמרת
ועשית בריחם עצי שטים חמשה
לקרשי צלע המשכן וגו', וחמשה
בריחם וגו', וחמשה בריחם
לירכתים ימה - הרי הרבה
בריחים יש כאן, וידיים הם שתים.
אמר לו, זהו שאמרנו, מפי האדם
נשמע מיהו. אבל הואיל ולא
השגחתם - אני אמר.

(במלה דנברך) אמר רבי יהודה,
ובאה חולקנא, דמן זוהר
דף קפ"ז ע"א) יומא דעלמא עד
השתא, לא שמענא מלין אלין,
ודאי הא אמינא דדא לאו בר נש
איהו.

אמר ליה, ברא, מלאכא דה',
רחימא דיליה, האי דאמרת
ועשית בריחם עצי שטים חמשה
לקרשי צלע המשכן וגו', וחמשה
בריחים וגו', וחמשה בריחים
לירכתים ימה. הא בריחים שוכא
איכא הבא, וידיים אינון תריין. אמר
ליה, דא הוא דאמרין, מפומיה דבר
נש אשתמע מאן איהו. אבל הואיל
ולא אשגחתון אנא אימא.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ב): "הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְגו'". וְכִי בָּאֵן אֶתְרַ עֵינָיו דְּבַר נֶשׁ, אֲלֵא בְּרֹאשׁוֹ, דִּילְמָא בְּגוּפוֹ אוֹ בְּדְרוּעֵיהּ, דְּאִפִּיק לְחֲכָם יתיר מְכַל בְּנֵי עֲלָמָא. אֲלֵא קְרֵא חֲכִי הוּא וְדָאִי, דִּתְנִין, לֹא יִתְדַּ בַּר נֶשׁ בְּגִלּוּי דְּרִישָׁא ד' אַמּוּת. מֵאִי מִעֲמָא. דְּשִׁכְיִנְתָּא שְׂרִיָּא עַל רִישֵׁיהּ, וְכַל חֲכִים, עֵינָיו וּמְלוּי בְּרֹאשׁוֹ אֵינּוּן, בְּהוּא דְּשְׂרִיָּא וְקִיּוּמָא עַל רִישֵׁיהּ.

בְּאִוֵּר: פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ב): "הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ וְגו'". וְכִי אֵיפֵה עֵינָיו שֶׁל הָאָדָם? אֲלֵא בְּרֹאשׁוֹ! שְׂמָא בְּגוּפוֹ אוֹ בְּזוּרוֹעוֹ, שְׁהוּצִיָּא אֶת הַחֲכָם יוֹתֵר מְכַל בְּנֵי הָעוֹלָם? אֲלֵא הַפְּסוּקָא כִּךָ הוּא בּוֹדָאִי. שְׁלַמְדְּנוּ, לֹא יִלְךְ אָדָם בְּגִלּוּי רֹאשׁ אַרְבַּע אַמּוּת. מָה הַטַּעַם? שֶׁשְׁכִינָה שׁוֹרָה עַל רֹאשׁוֹ, וְכַל חֲכָם עֵינָיו וְדִבְרָיו בְּרֹאשׁוֹ הֵם, בְּאוֹתוֹ שְׁשׁוֹרָה וְעוֹמֵד עַל רֹאשׁוֹ.

וְכַד עֵינָיו תַּמָּן, לִינְדַע דְּהוּא נְהוּרָא דְּאֲדִלִיק עַל רִישֵׁיהּ, אַעֲטִירֵד לְמִשְׁחָא, בְּנִין דְּנִנְפָא דְּבַר נֶשׁ אֵיהוּ פְּתִילָה, וְנְהוּרָא אֲדִלִיק לְעֵילָא, וְשְׁלֵמָה מְלֻבָּא צְוּוח וְאָמַר, (קהלת ט): "וְשִׁמְן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יִחְסֶר", דְּהָא נְהוּרָא דְּבְרֹאשׁוֹ, אַעֲטִירֵד לְמִשְׁחָא וְאֵינּוּן עוֹבְדִין מְבָאִין. וְעַל דָּא הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, וְלֹא בְּאֶתֶר אַחֲרָא.

בְּאִוֵּר: וְכִשְׁעֵינָיו שָׁם, יַדַּע שְׂאוֹתוֹ אִוֵּר שְׁדוּלֵק עַל רֹאשׁוֹ צְרִיךְ שְׁמֵן, מִשּׁוּם שְׁגוּפָא הָאָדָם הִיא פְּתִילָה, וְאוֹר דּוּלֵק לְמַעְלָה, וְשְׁלֵמָה הַמְּלֻךְ צְוּוח וְאָמַר (שם ט): "וְשִׁמְן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יִחְסֶר", שְׁהָרִי הָאוֹר שְׁבְרֹאשׁוֹ צְרִיךְ שְׁמֵן וְאוֹתָם מַעֲשִׂים טוֹבִים. וְלִכְּן הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֹאשׁוֹ, וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר.

אֶתוֹן חֲכִימִין, וְדָאִי שְׁכִינְתָּא שְׂרִיָּא עַל רִישֵׁיבּוֹ, הִיךְ לֹא אֲשַׁנְחַתוּן לְהָאִי, דְּכְתִיב: "וְעֵשִׂיתָ בְּרִיחִים וְגו'", לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד. וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית". הָאֶחָד וְהַשֵּׁנִית אָמַר קְרֵא, שְׁלִישִׁית

בְּאִוֵּר: אֶתָם חֲכִימִים, וְדָאִי הַשְׁכִּינָה שׁוֹרָה עַל רֹאשֵׁיכֶם, אֵיךְ לֹא הֲשַׁנְחַתְתֶּם לָזֶה? שְׁכְּתוּב: "וְעֵשִׂיתָ בְּרִיחִים וְגו'", לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד. וְחֲמִשָּׁה בְּרִיחִים לְקִרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית". הָאֶחָד וְהַשֵּׁנִית

אמר הפסוק, שלישית ורביעית
לא אמר הפסוק. שהרי אחד
ושנית נחשבים לשני צדדים,
ומשום זה החשבון בשני אלה.

באור: באו הם ונשקוהו.
(פכתחלה) בכה רבי
יהודה ואמר, רבי שמעון, אשרי
חלקך! אשרי הדור! שהרי
בזכותך אפלו תינוקות של בית
רבן הם סלעים רמים תקיפים.
באה אמו. אמרה להם, רבותי,
בבקשה מכם אל תשגיחו על בני,
אלא רק בעין טובה. אמרו לה,
אשרי חלקך אשה פשרה, אשה
ברורה מכל שאר הנשים, שהרי
הקדוש ברוך הוא ברר חלקך
והרים דגלך על כל שאר נשות
העולם!

באור: אמר התינוק, אני לא
פוחד מעין רעה, שכן
דג גדול ונכבד אני, ודג לא פוחד
מעין רעה, שכתוב (בראשית מח):
"וידגו לרב בקרב הארץ". מה זה
לרב? לרבות על העין. ושנינו,
מה דגי הים המים מכסים עליהם
ואין עין רעה וכו'. לרב ודאי,
בקרב הארץ, בתוך בני האדם על
הארץ. אמרו, בן, מלאך ה', אין
בנו עין רעה, ולא מצד עין רעה

ורביעית לא אמר קרא. דהא אחד
ושנית, דא חשיבו דתרין סטרין,
ובגין כך עביר חושבנא בתרין
אלין.

אתו אינון ונשקוהו, (כמלקדמין)
בכה רבי יהודה, ואמר, רבי
שמעון זכאה חולקך, זכאה דרא,
דהא בזכותך אפילו ינוקי דבי רב,
אינון טרין רמאין תקיפין. אתאת
אמיה, אמרה לון רבותי, במטו
מנייכו, לא תשחחון על ברי, אלא
בעינא טבא. אמרו לה, זכאה
חולקך אתתא פשרה, אתתא
ברירא מכל שאר נשין, דהא
קודשא ברך הוא בריר חולקך,
וארים דגלך על כל שאר נשין
דעלמא.

אמר ינוקא, אנא לא מסתפינא
מעינא בישא, דבר נונא
רפא ויסקרא אנא, ונונא לא דחיל
מעינא בישא, דכתיב, (בראשית מח):
"וידגו לרב בקרב הארץ", מאי
לרוב, לאסנאה על עינא. ותנינו,
מה דגים דימא, מוא חפי עליהון,
ולית עינא בישא וכו'. לרוב ודאי,
בקרב הארץ, בנו בני אנשא על
ארעא. אמרו, ברא, מלאכא דה',
לית בנא עינא בישא, ולא מסטרא

דַעִינָא בִישָׁא אֲתִינָן. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא חֲפֵי עֲלֵךְ בְּגַדְפוּי.

פְּתַח וְאָמַר (בראשית מו): "הַמְּלֶאֶךְ
הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע יִבְרָךְ
וְגו'". הַאִי קָרָא אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ
קוּדְשָׁא, אִי בְרוּחַ קוּדְשָׁא אָמַר לֵיהּ,
רַזָּא דְחֻבְמָתָא אִית בֵּיהּ. הַמְּלֶאֶךְ,
קָרִי לֵיהּ מְלֶאֶךְ. וְקָרִי לֵיהּ שְׁמָתָן
אֲחֵרֵינִין. הֵבֵא, אָמַר אֲקָרִי מְלֶאֶךְ.
אֵלָּא בַד אִיהוּ שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא,
וְקַבִּילַת זְהָרָא מִגּוּ אֲסַפְקֻלְרִיא
דְלַעֲיָלָא, (ס"א רכר) דְבָרִין מְבָרְכִין
אָבָא וְאָמַר לְהֵאֵי, אָמְרִי לַה בְּרַתִּי,
וְיֵלִי נְטוּרִי בֵיתִיךָ, פְּקִידִי לְבֵיתִיךָ.
הֲבִי עֲבִידִי לְבֵיתִיךָ. וְיֵלִי וְזוּנִי לֹוֹן.
וְיֵלִי, דְהַחֹוּא עֲלֵמָא דְלִתְתָא מְחַבָּא
לָךְ, בְּנֵי בֵיתִיךָ מְחַבָּאן מְזוּנָא מְנָה,
הָא לָךְ כָּל מַה דְתַצְטָרְכִי לְמִיחַב
לֹוֹן, בְּרִין אִיהִי מְלֶאֶךְ.

בִּאנּוּ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַסֶּה
עֲלֵיךְ בְּכַנְפָיו.

בְּאִוֵר: פְּתַח וְאָמַר, (שם):
"הַמְּלֶאֶךְ הַגָּאֵל אֶתִּי
מִכָּל רָע יִבְרָךְ וְגו'". פְּסוּק זֶה
אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקְדוּשׁ. אִם
בְּרוּחַ הַקְדוּשׁ אָמַר אוֹתוֹ, סוּד
חֻכְמָה יֵשׁ בּוֹ. הַמְּלֶאֶךְ, קוּרָא לוֹ
מְלֶאֶךְ, וְקוּרָא לוֹ שְׁמוֹת אֲחֵרִים.
מִדּוּעַ נִקְרָא כָּאֵן מְלֶאֶךְ? אֵלָּא
כְּשֶׁהוּא שְׁלִיחַ מְלַמְעֵלָה וּמְקַבֵּל
זְהָר מִתּוֹךְ אֲסַפְקֻלְרִיָּה שְׁלַמְעֵלָה,
(שָׂאזו) שְׂכַשְׂמְבָרְכִים אָבָא וְאָמַר
לְזֶה, אוֹמְרִים לָהּ: בֵּיתִי, לְכִי שְׁמְרִי
בֵּיתִיךָ! פְּקִידִי אֶת בֵּיתִיךָ! כֶּךָ עֲשִׂי
לְבֵיתִיךָ! לְכִי וְזוּנִי אוֹתָם. לְכִי,
שְׁאוֹתוֹ עוֹלָם שְׁלַמְטָה מְחַבָּה לָךְ,
בְּנֵי בֵיתִיךָ מְחַבָּים לְמִזוּן מִמֶּךָ!
הֲרִי לָךְ כָּל מַה שְׁתַּצְטָרְכִי לְתַת
לָהֶם. וְאֵז הִיא מְלֶאֶךְ.

**בו יתבאר ענין השלחן בצפון ומצוות נטילת ידים
זוהר פְּרִשְׁת תְּרוּמָה קַנַד ע"ב**

שְׁלַחֲן דָּא, אֲצַמְרִיךְ סְדוּרָא דִילֵיה
לְאִתְתַּקְנָא, בְּסַמְרָא דְצַפּוֹן,
דְכַתִּיב וְהַשְׁלַחֲן תִּתֵּן עַל צֵלַע צַפּוֹן.
מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְמִתְמָן שִׁירוּתָא
דְחֻדוּתָא. שְׂמָאֵלָא נְטִיל מִמִּינָא תְדִיר
בְּקַדְמוּתָא, וְלְבַתֵּר אִיהוּ אֲתַעֵר
לְגַבֵּי נִקְבָּא, וּבַתֵּר קְרִיבַת לֵיהּ

בְּאִוֵר: הַשְׁלַחֲן הַזֶּה צְרִיךְ הַסְדוּר
שְׁלוֹ לְהַתְתַּקֵּן בְּצַד
הַצַּפּוֹן, שְׂכַתוּב וְהַשְׁלַחֲן תִּתֵּן עַל
צֵלַע צַפּוֹן. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שְׂמֵשׁם רֵאשִׁית הַשְּׂמֻחָה. הַשְּׂמָאֵל
נוֹטֵל תְּמִיד מִהֵימִין בְּרֵאשׁוֹנָה,
וְאַחַר כֶּךָ הוּא מִתְעוֹרֵר לְנִקְבָּה.

ימינא לנביה, ואתדבקת ביה.

אחר כך הימין מקרב אותו אליו
ונדבק בו.

באור: המים הם מימין, והם שמחה. מיד נותן לשמאל, ונדבקים בו אותם מים ומשמחים אותו. ואחר כך הוא נכלל בימין, ומעורר את הנקבה באותה שמחה, וסימנך - מי שנוטל מים ביד ימינו בכלי, ראשון לרוקן מים הוא בשמאל, ולא משמאל לימין, שהרי מים מימין לוקח אותם השמאל.

באור: ולכן מים לא נמצאים אלא מצד השמאל. כיון שנלקחו המים אליו, הרי התעוררו לנקבה באותם מים, ולכן גבורות גשמים שנינו. ולכן והשלחן תתן על צלע צפון, שמאותו הצד הפרות נמצאים בו יותר מהצד האחר, בהתעוררות השמחה שלו בראשונה, כמו שנאמר (שיר ב) שמאלו תחת לראשי, ואחר כך - וימינו תחבקני.

מים אינון מימינא, ואיתו חדוה, מיד יחייב לשמאלא, ואתדבקו ביה אינון מים, וחדאן ליה. ובתר אתכליל איתו לימינא, ואתער לנוקבא ביהחוא חדוה. וסימנך מאן דנטיל מיא בידיה ימינא במאנא, קדמאח לאדקא מיא בשמאלא איהו, ולא משמאלא לימינא, דהא מיא מימינא נטיל לון שמאלא.

ובגין כך מיא לא אשתכחו, אלא מסטרא דשמאלא. כיון דנטילו מיא לנביה, הא אתערו לגבי נוקבא באינון מים. ועל דא גבורות גשמים תנינן. ובגין כך והשלחן תתן על צלע צפון, דמהחוא סטר איבין אשתכחו ביה יתיר, מסטרא אחרא. באתערו דחדוה דיליה בקדמיתא, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי לבתר וימינו תחבקני.

נקיות הגוף לפני הסעודה

זוהר פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה קַנְד ע"ב

בו יתבאר פי שלחנו של אדם צריף להיות בנקיות, לכן יש לו להתפנות קודם האכילה, לכבוד שפע המזון שהשפיע לו הקדוש ברוך הוא, וכדי שלא יהנה הסטרא אחרא מהמזון פלוס.

שְׁלַחַן דְּכַר נִשְׁ אַצְטְרִיךְ
 לֹא שְׁתַּפְּחָא בְּנַקְיוּתָא
 דְּנוֹפָא, דְּלֹא יִתְקַרַב לְמוֹכַל מְזוֹנָא
 דִּילִיָּה, אֲלֵא בְּנַקְיוּתָא דְּנַרְמִיָּה. וְעַל
 דָּא אַצְטְרִיךְ בַּר נָשׁ, לְפַנְאָה גְרַמִּיָּה
 בְּקַדְמִיתָא, עַד לֹא יִיבּוּל מְזוֹנָא
 דְּשְׁלַחַנָא דְּכִיָּא, דְּתַהוּא מְזוֹנָא
 דְּאִתְקִין לִיָּה, בֵּיה אִתְרַעִי קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא^(ט), בְּגִין דְּלֹא יִתְקַרַב עַל
 תַּהוּא שְׁלַחַן קִיא צוֹאָה, דְּאִיָּהוּ
 מְרִיא דְּסַטְרָא אַחְרָא וְסַטְרָא אַחְרָא
 לֹא יִקְבַּל מִתַּהוּא מְזוֹנָא דְּשְׁלַחַן דָּא
 בְּלוּם.

באור: שלחנו של אדם צריך להמצא בנקיות הגוף, שלא יקרב לאכל את מזונו אלא בנקיון עצמו. ולכן צריך האדם לפנות עצמו בתחלה טרם שיאכל מזון של שלחן טהור, כי אותו מזון שהכין לו, בו רוצה הקדוש ברוך הוא, כדי שלא יקרב על אותו שלחן קיא צואה, שהוא מסוד הצד האחר, והצד האחר לא יקבל כלום מאותו מזון של השלחן הזה.

לְבַתַּר דְּאִכִּיל בַּר נָשׁ, וְאִתְעַנְי,
 אַצְטְרִיךְ לְמִיָּהב חוּלְקָא
 דְּתַמְצִית לְהַהוּא סַטְרָא. וּמֵאַן אִיָּהוּ.
 מִיָּם אַחְרוּנִים. תַּהוּא זוֹהֲמָא דִּדְרִין,
 דְּאַצְטְרִיךְ לְמִיָּהב לְהַהוּא סַטְרָא,
 חוּלְקָא דְּאַצְטְרִיךְ לִיָּה. וְעַל דָּא וְדָא
 אִינְוִן חוּבָה, חוּבָה אִינְוִן, וּבִאֲתַר
 דְּחוּבָה שְׂרִיין. וְאִיָּהוּ חִיּוּבָא עַל בַּר
 נָשׁ, לְמִיָּהב לִיָּה חוּלְקָא דָּא. וְעַל דָּא
 לֹא אַצְטְרִיךְ לְבַרְכָּא כְּלִל, דְּהָא
 בְּרַכָּה לֹא אִיָּהוּ כְּתַהוּא סַטְרָא.

באור: אחר שאכל אדם והתענג, צריך לתת חלק של תמצית לאותו הצד, ומהו? מיס אחרונים. אותה זהמת הידים. שצריך לתת לאותו צד חלק שצריך לו. ולכן ודאי שהם חובה, חובה הם, ובמקום של חובה שורים, והוא חיוב על אדם לתת לו חלק זה. ולכן לא צריך לברך כלל, שהרי אין הברכה באותו הצד.

יג. היזיתים קשים לשכחה, רק לעם הארץ שלא מכּוּן, אַבְל מִי שְׂמִכּוּן אֶת פְּנוּת הַאֲרָ"י הַקְּדוּשׁ בְּאִכִּילת הַיִּזִּיתִים, אִזְ אַדְרָבָא שְׂמוֹסִיפִים לוֹ זְכָרוֹן: בְּעֵינֵי הַיִּזִּיתִים מְשַׁפְּחִים, הִנֵּה אוֹמֵר מוֹרֵי זְלַח"ה כִּי אִין זֶה אֲלֵא בְּעַם הָאֲרָץ, אַבְל הָאֵקֶל כְּכֻנָּה כְּפֹדֶע, מוֹסִיפִים בּוֹ זְכִירָה, אַחַר שְׂהוּא מַעְלָה אוֹתָם וּמִתְקַנָּם כְּשִׂיאֵכֶל:

באור: ולכן צריך אדם שלא יתן מזון שעל גבי שלחנו לאותו קיא צואה, וכל שפן במעיו, וכל שפן שהוא טהור (טוב) לאדם ובריאות ותקון הגוף שלו. ולכן השלחן הוא לאכל בו בטהרה, כמו שנתבאר.

ובגין כך אצטרף בר נש, דלא יתיב מזונא דעל גבי פתוריה, לכהוא קיא צואה, וכל שפן במעיו, וכל שפן דאיהו דכיו (טב) לבר נש ובריאו ותקונא דגופיה. ועל דא, שלחן איהו למיכל ביה בדכיו, כמה דאתמר.

בו יתבאר: מצוה להניח לחם על השלחן והברכה שורה רק על שלחן מלא, פדגמת לחם הפנים בבית המקדש

באור: שלחן זה שעומד בבית המקדש, כדי להמצא בו מזון ולהוציא ממנו מזון, ולכן אפלו רגע אחד לא צריך לעמד בריקנות. שלחן אחר הוא שלחן הריקנות, ולא צריך לתת לו מקום במקום קדוש. ולכן שלחן המקדש אפלו רגע אחד לא ישב בלי מזון, ויצטרף שלא ימצא במקום גרוע, שהרי הברכה שלמעלה לא נמצאת במקום גרוע. זה שלחן שלפני הקדוש ברוך הוא. שלחן שאדם מברך עליו את הקדוש ברוך הוא, אף כך לא צריך להיות בריקנות, שהרי אין הברכה במקום ריק.

באור: הלחמים שעל גבי השלחן של הקדוש

שלחן דא דקיימא כבי מקדשא, בגין לאשתכחא ביה מזונא, ולאפקא מניה מזונא, ועל דא אפילו (וזה רף קנ"ה ע"א) רנעא חדא, לא (קל"ו ע"א) אצטרף לקיימא בריקנא. שלחן אחרא, איהו שלחן דריקנא, ולא אצטרף למהב ליה דוכתא באתר קדישא. ועל דא, שלחן דמקדשא, אפילו רנעא חדא לא יתיב בלא מזונא. ויצטרף דלא ישתכח אתר גריע, דהא ברבתיא דלעילא לא משתכחא באתר גריע, דא שלחן דקמיה דקודשא בריך הוא. שלחן דבר נש דקא מברך עליה לקודשא בריך הוא, אוף הכי לא אצטרף למהוי בריקנא, דהא לית ברבתיא באתר ריקנא.

נהמי דעל גבי שלחן דקודשא בריך הוא (י"ט), אינון

תְּרִיסַר^(טו). וְהָא אוֹקִימַנָּא רָזָא בְּרוּךְ הוּא הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר. וְהָרִי

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx "ז"ף xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

יד. כתבני האר"י הקדוש על אכילה - השעם השני באכילה - להעלות נשמות רשעים המגולגלים: עוד יש סבה שנית, והוא מה שיתבאר לקמן פי' יש נשמות של רשעים מתגלגלים אחר מיתתם בכל ארבע חלקים שבפשיה, שהם דומם צומח חי מדבר, פי' יש ארבעה מדרגות הנזכרים, ויש שמתגלגל מדרגה אחת למטה ממדרגתו, שהיא בפעלי חיים, ויש מתגלגלים גם בצומח, וזה צריך בעת תקונו לעלות שני מדרגות, ויש שמתגלגל בדומם, וזה צריך לעלות שלשה מדרגות, פי' בתחלה עולה מן הדומם אל הצומח, פי' יצמח מן האדמה ויתלבש בתוך הצומח, ואחר כך יאכלהו הפעלי חיים האוכלים עשב, ואז יעלה במדרגת בעל חי, ואחר כך ישחטום ויאכלום בני אדם ויחזרו להיות חלק אברי האדם עצמו, ואז יתקן, פי' שם יתברר על ידי אכילת האדם הנזכר. ולפעמים אפשר שיצלג המגולגל שני מדרגות בפעם אחת, פי' יצדד הרי שנתגלגל בצומח והאדם אוכל הצמחים והעשבים ההם, ונמצא שזמן הצומח עלה למדרגת האדם, וכן אם נתגלגל בדומם והבעל חי אוכל ממנו והרי עלה מדומם אל הבעל חי. ולפעמים מדלג כל שלש מדרגות ביחד, והוא פי' הרי שנתגלגל בדומם, והאדם אוכלו, נמצא שעלה כל השלש מדרגות ביחד. והנה צריך לבאר ענין אכילת הדומם, פי' הנה לפעמים יהיה איזה מגלגל במעט עפר, והאדם נתאנה לאכול העפר ההוא, כנודע בטבע בני אדם האוכלים העפר, או המשל אם נפל צרור עפר תוף התבשיל ונתערב בו, והאדם אוכלו, וכן על דרך זה הבעל חי באוכלו העשבים, ואוכל מעט עפר הנדבק באותם העשבים, ואפשר פי' שם מגלגל איזה נפש אדם.

השלחן דומה למזבח: הרי נתבאר ענין האכילה בשתי בחינותיה, הראשונה היא לתקן ולברר הסיגים שבמאכל ההוא, והשני הוא לתקן נפשות המגולגלים במאכל ההוא הנזכר, לכן האדם כשהוא אוכל צריך לזקק בתכלית הזירות, ואל יאכל כמו בהמהות והפעלי חיים שאינו יודעין בין טוב לרע, לכן הרבו והגדילו רבותינו זכרונם לברכה [ברכות דנ"ה] בענין זה, וכאומרם שהשלחן דומה למזבח, וזה לפי שהמזבח היה עושה שני בחינות הנזכרות. גם אמרו פי' השלחן מכפר עונותיו של אדם וכיוצא באלה מאמרים הרבה.

טז. שהיה בשבת קודש י"ב חלות על השלחן: והנה ענין בציעת הלחם, כבר נתבאר בסעודות שבת שצריך שיהיו שם י"ב כפרות לחם על השלחן, פענין לחם הפנים, ושם נתבאר ענינם. ואמנם אפשר תברך המוציא תקח בידך שני כפרות העליונות, שהם כנגד היו"ד והו"ו זכרים, פי' שתי תחתונות הם שני החין הנקבות, ולכן אל תגביהם למעלה, ותרחיקם מהשני כפרות התחתונות, כדי שישיפעו הי' והו' בשני ההי"ן. ואחר כך תבצע הפוסקה מן הכפר הימני, ותטבל במלח, ותכונן כנזכר לעיל, [אמר שמואל: נראה לי שזאת הפונה היא לשבת].

בארנו סוד הלחמים, שהם סוד הפנים, ולכן נקרא לחם הפנים, שהרי מזון וספוק של העולם באים מאותם הפנים העליונים. ולכן לחם זה הוא פנימי של הכל, הוא בסוד עליון כראוי.

באור: לחם הפנים - מאכל של אותם פנים, מזון וספוק שיוצא לעולם, מהם בא, ושורה על אותו שלחן. ומשום ששלחן זה מקבל מזון וספוק מאותם פנים של מעלה, והיא מוציאה מזונות וספוקים מאותם פנים פנימיים, והמזון שמוציאה הוא אותו לחם, כפי שאמרנו, הם ה'יה מתקרב, והם ה'יה מוסר משם, והרי פרשוהו, שפתוב ביום הלקחו, ומשום שלחן זה יש לאדם לשמר סודות שלחנו בכל אותם גונים שאמרנו.

דנהמי, דאינון רוזא דפנים. ועל דא אקרי לחם הפנים, דהא מזונא וספוקא דעלמא, מאינון פנים עלאין קאתיין. ובגין כה, לחם דא, איהו פנימאה דכלא, איהו ברוא עלאה, בדקא יאות.

לחם הפנים, מיכלא דאינון פנים, מזונא וספוקא דנפיק לעלמא, מנייהו אתי, ושריא על ההוא פתורא, ובגין דשלחן דא, מקבלא מזונא וספוקא מאינון פנים דלעילא, ואיהי אפיקת מזונין וספוקין מאינון פנים פנימאין, ומזונא דאפיקת, איהו ההוא לחם, בדקאמר, חום הוה מתקרב, וחום הוה מתעדי מתמן, והא אוקמוה, דכתיב, (שמואל א כא) ביום הלקחו ובגין שלחן דא אית לבר נש לנטרא רוין דשלחן דיליה בכל אינון גונין בדקאמר.

טעם ה' דברכת המוציא, ומצוה לארוח עניים על שלחנו ולשמחם זוהר פרשת תרומה קסח ע"א

באור: פתח אותו ילד בברכת המזון ואמר, כתוב אחד אומר: "ואכלת לפני ה' אלהיך", וכתוב אחד אומר (דברים כז):

פתח ההוא רביא בברכת מזונא ואמר, כתוב אחד אומר (דברים יד): "ואכלת לפני ה' אלהיך"^(ט), וכתוב אחד אומר

כתיבי רבינו הארי"ז ז"ל
טז. פתבי הארי הקדוש על אכילה: דע פי בתחלת האצילות נאצלו שבעה המלכים הנודעים, וכאשר מתו ונרדו למטה מעולם שהוא עתה נקרא אצילות,

(דברים כו): "וְשִׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' וְשִׂמַחְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ". הַפְּסוּקִים הֵלְלוּ כְּשֵׁי־רְאֵל הָיוּ שְׂרֵי־יָיִם בְּאָרְץ הַקְּדוּשָׁה וַנִּרְאוּ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הָיוּ מִתְקַיְמִים. עֲכָשׁוּ אֵיךְ מִתְקַיְמִים? מִי יָכוֹל לֵאמֹר וְלִמְחַדֵּי לִפְנֵי ה'.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx כְּתָבִי רַבִּינוּ הָאֲר"י ז"ל xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

הַנִּהָה בָּהֶם הָיוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכָל הַנִּבְרָאִים כָּלָם, וּבָהֶם הָיוּ כּוֹלְלִים אֲרַבַּע עוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשִׂיָה, וְלִכּוֹן כַּאֲשֶׁר חֲזָרוּ וַנִּתְקַנּוּ וְהוּבְרְרוּ מִן הַסְּגִיגִים הַמְּעַרְבִים בָּהֶם וְלֹא הִבְרָרוּ בְּפַעַם אֶחָד וּבְכַת אַחַת, אֲמָנָם בְּתַחֲלָה הוּבְרַר כָּל מַה שְׁהִיָּה בָּהֶם מִחֶלֶק עוֹלָם הָאֲצִילוֹת בְּלִבָּד, וְהַמְּבַחֵר שְׂפָהֶם הוּבְרַר וַנִּתְקַן וַנַּעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ עוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְהַיּוֹתֵר גְּרוּעַ מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה עוֹלָם הַבְּרִיאָה. וְאַחֵר כִּף הוּבְרַר הַיּוֹתֵר גְּרוּעַ וַנַּעֲשֶׂה יְצִירָה, וְאַחֵר כִּף הוּבְרַר הַיּוֹתֵר גְּרוּעַ וַנַּעֲשֶׂה עוֹלָם הָעֲשִׂיָה, וְיוֹתֵר גְּרוּעַ מִמֶּנּוּ שְׁלֵא יָכוֹל לְהַתְּבַרֵּר אֲזֵי הוּא נִשְׁאַר בְּתוֹךְ הַקְּלָפוֹת, בְּסוּד חַיּוֹת וּנְשָׂמָה אֲלֵיהֶם, כְּפֹדֵעַ בְּסוּד י"א סְמֵנֵי הַקְּטֹרֶת. וְהַנִּהָה מִכָּל בְּחִינּוֹת אֱלוֹ הַנְּזַקְרִים, נִשְׁאַרוּ בְּחִינּוֹת מֵהֶם בְּתוֹךְ הַקְּלָפוֹת, שְׁלֵא יִכְלוּ לְהַתְּבַרֵּר אֲזֵי, וְהַנִּהָה הֵם מִתְּבַרְרִים מֵאֲזֵי וְעַד עֵתָה עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, כִּי אֲזֵי בִלַע הַמָּוֶת לְנֶצַח, וְיִהְיֶה כָּל הַקְּדוּשָׁה מִתְּבַרְרַת וְכָל הַקְּלָפָה תִּשְׁאַר לְבִדְדָה, בְּבְחִינַת סִיגִים, וְהִרְשָׁעָה כְּלָה בְּעֵשׂוֹן תַּכְלָה.

עַל יְדֵי הָאֲכִילָה מְעֵלִים לְדַרְגַת מְלָאךָ, וְכִיוּצָא בְּזָה עַד רוּם הַמְּעֵלוֹת: וְהַנִּהָה עוֹלָם הָעֲשִׂיָה יֵשׁ בּוֹ חֲלָקִים וּבְחִינּוֹת וְהֵם אֲרַבַּעַה. וְזֶה סוֹדֵן מִמִּטָּה לְמַעְלָה דוֹמָם צוּמַח חַי מְדַבֵּר, וּבְלֵי סֶפֶק שֶׁאֲפִילוֹ הַדוּמָם שֶׁהוּא הַעֶפֶר וְהָאֲבָנִים וְהַמִּתְכַּוֵּת וְכִיוּצָא בָּהֶם, מְכַרְח הוּא שֵׁישׁ בְּתוֹכָם כֹּחַ חַיּוֹת וְרוּחְנִיּוֹת הַמְּקַיֵּם אוֹתוֹ, וַיֵּשׁ עָלָיו לְמַעְלָה מִזֶּל וְשׁוֹטֵר הַמְּקַיֵּם וּמְגַדֵּל אוֹתוֹ, וְרִאֵיָה לְזֶה שֶׁאֵם לֹא כֵן לֹא הִיָּה יְכַלֵּת בְּעַפֵּר לְהַבְדִּיל וְלְהַצְמִיחַ זְרָעִים וּדְשָׂאִים, וְהִיא מִשְׁתּוֹקֶקֶת אֵל הַגִּשְׁמִים כְּאִשָּׁה לְבַעְלָהּ, וְכִמוֹ שֶׁהֶאֱרִיכוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבַרְכָּה בְּעֵנְוֹ זֶה, וְכִאוּמָרָם נְאָמַר פְּקִידָה בְּאִשָּׁה וְנְאָמַר פְּקִידָה בְּאָרְץ וְכו' [תַּעֲנִית ד"ח], וְהַצּוּמָח יֵשׁ לוֹ חַיּוֹת וְרוּחְנִיּוֹת יְתָרָה עַל הַדוּמָם, שֶׁהִרְי יֵשׁ בּוֹ כֹּחַ הַצּוּמָח וְכֹחַ הַזֶּן וְכֹחַ הַמְּגַדֵּל כְּפֹדֵעַ. וְהַבְּעֵלֵי חַיִּים יְתֵרִים עַל הַצּוּמָח, וּבְנֵי אָדָם לְמַעְלָה מֵאֲרַבַּעַתּוֹ, וְלִכּוֹן יֵשׁ כֹּחַ וְיַכְלֵת בְּאָדָם לְבַרֵּר כָּל אֲרַבַּע בְּחִינּוֹת הַנְּזַקְרוֹת וְלִתְקַנָּם וְלְהַעֲלוֹתָם לְמַעְלָה עֲלִיוֹנָה, לְמַעְלָה מִמְּדַרְגַּתּוֹ, וְהִיא מְדַרְגַת מְלָאכִים. כִּי יָכוֹל הוּא לְבַרֵּר אֶת הַדוּמָם, וְלְהַחְזִירוֹ חֶלֶק מִחֶלְקֵי עֲצוּמוֹ, כְּמוֹ שֶׁיִּתְבַּאֵר בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּסוּד הָאֲכִילָה, וּמִזֶּה יַעֲלֶה לְמְדַרְגַת מְלָאךָ, וְכִיוּצָא בְּזָה עַד רוּם הַמְּדַרְגוֹת. כִּי עַל יְדֵי אֲכִילָתָם הַדְּבַר הַהוּא מְבַרְרִין כָּחוֹ וְהַטּוֹב וְהַמְּזוּן שְׂבוּ, וּמֵה שֶׁהוּא פְּסֻלַת וְסִיגִים

דְּמַבְרֵךְ בַּר נֶשׁ, שְׂכִינְתָא אֲתִיָּא שְׂמַבְרֵךְ אָדָם, שְׂכִינָה בָּאָה לְפָנָיו. קְמִיָּה.

וּמָה דְאָמַר וְאֶבְלַת לְפָנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ^(ט). הֲכָא אֲתַבְלִיל לְמַלְלָא בְּמַלְי דְאֹרִייתָא^(יט), דְּהָכִי אֲצַטְרִיךְ הוּאִיל וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְמִיָּה, לְקִיָּמָא דְכְּתִיב, (יחזקאל מא): "זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנֵי ה'". וְכַתִּיב (דברים יד): "וְאֶבְלַת שָׁם לְפָנֵי ה' אֱלֹהֵיךָ".

הוּאִיל וְקִיָּמָא בַּר נֶשׁ קְמִי מְאָרִיָּה, אֲצַטְרִיךְ נְמִי לְמִיחַן בְּאֹר: הוּאִיל וְעוּמַד אָדָם לְפָנֵי רַבּוּנּוֹ, צְרִיךְ גַּם לְרַחֵם עַל

יח. פְּנוֹת אֶכִּילָה מִהַצְעִטִּיל קֶטָן, מִהֲרַבִּי רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ מְלִיז'נְסַק זִיע"א: קֶדָם נְטִילַת יָדַי לְאֶכִּילָה יֹאמַר תְּפִלַּת הַשֵּׁב שֶׁל רַבְּנֵנוּ יוֹנָה וְזָכוּנוּ לְבִרְכָה, וְאַחַר אֶכִּילַת הַמוּצֵיא יֹאמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: "לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה אֵין אֲנִי אֶכֶּל לְהִנָּאת גּוֹפֵי חַס וְשְׁלוֹם, רַק שְׂיִהֵיָה גּוֹפֵי בְּרִיא וְחֶזֶק לְעַבְדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאֵל יַעֲכַב שׁוּם חֶטָא וְעוֹן וְהִרְהוּר רַע וְתַעֲנוּג גְּשָׁמִי אֶת הַיְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה עַל יָדֵי נִיצוּצוֹת קְדוּשׁוֹת שֶׁל הָאֶכִּילָה וְהַשְּׂתִיָּה הַזֶּה". וַיְכַוֵּן כְּשֶׁהוּא אֶכֶּל דְּבַר מָה אוֹ שׁוֹתָה דְּבַר מָה, שֶׁהַטַּעַם שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ בְּפִיו בְּשַׁעַת לַעֲיִסָה וּבְשַׁעַת גְּמִיעָה הִיא פְּנִימִיּוֹת הַקְדוּשָׁה וְנִיצוּצוֹת הַקְדוּשָׁה הַשׁוֹרָה בְּמֵאֶכֶל אוֹ בְּמִשְׁקָה הַהוּא, וְעַל יָדֵי הָאֶכִּילָה וְהַטְּחִינָה בְּשֵׁנִים וְהַאֲצִטּוּמָכָא נִבְרַר הַפְּנִימִיּוֹת מִהַמְּאֶכֶל שְׁלֵא יַעֲשֶׂה מִתַּר לְהַשְׁפִּיעַ לְחִיצוּנִים, וְאֵז נִפְשׁוֹ נִהְיִית מִהַפְּנִימִיּוֹת, וְהַפְּסִלַת נַעֲשֶׂה מוֹתְרוֹת וְנִדְחָה אֶל הַחִיצוּנִים, וַיִּקְבַּל אֵז בְּמַחְשַׁבְתּוֹ שֶׁתִּכְרַף וּמִיַּד כְּשִׁירְגִישׁ שִׁיֲצִטְרֵךְ לְנִקְבֵי לֹא יִשְׁהָה אֶת הַפְּסִלַת בְּקִרְבּוֹ לְטִמְאָה חַס וְשְׁלוֹם אֶת מַחוֹ וְלִשְׁקוֹץ אֶת נִפְשׁוֹ לְהַשְׁהוֹת אֶת הַצּוּאָה וְהַשְׁתָּן בְּקִרְבּוֹ אֲפִילוֹ רָגַע אַחַת. וְגַם יִצְרֵר לְפָנָיו בְּשַׁעַת אֶכִּילָה הָאוֹתִיּוֹת מֵאֶכֶּל" בְּכַתֵּב אֲשׁוּרִית וְהִרְהוּר שְׁעוּלָה צ"א פְּמִנֵן הוֹרָה בְּשְׁלוֹב אֲדִנִּי:

יט. שַׁעַר הַפְּנוֹת דְּרוּשֵׁי קְדוּשָׁה לִיל שַׁבַּת דְּרוּשׁ א': וְאַחַר הָאֶכִּילָה הִיָּה נוֹהֵג מוֹרֵי ז"ל לּוֹמַר פְּזוּמֵן אֶחָד בְּקוֹל נְעִים, וְהוּא ז"ל תִּקְוֵן ג' פְּזוּמוֹנִים מְסֻדָּים ע"ד חֲכַמַת הָאֲמַת בְּכָל פְּרֻטֵי הַפְּנוֹת שֶׁל שַׁבַּת, פְּזוּמֵן אֶחָד לְסַעוּדַת הַלֵּילָה, וּפְזוּמֵן אֶחָד לְסַעוּדַת שַׁחְרִית, וּפְזוּמֵן אֶחָד לְסַעוּדַת מִנְחָה, וְזֶה נֶסַח פְּזוּמֵן סַעוּדַת הַלֵּילָה, וּבְרָאשֵׁי פְּרָקִים שֶׁל הַפְּזוּמֵן הַנֶּזְכָּר נִרְמַז, אֲנִי יִצְחָק לוֹרִיא בֵּן שְׁלֹמֹה לְחֵן מְתִי יְבוּשֵׁר עִם.

(בראשית כה): "הֲלַעֲיֹטְנִי נָא", דְּרַךְ
 בְּלַעֲנוּ, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לְסַטְרָא
 אַחְרָא, וּכְתִיב (משלי יג): "וּבִטֵּן רְשָׁעִים
 רְשָׁעִים תַּחֲסֹר". וְעַל זֶה וְאֶכְלֶתָּ לַפְּנֵי ה'
 לַפְּנֵי ה' אֵלֶיךָ כְּתִיב, וְלֹא לַפְּנֵי הַצַּד
 הָאֲחֵר. וְצַרִּיךְ שֶׁלֹּא יִתְעַסַּק
 בְּדְבָרִים בְּטָלִים וּבַצָּרִכִי סְעוּדָה
 (יפה), וְצַרִּיךְ לְהִתְעַסֵּק בְּדְבָרֵי
 תוֹרָה, שֶׁהֵרִי כְּשֶׁדְּבָרֵי תוֹרָה
 נֶאֱמָרִים עַל שֶׁלֶחֶן, נוֹתֵן אוֹתוֹ
 הָאֲדָם כֹּחַ לְרַבּוֹנוּ.

(בראשית כה): "הֲלַעֲיֹטְנִי נָא", אַרְח
 בְּלַעֲנוּ, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לְסַטְרָא
 אַחְרָא, וּכְתִיב (משלי יג): "וּבִטֵּן
 רְשָׁעִים תַּחֲסֹר". וְעַל דָּא וְאֶכְלֶתָּ
 לַפְּנֵי ה' אֵלֶיךָ כְּתִיב, וְלֹא לַפְּנֵי
 סַטְרָא אַחְרָא^(ט). וְאֲצַטְרִיךְ דְּלֹא
 יִתְעַסַּק בְּמַלְיָן בְּמַלְיָן, וּבַצָּרִכִי
 סְעוּדָה (שפיר) וְאֲצַטְרִיךְ לְאַתְעַסְקָא
 בְּמַלְיָן דְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא כִּד מַלְיָן
 דְּאוֹרֵייתָא אֲתַמְרוּ עַל פְּתוּרָא, יְהִיב
 הֵהוּא כִּד נֶשׁ תַּקְפָּא לְמַאֲרֵיהּ.

בזמון הכוס שורה השכינה
זוהר פרשת תרומה קסח ע"ב

**בו יבאר פי המוזמן על הכוס צריך להיות בשמחה ללא דאגות,
 כדי שלא יהיה חלק לחיצונים המקטרגים, דכשנוטיל את הכוס**

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ כתבי רבינו האר"י ז"ל ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

כ. אם מי שאכל הוא צדיק ותלמיד חכם, אזי יתקן את כל התקונים, ואם הוא
 רשע ועם הארץ, אזי פוגם: ונמצא פי כיון שאפשר שיזדמנו במאכל ההוא איזה
 נפשות מגלגלים על עברות שעשו, או אף גם במים ששותה אם יזדמנו שם
 איזה מגלגלים, או אף אם אין שם שום נפש מגלגלת, זולתי הסיגים והקלפות
 אשר במאכל ההוא, שהיא הבחינה הראשונה, אם יהיה האדם הזה האוכלם,
 צדיק ותלמיד חכם, ודאי שלא די שלא יתערבו בו בנפשו, אלא אדרבא יתקנם
 ויברר האכל מתוך הפסלת, ויתקן נפשות המגולגלים ההם, כמו שיתבאר. אבל
 אם האדם הוא רשע או עם הארץ, לא די שאינו מתקן אותם, אלא אדרבא
 אפשר שעל ידי מעשיו פוגם ומקלקל את הנפשות המגולגלים שם, או את
 המאכל ההוא, יותר ממה שהם פגומים מצד עצמם. ונוסף על זה עוד בחינה
 שלישית, פי אפשר גם כן כי אדרבא הם יתגברו עליו ויחטיאוהו ויזריכהו בדרך
 לא טוב, עד יגרמו רעה לנפשו לא יוכל להרפא. וזה סוד הענין של פמה בני
 אדם שלפעמים פתע פתאום תבא עליהם מארע רע וקשה וממירין דתם חס
 ושלום ויוצאין מקלל הדת, וכהיא עובדא דיוחנן פהו גדול שנעשה צדוקי
 [ברכות דכ"ט] וכיוצא בזה, והפל הוא כפי בחינת נפש המגולגל ההוא שנתערב
 עמו אם היה רשע גמור או לאו.

הקדוש ברוך הוא עומד עליו ממש, ולכבוד השכינה צריך לעטף ראשו בשמחה.

באור: ושמחת לפני ה' אלהיך - זוהי כוס של ברכה. כשמברך אדם בכוס של ברכה, צריך לשמח ולהראות שמחה ולא עצב כלל. כיון שנוטל אדם כוס של ברכה, הקדוש ברוך הוא עומד על גבו, והוא צריך לעטף ראשו בשמחה ולברך על הכוס במושב שלשה: נברך שאכלנו משלו.

באור: ובטובו חיינו, זה צריך רצון למעלה אל עתיק העתיקים, ועל זה היא בדרך נסתר. ובטובו, ולא מטובו. ובטובו, זה הימין (מינו) העליון, ומטובו זו דרגה אחרת שבאה מצד הימין, והיא דרגה למטה ממנו, משום שבאותו הטוב נכנה העולם וכו' נזון.

באור: למה נקרא טוב ולמה נקרא חסד? הטוב הוא כשכולל הכל בתוכו ולא מתפשט לרדת למטה. חסד - כשירד למטה ועושה טוב בכל הבריות, בצדיקים וברשעים, ולא חושש, ואף על גב שדרגה אחת היא. מנין לנו? שכתוב (תהלים סג):

ושמחת לפני ה' אלהיך, דא איהו בכוס של ברכה, כד בריך בר נש בכוס של ברכה, אצטריך למחרי ולאחזאה חדה ולא עציבו כלל, כיון דנטיל בר נש כוס של ברכה, קודשא בריך הוא קאים על גביה, ואיהו אצטריך לאעמא רישיה בחדוה. ולברכא על הכוס במושב תלתא, נברך שאכלנו משלו.

ובטובו חיינו, דא אצטריך רעותא לעילא לגבי עתיקא דעתיקין, ועל דא איהו בארץ סתים. ובטובו, ולא מטובו, ובטובו: דא ימינא (ר"א ינה) עלאה. ומטובו: דא דרגא אחרא, דאתי מספרא דימינא, ואיהו דרגא לתתא מניה, כגון דבתהוה טוב אתבני עלמא, וביה אתון.

אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד. טוב איהו, כד כליל בלא כגויה, ולא אתפשט לנחתא לתתא. חסד כד נחתא לתתא ועביד טיבו בכל בריין, בצדיקי וברשיעי ולא חייש, ואף על גב דדרגא חד הוא. מנלן דכתיב, (תהלים נג): "אך טוב וחסד ירדפוני",

אי טוב למה חסד, ואי חסד למה טוב, דהא בחד סגיא אלא טוב כליל בלא בגויה, ולא אתפשט לתתא. חסד נחית (ק"ט ע"א) ואתפשט לתתא, וזן בלא צדיקי ורשיעי בחדא.

"אך טוב וחסד ירדפוני". אם טוב, למה חסד? ואם חסד, למה טוב, שהרי באחד מספיק? אלא טוב כולל הכל בתוכו, ולא התפשט למטה. חסד יורד ומתפשט למטה וזן לכל הצדיקים והרשעים כאחד.

והבא פינן דאמר ובטובו חיינו, חדר ואמר הון את העולם כלו בטובו בחסד, הדא הוא דכתיב, (תהלים קלו): "נתן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו". ועל דא הון את הכל, לצדיקי ולרשיעי לכלא. דא אקרי ברבתי ימין. שמאל לאו איהו מברכת מזונא. ובגין כך שמאלא לא תסייע לימינא.

באור: וכאן, פינן שאמר ובטובו חיינו, חזר ואמר, הון את העולם כלו בטובו בחסד, זהו שכתוב (תהלים קלו): "נתן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו". ועל זה הון את הכל, לצדיקים ולרשעים, לכל. זה נקרא ברבתי ימין. השמאל אינו מברכת המזון, ולכן שמאל לא תסייע לימין.

דכיזון דכריף ברבתי ימין (נ"א היין), אצטריך לדבקה ארץ החיים בימין, לאתונא מתמן, ולפרנסא ולמיהב מזונא לכלא, ועל דא תנינא ברבתי הארץ, ואצטריך לאדברא בה ברית ותורה, על בריתה שחתמת בבשרנו, ועל תורתך שלמדנתנו, לאחזאה דמתהוא טוב אתון ברית ותורה, דאיהו תקונא דהאי טוב.

באור: שכיון שברך ברכה, ימין ארץ החיים בימין, להזון משם ולפרנס ולתת מזון לכל, ולכן השניה ברבתי הארץ, וצריך להזכיר בה ברית ותורה: ועל בריתה שחתמת בבשרנו, ועל תורתך שלמדנתנו. להראות שמאותו טוב נזון ברית ותורה, שהוא התקון של הטוב הזה.

מכאן אוליפנא, דנשים פטורות מברכת מזונא לאפקא ירי

באור: מכאן למדנו שנשים פטורות מברכת המזון

לצאת ידי חובה, שהרי אין בהן תורה וברית. ולחתום על הארץ ועל המזון, זה שדבקות פאחד בחסד. על הארץ - זוהי ארץ החיים. ועל המזון - זהו חסד. הרי כלולים זה בזה בדבקות אחת.

התפשטות הטוב היא הודאה שנקראת חס"ד, ועל זה הוא אומר נודה לך על כף ועל כף נסים ואותות שנעשו מצד הטוב. ואם תאמר, והרי כתוב נעמות בימינך נצח, זהו מצד הימין - לא כף, אלא כל אחד ואחד מראה על אותו מקום שיצא ממנו.

דהא לית פהו תורה וברית. ולחתום על הארץ ועל המזון, הא דדבקותא פחדא בחסד, על הארץ דא איהי ארץ החיים. ועל המזון דא איהו חסד, הא כלילו דא בדא בדביקותא חדא.

אתפשטותא דטוב איהו הודאה דאקרי חס"ד, ועל דא איהו אומר, נודה לך, על כף ועל כף נסין ואתין דאתעבדו מספרא דטוב. ואי תימא והא בתיב (תהלים מז) נעמות בימינך, נצח, הא איהו מספרא דימין. לאו הכי, אלא כל חד וחד אחויו על החוה אתר דנפיק מגיה.

**הודאה אודי על ימינא, לאחזאה דהא מגיה נפקא
זוהר פרשת תרומה קסט ע"א**

בו יבאר טעם החזקת הכוס בימין, וצרך מים אחרונים

ואי תימא נצח בימין, הא בתיב נעמות, ובתיב (שמואל ב כג): "ונעים זמרות ישראל", (בראשית כ"א) ונעים זמרות, ואם תאמר, נצח בימין - הרי כתוב נעמות, וכתוב (שמואל ב כג): "ונעים זמרות

כא. צריך לברר ברפת המזון בשמחה: גם צריך שתדע, כי אף על פי שנבאר לעיל שבתוף הסעודה אם הוא בחול יתעצב אל לבו על החרבן, פנזפר לעיל בשם הזוהר, אמנם ברפת המזון אדרבא צריך להראות שמחה יתרה בלב, וכמו שכתוב בזוהר תרומה על בעז, ויאכל וישת וייטב אל לבו דבריו על מזוניה בשמחה ובטוב לבב. והטעם הוא כי הנה ענין האכילה נתבאר לעיל

אֶת בְּכוֹרְתוֹ לִיעֲקֹב אָבִינוּ – חֶלְקוֹ
לְמִטָּה, וְאֵין לוֹ לְמַעְלָה כְּלוּם.
יִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים לְמַעְלָה, וְעָשׂוּ
נוֹטֵל לְמִטָּה, וְעַל זֶה לֹא יִקְרַב
הַשְּׂמַאל כָּלֵל בְּבִרְכַת הַמְּזוּן.

בֵּינָן שְׂמֵת־בְּרַכַּת אֶרֶץ הַחַיִּים הַזֶּה
מִצַּד הַיְּמִין וּמִקְבֶּלֶת מְזוּן,
אֲזִי מִבְּקָשִׁים רַחֲמִים עַל הַכֹּל.
רַחֵם ה' אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְגו'. שְׁהֲרִי
מֵאוֹתוֹ מְזוּן וְסִפּוּק שֶׁל אֶרֶץ
הַחַיִּים נִזְכָּה בָּהּ אֲנַחְנוּ וּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
לְמִטָּה בְּאוֹתָם רַחֲמִים.

בְּאוֹר: וּבִשְׁבֹת, כְּשֶׁהֵדִין לֹא
נִמְצָא לְהִיּוֹת נִצַּח וְהוֹד
כָּלֵל הַחֲסָדִים, אוֹמֵר רְצֵה
וְהַחֲלִיצֵנוּ, לְהִיּוֹת שְׁנִיָּהּ, (יִשְׁעִיה
נח): "חֲסָדֵי דָּוִד הִנָּאֲמָנִים", וְעַל
זֶה אֵל תְּהִי צָרָה וְיִגּוֹן וְכו', שְׁהֲרִי
רְצֵה וּמוֹדִים הֵם חֲסָדֵי דָּוִד, וְשִׁים
שְׁלוֹם שְׂאֲמָרְנוּ בַתְּפִלָּה בְּבִרְכַת
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ.

בְּאוֹר: הַטּוֹב וְהַמְּטִיב, שֶׁהַכֹּל בָּא
מִצַּד הַיְּמִין וְלֹא מִצַּד
הַשְּׂמַאל כְּלוּם. מִי שֶׁמְבָרֵךְ בְּרַכַּת
הַמְּזוּן, הוּא נוֹטֵל בְּרַכּוֹת
בְּרֵאשׁוֹנָה מִכָּלֵם, וּמִתְבָּרֵךְ בְּכָלֵל

חֻלְקִיה אִיהוּ לְתַתָּא, וְלִית לִיה
לְעִילָא כְּלוּם. יִשְׂרָאֵל נִטְלִי לְעִילָא,
וְעָשׂוּ נִטְלִי לְתַתָּא, וְעַל דָּא לֹא
יִתְקַרַב שְׂמַאלָא כָּלֵל, בְּבִרְכַת
מְזוּנָא.

בֵּינָן דְּמִתְבָּרַכָא הַאי אֶרֶץ הַחַיִּים
מִסְטָרָא דִּימִינָא, וּמִקְבֶּל
מְזוּנָא, כְּדִין כְּעִינָן רַחֲמִין עַל כָּלֵא.
רַחֵם ה' אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל
יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְגו', דְּהָא מֵהֵהוּא
מְזוּנָא וְסִפּוּקָא דְּאֶרֶץ הַחַיִּים, נִטְבִי
בָּהּ אֲנִן וְכִי מִקְדָּשָׁא. דִּיתְבְּנִי בִי
מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא בְּאִינוּן רַחֲמִים.

וּבִשְׁבֹת דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח דִּינָא,
לְמַהוּי נִצַּח וְהוֹד כָּלֵל
חֲסָדִים, אוֹמֵר רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ
לְמַהוּי (ויחי ר"ט ע"א) תְּרוּנִיָּהוּ, (יִשְׁעִיה
נח): "חֲסָדֵי דָּוִד הִנָּאֲמָנִים", וְעַל דָּא
אֵל תְּהִי צָרָה וְיִגּוֹן וְכו', דְּהָא רְצֵה
וּמוֹדִים, אִינוּן חֲסָדֵי דָּוִד, וְשִׁים
שְׁלוֹם דְּקֵאֲמָרְן בְּצִלוֹתָא, בְּבִרְכַת
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ.

הַטּוֹב וְהַמְּטִיב, דְּכָלֵא אֲתִי
מִסְטָרָא דִּימִינָא, וְלֹא
מִסְטָר שְׂמַאלָא כְּלוּם. מֵאֵן דְּמְבָרֵךְ
בְּרַכַת מְזוּנָא, אִיהוּ נִטְלִי בְּרַכָּאֵן
בְּקַדְמִיתָא מִכָּלֵהוּ, וְאִתְבָּרֵךְ בְּכָלֵל

שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן, וְעַל זֶה יֵשׁ לוֹ אַרְבָּא דְחַיִּין. מֵאֵן דְנִטְיֵיל בּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, וְקָא מְבַרְךְ עֲלֵיהּ, כְּתִיב (תהלים קטז): "כּוֹס יִשׁוּעוֹת אֶשָּׂא". מִי מוֹשִׁיעַ מִכָּל הַמְקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם, שְׁכָתוּב (הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ) וְתוֹשַׁע לוֹ יְמִינוּ, וְכָתוּב (תהלים ס): "הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי".

בְּאוּר: בֵּין כֶּף הָאִיר הַיּוֹם, קָמוּ כָלָם וּנְשָׁקוּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי יוֹם מְשֻׁתָּה הוּא הַיּוֹם הַזֶּה, וְלֹא נִצָּא מִכָּאֵן עַד שִׁיעֵשָׂה מְשֻׁתָּה לְכָל הָעִיר. זֶהוּ מְשֻׁתָּה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בּוֹ. לְקַחוּ אֶת אֲשֵׁתוֹ וּבְרַכּוּהָ אוֹתָהּ בְּכֶמֶה בְּרַכּוֹת. עֲשׂוּ שְׂאֲבִיָּה יִתְקַן בֵּית אַחַר לְשִׁמְחָה, כְּנִסּוּ אֶת כָּל אַנְשֵׁי הָעִיר לְאוֹתָהּ שְׂמֻחָה, וְקִרְאוּ לָהּ כְּלָה, וְשִׁמְחוּ עִמָּם כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וְהוּא שְׂמַח עִמָּם בְּדַבְרֵי תוֹרָה.

בְּרַכַּת מְזוּנָא, וְעַל דָּא אֵית לִיהּ אַרְבָּא דְחַיִּין. מֵאֵן דְנִטְיֵיל בּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, וְקָא מְבַרְךְ עֲלֵיהּ, כְּתִיב (תהלים קטז): "כּוֹס (כְּרַאשִׁית א' ע"א, רכ"ג ע"א) יִשׁוּעוֹת אֶשָּׂא". מֵאֵן יִשׁוּעוֹת דָּא יְמִינָא, דְאִיהוּ מוֹשִׁיעַ מִכָּל מְקַטְרָגִין דְעֲלָמָא, דְכְּתִיב (ג"א הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ) וְתוֹשַׁע לוֹ יְמִינוּ, וְכְּתִיב (תהלים ס): "הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְיִי".

אֲדַרְכֵי הוּהוּ נְהִיר יְמָמָא, קָמוּ בְּלַהוּ וּנְשָׁקוּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הַלּוּלָא אִיהוּ יוֹמָא דָּא, וְלֹא נִיפּוּק מִהֶבְרָא, עַד דִּיתְעַבִּיד הַלּוּלָא בְּכָל אַנְשֵׁי מְתָא, דָּא הוּא הַלּוּלָא דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אֲתֵרְעֵי בֵּיתָה. נְטִילוּ לָהּ לְאַנְתְּתִיָּהּ, וּבְרִיכוּ לָהּ בְּכֶמֶה בְּרַכָּאן, עֲבְדוּ דְאַבוּהָ יִתְקַן בֵּיתָא אַחְרָא לְחֲדוּתָהּ, כְּנִישׁוּ כָּל אַנְשֵׁי מְתָא לְהֵימָּן חֲדוּתָא, וְקִרְאוּ לָהּ כְּלָה. וְחֲדוּ עִמָּהוּן כָּל הַהוּא יוֹמָא, וְאִיהוּ חֲדֵי עִמָּהוּן בְּמַלֵּי דְאוּרִיָּתָא.

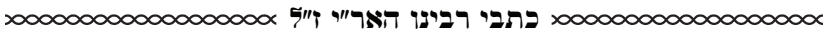
**יְבָרְךָ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֵין טוֹבָה
זוהר פְּרָשְׁת וּיְקַהֵל רֵיחַ ע"א**

בוּ יְבָאָר כְּמוֹ שֶׁמְבַרְךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן בְּשִׁמְחָה וְעֵין טוֹבָה, כֶּף יִשְׁפַע לוֹ שְׂפַע גְּדוּל, וְלֹא יִהְיֶה בְּעַצְבוֹת אֶלָּא בְּשִׁמְחָה, לְפִי שְׂפָזָה מִתְבָּרְכַת וּמִתְעַטְרַת הַשְּׂכִינָה.

מֵאֵן דְמְבַרְךְ לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא מִי שֶׁמְבַרְךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ

מגו שבָּעָא, בְּעֵי לְכוּנָא לְבִיה, וּלְשִׁוּאָה רְעוּתִיה בְּחָדוּה (כ), וְלֹא יִשְׁתַּבַּח עֲצִיב, אֵלֹא דִיבְרַךְ בְּחָדוּה בְּרֹא דָא, וּלְשִׁוּאָה רְעוּתִיה דְּהָא אִיהוּ יְהִיב הַשְׁתָּא לְאַחְרָא בְּחָדוּה, בְּעֵינָא טָבָא, וּבְמָה דְאִיהוּ מְבַרְךְ בְּחָדוּה וּבְעֵינָא טָבָא. הֲכִי יַהֲבִין לִיה בְּחָדוּה וּבְעֵינָא טָבָא. וּבְגִין כֹּךְ לֹא יִשְׁתַּבַּח עֲצִיב כָּלֵל, אֵלֹא בְּחָדוּה, וּבְמִלִּין דְאֹרְיִיתָא, וַיִּשְׁוֵי לְבִיה וַרְעוּתִיה (כ) לְמִיַּהֲב בְּרַכָּה דָא, בְּרֹא דְאֲצַמְרִיךְ (כ).

ברוך הוא מתוך שבע, צריך לכונן לבו ולשים רצונו בשמחה, ולא ימצא עצוב, אלא שיברך בשמחה בסוד זה ולשים רצונו שהרי הוא נותן עכשו לאחר בשמחה בעין טובה, וכמו שהוא מברך בשמחה ובעין טובה כך נותנים לו בשמחה ובעין טובה. ומשום כך לא ימצא עצוב כלל, אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד שצריך.

כב. להמשיך הארה מקדשות יום השבת קודש: והנה נתבאר אצלנו בשער התפלות בהקדמת דרושי יום השבת, כי תוספת קדשות השבת נמשך כל ששת ימי החול, ומשם נמשך מזון לששת הימים, כי מן השפע שנמשך בשבת על ידי שלש סעודות היום אנו צריכים להמשיך מהם בששת ימי החול, ולכן צריך לכוון בשלשה ימי השבוע הראשונים להשאיר מן התוספת הנזכר של שבת שעברה, ובשלשה ימים אחרונים כוון להמשיך לצורך יום השבת הבא, כנזכר שם, וזו היא עקר הפונה שיכונן האדם בברכת המזון.

על ידי ברכת המזון כוון לקבל תוספת נפש רוח נשמה משבת קודש, ומתחלק לששת הימים: בעיני מה שיינהג האדם עצמו לקבל תוספת שבת ככל ששת ימי השבוע, כבר נתבאר כי ביום שני וחסמישי הוא לקבל תוספת הרוח, ולכן יעסק בתורה בשני ימים אלו, כי זעיר אנפין נקרא תורה, ובו סוד בחינת רוח פנוע. גם נתבאר אצלנו כי האדם בערב שבת בעת קבלת שבת מקבל תוספת נפש רוח נשמה, ובמוצאי שבת מסתלקים, אבל על ידי סעודת ליל מוצאי שבת חוזר האור להתפשט מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשייה, ועל ידי כן חוזרין תוספת נפש רוח נשמה באדם, ומתעכבים באדם שלשתם ביום ראשון מהשבוע, וליל שני מסתלקת הנשמה ונשארים נפש ורוח. ובגליל שלישי מסתלקת הרוח. ובגליל רביעי מסתלקת גם הנפש, ואחר כך צריך עוד לעשות תקון מחדש ולקבל תוספת שלשתם בשלשה ימים הנשארים, והם רביעי וחסמישי ושישי, וכל זה נעשה על ידי הפונה שתכונן בברכת המזון שבכל יום. כג. בברכת המזון צריך ללבש את הכובע שהולך עמו לבית הפנקס: צריך ליזהר

רְוֹא הֲבֵא, אַרְבַּע רְתִיבֵינ שְׁלִימִין,
 בְּר' סְטָרִין וּמְשִׁירִין, אַתְוֹנוּ
 מִהֵיא בְּרֻכָּתָא דְשִׁבְעָא, וּבְאִינוּ
 מְלִין דְּבְרִיךְ אַתָּה, אַתְהִי וְאַתְרַכִּי
 וְאַתְעָטֵר בֵּיהּ. וּמַאן דְּמְכָרְךָ
 אֶצְטְרִיךְ רְעוּתָא בְּחָדוּת, וּבְעֵינָא
 טָבָא, וְעַל דָּא בְּתִיב, (מְשַׁלִּי כֵב):
 "טוב עין הוא יברך".

באור: סוד פאן, ארבע מרכבות
 שולטות בארבעה צדדים
 ומחנות, נזון הוא מאותה ברכת
 השבע, ובאותם דברים של ברוך
 אתה, נהנה ומתרבה ומתעטר בו.
 ומי שמברך צריך רצון בשמחה
 ובעין טובה, ועל פן כתוב (משלי
 כ"ב): "טוב עין הוא יברך".

שם רי"ח ע"ב

וְהָבֵא שְׁפִיל לְסִיפֵיה דִּקְרָא,
 דְּכִתִּיב כִּי נָתַן מְלַחְמו
 לְדָל. דָּאֵי לָא תִימָא חֲכִי, הֵיא קְרָא
 לָא רִישִׁיה סִיפֵיה, וְלָאו סִיפֵיה
 רִישִׁיה. אֶלָּא טוֹב (דף רי"ח ע"ב) עִין,
 בְּמָה דְאוֹקִימָנָא, הוּא יְבָרַךְ וְדָאֵי,
 בְּעֵינָא טָבָא בְּחָדוּת. וְלָאו אִיהוּ
 לְמִנְנָא לְבְרָכָא בְּחָדוּת, דְּהֵא
 מִהֵיא בְּרֻכָּתָא, וּמַהֵוּא חִידוּ נָתַן
 מְלַחְמו לְדָל, אַתְר דְּאֶצְטְרִיךְ
 לְאַתְוֹנָא מְכָל סְטָרִין. אַתְר דְּלִית
 לִיה מְגַרְמִיָּה כְּלוּם. אַתְר דְּאַתְהִי
 מְכָל סְטָרִין וְאַתְפְּלִיל מְכָל סְטָרִין.
 מְלִין אִלוּן לָא אַתְמַסְרו אֶלָּא
 לְחַכְמִין דִּינְדְּעִין רוּזִין עֲלִאיִן וְאוֹרְחִין
 דְּאוֹרִייתָא.

באור: וכאן רד לסוף הפסוק,
 שכתוב כי נתן מלחמו
 לדל. שאם לא תאמר כך -
 הפסוק הזה אין ראשו סופו ואין
 סופו ראשו. אלא טוב עין, כמו
 שבארנו, הוא יברך ודאי, בעין
 טובה ובשמחה. ואינו לחנם
 לברך בשמחה, שהרי מאותה
 ברכה ומאותה שמחה נתן
 מלחמו לדל, מקום שצריך
 להיזון מכל הצדדים. מקום שאין
 לו מעצמו כלום. מקום שנהנה
 מכל הצדדים ונכלל מכל הצדדי.
 הדברים הללו לא נמסרו אלא
 לחכמים שיודעים סודות עליונים
 ודרכי התורה.

תא חו, בעז טב עינא הנה תוקפא

באור: בוא וראה, בעז היה טוב

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx כְּתִבִי רַבִּינוּ הַאֲרִי ז"ל xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
 שלא לומר ברכת המזון בלתי עטיפת ראש, דהינו בכובע שהולך בו לבית
 הכנסת, כנזכר ברעיה מהימנא רמ"ה ועין שם.

אברהם אבינו הוא הראשון הכהן הגדול ונקרא כוס של ברכה שצריכה להיות מתקנת בימין - בכוס של ברכה הכל חיבים, ובלבד שידעו את מי מברכים - הר בית ה', זה טוב פלי רע. שהיא אחרית הימים. וזוהי כוס של ברכה זוהר פרשת פי תשא קפ"ט ע"ב

באור: אבל הקדוש ברוך הוא, כל מה שראה (שהקה) (שהלקה) לישראל - באחרית הימים הזו. ובאחרית הימים הזו יעשה להם נסים ונקמות, שכתוב (ישעיה ב): "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים". מי זה ראש ההרים? זה אברהם הזקן, הכהן הגדול, הראש של הכל. ומשום שהוא ראש, כוס של ברכה, יהיה נכון בראש ההרים, זה אברהם הזקן, ראשון לשאר ההרים, כוס של ברכה, צריכה להיות מתקנת בימין.

באור: ונשא מגבעות. צריך להיות נשא מן השלחן שעור שנקרא (שהוא) זרת לברך את הקדוש ברוך הוא, וזהו ונשא מגבעות. מה זה מגבעות? אלא בינה ובין בתולות אחריה רעותיה, שעור הזרת הוא. נשא

אבל קודשא בריך הוא, כל מה דחמי (ס"א דמתא) (נ"א דלקא) לון לישראל, בהאי אחרית הימים, ובהאי אחרית הימים יעביד לון נסין ונוקמין, דכתיב, (ישעיה ב): "והנה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים". מאן ראש ההרים. דא אברהם סבא, (רנ"ב ע"ב) כהנא רבא, ראש דכלא. ובגין דאיהו ראש, כוס דברכה, יהיה נכון בראש ההרים, דא אברהם סבא, קדמאה לשאר ההרים. כוס דברכה, אצטריך למתוי מתקנא בימינא.

ונשא (ק"ב ע"ב) מגבעות. אצטריך למתוי זקיף מן פתורא, שיעורא דאקרי (ס"א דאיהו) זרת, לברכא לקודשא בריך הוא, ודא הוא ונשא מגבעות. מגבעות מאי הוא. אלא בינה, ובין בתולות אחריה רעותיה, שיעורא הזרת

ברך אותה כתקנה אלא שלא נתפון בה אז תהיה האות ההיא חשוכה ובלתי מאירה.

כוס של ברכה מגבעות ודאי, ועל
כן הטוב שיהיה לבין הבכור הזה
(ישראל) הוא באחרית הימים.

איהו. נשא כוס דברכה מגבעות
ודאי, ועל דא מבא דיהא ליה לחאי
ברא בוכרא, באחרית הימים איהו.

זוהר ק"צ ע"א

באור: אמר לו, יפה אמרת,
שפסוק זה ודאי כף
הוא. בראש ההרים - זה ימין,
אברהם הזקן, שהוא ודאי ראש
ההרים. ונשא מגבעות - משעור
הגבעות, שהם רצונו. ויפה
אמרת. ונהרו אליו כל הגוים, מי
הוא? אמר לו, ואפלו נשים
וקטנים והשמש שעובד על
השלחן, אף על גב שאינו אוכל,
צריך לשמע ולומר אמן. (להריק
ברכה לכוס) שלא יאמר אדם: אני
לא אכלתי, והואיל ולא
הצטרפתי לזמון, אני לא אשמע
ולא אמר אמן. הכל חייבים בו.

באור: דבר אחר, ונהרו אליו כל
הגוים - אף על גב שנשים
וקטנים פטורים מן המצוות,
ככוס של ברכה הכל חייבים,
ובלבד שידעו את מי מברכים,
וזהו ונהרו אליו כל הגוים. בא
רבי יוסי ונשקו. אמר, כמה יפה
דבר זה ומתוק לחך.

באור: עכשו יש לדיק, אם
אחרית הימים הזו היא

אמר ליה שפיר קאמרת, האי קרא
ודאי הכי הוא. בראש
ההרים, דא ימינא, אברהם סבא,
דאיהו ראש ההרים ודאי. ונשא
מגבעות, משיעורא דגבעות, דאינון
רעותיה. ושפיר קאמרת. (ישעיה ב):
"ונהרו אליו כל הגוים". מאי הוא.
אמר ליה, ואפילו נשים וקטנים
ושמש דפלח על פתורא, אף על גב
דאיהו לא אכל, אצטרוד למשמע,
ולמימר אמן. (ס"א להריק ברכה לכוס
דלא וכו') דלא יימא בר נש, אנא לא
אכלתי, והואיל (וזהו דף ק"צ ע"א)
דלא אצטרופנא לזמון, לא אשמע
ולא אימא אמן. הכל חייבין ביה.

דבר אחר, ונהרו אליו כל הגוים,
אף על גב דנשים וקטנים
פטורין מן המצוות, ככוס דברכה
הכל חייבין, בלבד דינדעון למאן
מברכין, ודא היא ונהרו אליו כל
הגוים. אתא רבי יוסי ונשקיה, אמר
כמה שפיר מלה דא, ומתיקא
לחכא.

השתא אית לדייקא, אי האי
אחרית הימים, איהו

כוס של בְּרָכָה מִמֶּשׁ, מֵהַ זֶה הָרַב
בֵּית ה' ? הֲיֵה לֹו לְכַתֵּב כֶּךָ: וְהֵי
אַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה בְּרֹאשׁ
הַהָרִים. מֵהוּ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן
יִהְיֶה הָרַב בֵּית ה' ? אָמַר לֹו, אַחֲרֵית
הַיָּמִים הוּא הָעֵץ שֶׁל הַכֵּל, מֵרֹאשׁוֹ
וְעַד סוּפוֹ, שֶׁהוּא עֵץ טוֹב וְרַע. וְכֹא
הַפְּסוּק לְבָרַר בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים,
וְהוֹצִיא הָרַב בֵּית ה', זֶה טוֹב בְּלִי
רַע. הָרַב בֵּית ה' וְדַאי שְׂאִין שָׁם
חֵלֶק לְצַד הָאֲחֵר, שֶׁהָרַב נִבְחַר הָרַב
בֵּית ה' מִתּוֹךְ הָעֵץ, שֶׁהוּא אַחֲרֵית
הַיָּמִים. וְזוּהִי כוּס שֶׁל בְּרָכָה,
שֶׁהוּא נִכּוֹן בְּרֹאשׁ הַהָרִים.

בְּאִוְרֵי: אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי
הַדְּרֹךְ הַזֶּה שֶׁזִּכְּנוֹ לְדַבֵּר
הַזֶּה. אָמַר לֹו, מִמִּי שְׁמַעְתָּ אוֹתוֹ?
אָמַר לֹו, יוֹם אֶחָד הֵייתִי הוֹלֵךְ
בְּדֶרֶךְ וְשָׁמַעְתִּי וְרִאִיתִי אֶת רַב
הַמְּנוּנָא סְבָא (לְרַבִּי שְׁמַעוֹן) שֶׁהָיָה
דוֹרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה לְרַב אֶחָד.
וְכִינֵן שְׁשִׁמְעֵתִי, שְׁמַחְתִּי בּוֹ,
וְשִׁמְרֵתִי אוֹתוֹ צְרוּר בְּכַנֵּף לְבוּשִׁי
שֶׁלֹא יְסוּר מִמֶּנִּי לְעוֹלָמִים. אָמַר
לֹו, וְדַאי שֶׁדַּבֵּר קְדוֹשׁ זֶה נֶאֱוֹר
מֵהַמְּנוּנָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי הַדּוֹר
שֶׁעֲמוּדֵי הָעוֹלָם וְתוֹמְכֵי שׁוּרִים
בְּתוֹכּוֹ, וְאִם אֶתָּה צְרוּר אֶת הַדְּבָר
הַזֶּה בְּקֶשֶׁר אֶחָד שֶׁלֹא יְסוּר מִמֶּךָ

כּוּס דְּבְרָכָה מִמֶּשׁ, מֵהוּ הָרַב בֵּית
ה', הַנּוֹה לִיה לְמַכְתֵּב חֲכִי, וְהֵי
אַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה בְּרֹאשׁ
הַהָרִים. מֵהוּ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן
יִהְיֶה הָרַב בֵּית ה'. אָמַר לִיה, אַחֲרֵית
הַיָּמִים אִיהוּ אֵילָנָא בְּלֹא, מְרִישִׁיה
וְעַד סִפִּיָּה, דְּהוּא אֵילָנָא דְטוֹב וְרַע.
וְאֵתָא קְרָא לְבְרָרָא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים,
וְאִפִּיק הָרַב בֵּית ה', דָּא טוֹב בְּלֹא רַע.
הָרַב בֵּית ה' וְדַאי דְלִית תַּמָּן חוּלְקָא
לְסַמְרָא אַחֲרָא, דְּהָא אַתְּבְרִיר הָרַב
בֵּית ה', מַגּוֹ אֵילָנָא דְאִיהוּ אַחֲרֵית
הַיָּמִים. וְדָא אִיהוּ כּוּס דְּבְרָכָה,
דְּאִיהוּ נִכּוֹן בְּרֹאשׁ הַהָרִים.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכֹאֵה אַרְחָא דָּא,
דְּבּוֹנִינָא לְהָא מְלָה. אָמַר לִיה
מִמָּאן שְׁמַעְתָּ לָהּ. אָמַר לִיה, יוֹמָא
דְּחָדָא הוּינָא אוּוִל בְּאַרְחָא, וְשְׁמַעְנָא
וְחַמִּינָא לִיה לְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, (ג"א
לְרַבִּי שְׁמַעוֹן) דְּתוֹה דְרִישׁ לְהָא קְרָא
לְרַבִּי אֶחָד, וְכִינֵן דְּשְׁמַעְנָא חֲדִינָא
בֵּיה, וְנִטְרִנָא לִיה צְרוּר בְּכַנֵּף
דְּלְבוּשָׁא, דְּלֹא יִתְעַדִּי מִנָּא
לְעִלְמִין. אָמַר לִיה, וְדַאי מְלָה
קְדִישָׁא דָּא, מִנְחִירוֹ דְּבוּצִינָא
קְדִישָׁא אַתְּנִהִיר. וְכֹאֵה דְרָא,
דְּקִימִי עֲלָמָא וְסַמְכוּ, שְׁרִינֵן בְּגוּיָה.
וְאִי אֵתָא צְרוּרָתָא לְהָא מְלָה בְּקֶשֶׁרָא
חָדָא דְלֹא יִתְעַדִּי מִינָהּ. אֵנָּה אֶצְרוּר

- אני אצטרר אותו בשלשים או בארבעים קשרים בכיסי שלא יסור ממני לעולמים.

באור: על אותו דבר שהראה הקדוש ברוך הוא למשה, משום שאף על גב שישראל חטאו לפניו בכל דור ודור, לא רצה מי שיאמר עליהם לשון הרע. מניין לנו? מהושע, שכתוב (הושע א) תחלת דבר ה' בהושע. הרי בארו את הדבר. ועל כן היה מספר בני ישראל כחול הים וגו'. ומשום כך ברוך אותם בכמה ברכות, לחזר בתשובה ולהשיכם לאביהם שבשמים, ולא זו משם הקדוש ברוך הוא עד שמחל על חטאיהם והתנקו לפניו.

לה בתלתין, או בארבעין קשרין בכיסאי, דלא יתעדי מינאי לעלמין. (כאן חסר).

על ההיא מלה דאחמי קודשא ברוך הוא למשה, בנין דאף על גב דישראל חבין קמיה בכל דרא ודרא, לא בעי מאן דיימא עליהו דלמורין. מנלו. מהושע, דכתוב, (הושע א) תחלת דבר ה' בהושע, הא אוקמוה מלה. ועל דא (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים וגו'. ובנין דא ברוך לון בכמה ברבאן, לאתדרא בתיובתא, ולאחבא לון לגבי אבוהון דבשמיא, ולא אעדי מתמן, עד דקודשא ברוך הוא מחל על חוביהו, ואתנקיאו קמיה.

אשתו של אדם נקראת כוס של ברכה ואם זכו הרי ברכת ה' עליהם כוס של ברכה

תקוני זהר, ב, ב

באור: ולא לחנם תקנו כוס של ברכה אף כך הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים ושטיפה מבחוץ, להיות תוכו כברו, וסוד הדבר - "וטהרו וקדשו", וכאשר הקנקן, שהוא לב זך מבפנים ומבחוץ, שורה שם חכמה, שנאמר בה "יהו"ה

ולאו למננא תקינו ככוס דברכה אופי הכי הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים שטיפה מבחוץ, למתני תוכו כברו, ורוא דמלה "וטהרו וקדשו" (ויקרא טו ט), וכד איהו קנקן דאיהו לבא דביא מלגאו ומלבר, שרוא תמן חכמה, דאתמר בה (משלי ח כב): "יהו"ה קנני ראשית

כְּעַם כְּלָהּ פְּעֻדָּה פְּאֲדוּנֵי שְׁוִים הֵם, אֶלָּא בְּמָה שְׁיֵשׁ בּוֹ שְׁהֵם הִנְרִין שְׁפְתוֹכוֹ,
 כִּי הִנֵּה יֵשׁ קִנְקוֹן חֲדָשׁ שֶׁל דּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים הָאֵלֶּה מְלֵא יָשׁוֹן נֶרְן גְּדוּלִים שְׁהֵם
 מִדּוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שְׁהֵיוּ כְּמִלְאָכִים וְיֵשׁ יָשׁוֹן ר"ל גּוֹף שֶׁל דּוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים
 שְׁאֲפִילוֹ נֶרְן קְטִינִים שְׁהֵם בְּעֶרְףְּ דּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים הִקְדָּשִׁים גַּם כֵּן אֵין בּוֹ:
 מִיֵּהוּ פְּתוּבֵי הַמְּפָרְשִׁים ז"ל פִּינֵן דְּאֵין רוּחַ הַקְּדָשׁ לְדַעַת מָה הֵמָּה הִנְרִין שְׁהֵיוּ
 בְּגוֹפֵין הָרֵאשׁוֹנִים וּמָה הֵמָּה שְׁבָגוּפֵין הָאֲחֵרוֹנִים אֲתֵנוּ, צְרִיכִין אֲנַחְנוּ לְכַפֵּד אֶת
 הָרֵאשׁוֹנִים מְסֻתָּמָא כִּי נֶאֱמַר מֵאֲחֵר שְׁהֵיוּ דּוֹרוֹת רֵאשׁוֹנִים מְסֻתָּמָא זְכוֹ לִנְרִין
 גְּדוּלִים שְׁאֵין נִמְצָא אֲתֵנוּ אֶחָד מִמָּאָה מְעֶרְףְּ מְעַלְתָּם, וְעוֹד מִנִּי שְׁפּוּדָאֵי יֵשׁ
 לָהֶם יְתֵרוֹן עֲלֵינוּ מִצַּד קְדִימַת הַזְּמָן, וְכִמּוֹ שְׁפְתוּבֵי בְּגִמְרָא דְסִנְהֶדְרִין דִּף ק"ב
 רַב אֲשֵׁי סִיִּם עַד פְּרָק שְׁלִשָּׁה מְלָכִים, אֲמַר לְמַחֵר, נִפְתַּח בַּחֲבֵרִין, פְּרוּשׁ נְדָרוּשׁ
 פְּרָק שְׁלִשָּׁה מְלָכִים הָיוּ ת"ח פְּמוֹתֵנוּ וְאֵין לָהֶם חֵלֶק לַעוֹה"ב, אַתָּא מְנַשָּׂה
 אַתְחִזִּי לִיָּה בַחֲלָמִיָּה אֲמַר חֲבִירְךָ וְחֲבִירֵי דַאֲבוּךָ קֵרִית לָן, מַהִיכָא בַעִית לַמְשֵׁרָא
 הַמוֹצִיא, א"ל לַא יִדְעָנָא, א"ל מַהִיכָא דַבְעִית לַמְשֵׁרָא הַמוֹצִיא לַא גַּמְרִית,
 וְחֲבִירְךָ קֵרִית לָן, א"ל אֲגַמְרָה לִי וְלַמַּחֵר דְרִישָׁנָא לִיָּה מִשְׁמַךְ בַּפְּרָקָא
 א"ל מַהִיכָא דְקָדִים בִּישׁוּלָא וְכו' ע"כ, וּפְרַשׁ הַגָּאוֹן מַהֲר"י בִּי"ד ח"א דְרוּשׁ י"א
 דְּבַחֲטָא אַדְהָר נְפָלוּ כָּל הַנְּשֻׁמוֹת סִט"א בְּאַרְסוֹ שֶׁל נַחַשׁ וּבְכָל דוֹר וְדוֹר נִלְקָטִים
 הַנְּשֻׁמוֹת מִן סִט"א, וּבִיאֵם לְעוֹלָם הַזֶּה, וְלָכֵן אַרְז"ל אִם רֵאשׁוֹנִים כְּמִלְאָכִים וְכו'
 שְׁיֵשׁ לָהֶם יְתֵרוֹן וּמְעַלָּה לְדוֹרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים עַל דּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים, מִפְּנֵי שֶׁכָּל
 נְשֻׁמָּה שְׁקֻדְמָה לְצֵאת מִן הַקְּלָפוֹת זְמַן הַרְבֵּה יוֹתֵר מִנְשֻׁמָּה אַחֲרָת, יֵשׁ לָהֵן
 יְתֵרוֹן וּמְעַלָּה עֲלֵיהָ שְׁלָא שְׁקַעָה בְּסֻטְרָא דְמִסַּבָּא זְמַן אַרוּף כְּמוֹ הָאֲחֵרָת
 שְׁאֲחֵרָה לְצֵאתָ, וְאֵינוּ דוֹמָה שׁוֹקַע בְּצוֹאָה יוֹם, לְשׁוֹקַע יוֹמִים, וְהִרְאָה לוֹ מְנַשָּׂה
 מְעַלְת הָרֵאשׁוֹנִים מִמָּה שְׁקֻדְמָה נְשֻׁמְתָם לְצֵאתָ מִן הַקְּלָפָה זְמַן רַב קֹדָם
 הָאֲחֵרוֹנִים, וְהִרְאָה לוֹ זֶה הָעֵנִין בַּפֶּת דְּמִכְרָכִים עַל הִיכָא דְקָדִים בִּישׁוּלָא, פְּרוּשׁ
 מְקוֹם שֶׁהָאֵד שׁוּלְט בּוֹ יוֹתֵר שְׁקָדָם לְהַתְּבַשֵּׁל קֹדָם, לְכַף יְכַבֵּד זֶה הַמְּקוֹם יוֹתֵר
 לְבַצוּע מִמֶּנּוּ מִפְּנֵי שְׁיֵשׁ תַּעֲרֵכְתָּ זוֹהֵמָא בְּדַח"ס, וְכָל דִּגְוֹן וּפְרִי וּמֵאֲכָל אֲשֵׁר
 יִתְבַשֵּׁל בְּאֵשׁ תַּתְּגַרְשׁ מִמֶּנּוּ חֲלָתָא זֶהֱמַת הַנְּחַשׁ הַדְּבָקָה בּוֹ בְּהִיּוֹתוֹ זְרוּעַ
 בְּאֲדָמָה, וְלָכֵן זֶה הַמְּקוֹם שְׁיֵשׁ בְּכִפּוּר זֶה שְׁקָדָם לְהַתְּבַשֵּׁל נִמְצָא נִתְגַּרְשָׁה מִמֶּנּוּ
 הַזוֹהֵמָא ב' וְג' רְגַעִים קֹדָם שֶׁאֵר הַכִּפּוּר, לְכַף נִבְחָר יוֹתֵר לְבִצְעֵת הַמוֹצִיא, וְא"כ
 כ"ש וְכו"ש נְשֻׁמוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שְׁקֻדְמוּ לְצֵאתָ מִטּוּמְאָתָה הַסִּט"א זְמַן הַרְבֵּה קֹדָם
 נְשֻׁמוֹת הָאֲחֵרוֹנִים שְׁאִיאוֹת לָהֶם הַמְּעַלָּה וְהַכְּבוֹד, וְכִיּוֹן שְׁהֵם גְּדוּלִים בְּמְעַלָּה זוֹ
 לְכַף יִצְרָם גַּם כֵּן גְּדוּל, וְעַל כֵּן אֵל תַּתְּפִּילָא אִם חֲטָאוּ כ"כ עַכְתָּ"ד יע"ש, נִמְצָא
 מִטְּעַם יְתֵרוֹן מְעַלּוֹת נְשֻׁמוֹת הָרֵאשׁוֹנִים עַל נְשֻׁמוֹת הָאֲחֵרוֹנִים מוּבָן הַטְּעַם לְמָה
 צְרִיף לְבַצַּע פְּרוּסַת הַמוֹצִיא בְּמְקוֹם שְׁנֶאֱפָה יָפָה, וְהֵינוּ מִשׁוּם דְּשִׁלִּיט בּוֹ הָאֵשׁ
 יוֹתֵר מִשְׁאֵר הַכִּפּוּר:

אות א: צְרִיף כָּל אֲדָם לְהַזְהֵר לְבַצַּע הַפֶּת שְׁמִכְרָךְ עֲלֵיו הַמוֹצִיא בְּמְקוֹם שְׁנֶאֱפָה

יפה ששולט בו האש יותר, ורק זקן שאי אפשר לו לאכול במקום שנאפה יפה מחמת שהוא קשה אז יבצע במקום הרף:

אות ב : ארז"ל תקף לנטילת ידים סעודה, ועל פן אסור להתעסק בין נטילה להמוציא באיזה עסק, דנמצא בעסקו בו הרי זה מסיח דעתו מהסעודה, ואפילו עסק כל שהוא אם צריך לדקדק בו נמצא הוא מסיח דעתו דהינו אפילו לראות מטבע אם הוא טוב או רע, או לראות המורה שעות לדעת כמה השעה וכיוצא בזה פי מאחר דצריך לדקדק הרי זה מסיח דעתו מסעודה בין נטילת ידים וסעודה ואסור, וכן יזהר שלא ידבר בין נטילה לברכת המוציא, ולא עוד אלא אפילו בשתיקה לא יפסיק, אלא תקף בגמר הנגוב בברך המוציא ויבצע, ובדיעבד מתר, וצריך להזהר לכתחלה שלא ישקה בין נגוב להמוציא כדי הלוף כ"ב אמה, וצריך וריזות רב כדי להזהר בך:

אות ג: הליכה מבית לבית אפילו הלוף מעט אסור, וצריך להזהיר המון העם בזה פי לפעמים קופצים להביא מטפחת או מלח וכיוצא מחדר לחדר ובדיעבד שרי:

אות ד: כתוב בספר כ"מ כ"י קדם כל סעודה יאמר מזמור לדוד ה' רועי וכו', שבו זן יבות שלא יחסר מזונו ומזון הנפש, גם יאמר בקשת יהא רעוא מן קודם ע"ק וכו' ויאמר פסוק באתי לגני וכו' עד אכלו רעים שתו ושכרו דודים ע"כ ונראה ודאי דכל זה יאמר קדם נטילת ידים, וגם נסח ליקבה"ו שקדם האכילה והבקשה גם פן יאמר קדם נטילה, אף העולם נוהגים לומר מזמור ה' רועי בין נטילה לברכת המוציא, ואף על פי שיש מפקפקים בזה משום הפסק אין למחות בידם:

אות ה: יתן ב' ידיו על הפת בשעת ברכה שיש בהם עשר אצבעות כנגד עשר מצות התלויות בפת, ואלו הם לא תחרש בשור ובחמור, ושדך לא תזרע פלאים, ולקט ושכחה ופאה ובכורים, ותרומה, ומעשר א', ומעשר ב', או מעשר עני, וחלה, וגם כנגד עשר מלאכות שיש מן החרישה עד האפיה פי בכל מלאכה נעשה ברור נ"ק פנודע, לך יש עשרה תבות בברכת המוציא, ועשרה תבות בפסוק עיני כל וכו':

אות ו: צריך לדקדק ולהדגיש בה"א של המוציא פאלו יש בתוף מלואה ה"א אחרת, לכן יאריך בה מעט ויגביהנה בקול פאלו מזפירה בפני עצמה פזה ה' מוציא כדי שיוכל לכוון במלאה ה"א אחרת וכוונזכר בשער המצות לרבנו ז"ל, וכשיגיע לתבת המוציא בהיותו מאריך בהא אז יתן את הפת זקוף בין שתי ידיו ויגביהנו קצת, ויזהר לתת רוח בין תבת לחם ובין תבת מן הארץ, ובסידור רבנו הרש"ש ז"ל כתוב תניח ב' ידיו על הפת ותכוון להשפיע מכל הי"ס על המלכות הנקראת לחם, ותדגיש הה' דהמוציא, ובמלת המוציא תגביה ב' ידיו והלחם באמצע עכ"ל, ואם יש לו בית יד צריך להסירו בברכת המוציא דצריך

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx כתיבי רבינו האר"י ז"ל xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

שתהיינה ידיו ממש על הפת:

אות ז: לא יבצע ממקום שנתחברה פתנור עם חברה דמחזי כחסר, גם לא יבצע במקום סדק ואפילו שנקאפה אותו מקום יפה יותר, ובעל הבית הוא עצמו בוצע אף על פי שיש אורח גדול ממנו, ומיהו יכול לחלק כבוד לאורח שיבכרף הוא ברפת המוציא וכן נוהגים:

אות ח: לא יבצע פרוסה קטנה פחות מפזית שנקאה כצר עין, ולא יותר מפביצה שנקאה כרעבתו, במה דברים אמורים בחול ואכל לבדו, אבל בשבת אפילו אכל לבדו שרי לבצע גדולה לכבוד שבת וכן בחול אם אכל עם בני ביתו מתר לבצע גדולה כדי לתן מן הפרוסה הזאת שבוצע לכל אחד ואחד פזית, ואין המסבין רשאים לטעם עד שיטעם הבוצע, לפיכך הבוצע יטעם תחלה ואחר כך יחלק למסבין:

אות ט: הבוצע להוציא המסבין ידי חובה בקול רם בנחת כדי שישמעו המסבין את הברכה פלה בלתי חסרון תבה אחת, ויזהר שיכונן להוציאם ידי חובה וגם הם יתפוננו לצאת ידי חובה בכרפתו, ויש חסידים מדקדקין בכל ברכה אשר יברכו להוציא בה אחרים ידי חובה שיאמרו בפיהם בפרוש קדם הברכה הריני מכונן להוציא ידי חובה כל השומע קולי בברכה זו, והוא מנהג יפה כי יודמן שהאדם לבו טרוד ואינו מכונן ואם ירגיל בכך בנדאי יכונן, גם המסבין יהיו נזהרים לענות אמן בקול רם שגם המברך יכונן לאמן שאומרים ויוצא ידי חובת אמן, ואורח שראה בעל הבית מברך ברכה חטופה וקטופה, או שחושש שאינו מכונן עליו אז יברך האורח לעצמו בלחש על הפרוסה בהצנע כדי שלא ירגיש בעל הבית מפני דרכי השלום, וכן הענין בכון הסומך על שלחן אביו שיעשהו כף אם נצרף לקף:

אות י: מצוה להביא מלח ויטביל הפת ג' פעמים במלח פי כן צריך על פי הסוד, ויכונן שהלחם הוא מספר ג' פעמים הוי"ה שהם שלשה חסדים, והם ממתקים שלשה גבורות הרמוזים במלח שהם גם כן מספר ג' פעמים הוי"ה ממנין מלח, ואם ברוך המוציא ולא הביאו המלח לא ימתין אלא יבצע מיד ויאכל וקעת שיביאו המלח על השלחן עד אחר ברהמי"ז דהשלחן דומה למזבח וכתב "על כל קרבןך תקריב מלח" וגם הוא מסגל להגן מן הפרעניות ויש נוהגין להניח על השלחן פלי שיש בו אזור וכ"כ בשם רבנו האר"י ז"ל, ומנהג יפה ונכון הוא דהאזור הוא בסוד היסוד הנקרא צדיק סימן לדבר וצדיק על שלחן יבא, ועין בזוה"ק האזינו דף רצ"ט ובבאור שם בענין האזור יע"ש:

אות יא: יזהר שלא יזרק הפרוסה לפני המסבין אלא יניח לפניו עד מקום שיידו מגעת, ולא יתן הפרוסה ביד המסבין דאין נותנים ביד אלא לאכל ב"מ, ועל כן יזהר בזה גם בבנים הקטנים שלא יתן הפרוסה בידם אלא יניח לפניו והם נוטלים:

פרשת בלק זוהר רמ"ד עמוד א'

באור: "ועשירית האיפה" (כמדבר כח), מדוע? אלא עשירית האיפה, כנגד כנסת ישראל, שהיא העשירית שבמדרגות, וצריכה להנתן בין שתי זרועות, והיא סלת הלחם, והיא לחם. ומשום שהיא לחם, לא הפקד על לחם של חמשת המינים, שהם חטה, ושעורה, ושיפון וכו', ממנה של העולם. ולא שם ממנה עליהם, אלא הקדוש ברוך הוא לבדו.

"ועשירית האיפה" (במדבר כ"ח), אמאי. אלא עשירית האיפה, לקבל כנסת ישראל. דאיהי עשיראה דדרגין, ואצטריכא לאתתיבא בין תרין דרועין, ואיהי סלת נהמא, ואיהי נהמא. ובגין דאיהי נהמא, לא אתפקד על נהמא דחמשת מינין, דאיהי חטה, ושעורה, ושיפון וכו', ממנא דעלמא. ולא שוי ממנא עליהו, אלא קודשא בריך הוא בלחודו.

זוהר דף רמ"ד עמוד ב'

באור: ומשום זה מי שמזלזל בלחם וזורק אותו בארץ, עניות רודפת אחריו. וממנה אהד הפקד על זה, והוא רודף אחריו לתת לו עניות, ולא יוצא מן העולם עד שיצטרף לבריות. ועליו כתוב, (איוב טו): "נדד הוא ללחם איה". נדד הוא, וילף מטלטל, וגולה ממקום למקום, ללחם איה הוא. ואין מי שישגיח עליו. זהו שכתוב איה מי שירחם עליו, משום שלא ימצא.

ובגין דא, מאן דמזלזל בנהמא, ונריק ליה בארעא, עניותא דדיף אבתריה. וחד ממנא אתפקד על דא, ואיהו דדיף אבתריה, למיחב ליה עניותא, ולא יפוק מן עלמא, עד דיצטרף לברין. ועליה כתיב, (איוב טו): "נדד הוא ללחם איה". נדד הוא, ויהד מטלטל, ונלי מאתר לאתר, ללחם איה הוא. ולית (זוהר דף רמ"ד ע"ב) מאן דישגח עליה, תדא הוא דכתיב איה. מאן דירחם עליה, בגין דלא ישפח. (ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא מאן

אסור לזלזל בפירוורים

רעיא מהימנא פרשת פנחס דף רמ"ד

באור: ובחבור הקדמון, אָמר הרועה הנאָמן, ומה מי שְׁמֻזְלֵזל בַּפְּרוּרִים שֶׁל הַלֶּחֶם וְזוּרַק אוֹתָם בְּמָקוֹם שֶׁלֹא צָרִיךְ כָּךְ – כָּל שֶׁכֵּן מִי שְׁמֻזְלֵזל בַּפְּרוּרִים שֶׁל הַמֶּח, שֶׁהֵם טְפוֹת הַזֶּרַע, שְׁזוּרַק אוֹתָם בְּאֶרֶץ, שְׁנֹאֲמַר בְּהֵם (בראשית כ"ב) כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאֶרֶץ. או שְׁזוּרַק אוֹתָם בְּגֵדָה, או בְּבַת אֵל נָכָר, או בְּשִׁפְחָה או בְּזוֹנָה. וְכָל שֶׁכֵּן מִי שְׁמֻזְלֵזל בַּפְּרוּרִים שֶׁל הַלֶּחֶם שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם קוֹצֵי הָאוֹתוּת וְתִגֵּי הָאוֹתוּת, שְׁנֹאֲמַר עֲלֵיהֶם, כָּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּכֹתֵר – יִחַלֵּף.

וּבְחִבּוּרָא קִדְמָאָה אָמַר רַעִיא מְהִימְנָא, מֵאֵן דְּמוֹלֵזל בַּפְּרוּרִין דְּנִהמָא, וְזוּרִיק לֹון בְּאֶתֵר דְּלֵא אֶצְטְרִיךְ. הָאִי כָּל שֶׁכֵּן מֵאֵן דְּמוֹלֵזל בַּפְּרוּרִין דְּמוֹחָא, דְּאִינֹון טַפִּין דְּזֶרַע, דְּזוּרִיק לֹון בְּאֶרְעָא, דְּאֶתְמַר בְּהוּן (בראשית ו') כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאֶרֶץ. או דְּזוּרִיק לֹון בְּגֵדָה, או בְּבַת אֵל נָכָר, או בְּשִׁפְחָה או בְּזוֹנָה. וְכָל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן מֵאֵן דְּמוֹלֵזל בַּפְּרוּרִין דְּנִהמָא דְּאוּרִייתָא, דְּאִינֹון קוֹצֵי אֶתְוֹן, וְתִגֵּי אֶתְוֹן, דְּאֶתְמַר עֲלֵיהוּ כָּל הַמְּשַׁתְּמֵשׁ בְּתַנָּא חֲלָף.

צָרִיךְ לְמַסַּר סוּדוֹת הַתּוֹרָה לְכָל יְהוּדִי, וְלֹא לְאֲנָשִׁים שְׂאִינָם

מֵהַגְּנִיבִים

באור: וְכָל שֶׁכֵּן מִי שְׁמוּסַר סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְסִתְרֵי קַבְלָה, וְסוּדוֹת מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, או סִתְרֵי הָאוֹתוּת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ לְאֲנָשִׁים שְׂאִינָם הַגְּנִיבִים, שְׁשׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם יֵצֵר הָרַע, אֲשֶׁה זוֹנָה, שְׁנֹאֲמַר עֲלֵיהָ (משלי ו') כִּי בַעַד אֲשֶׁה זוֹנָה עַד כִּפּוֹר לֶחֶם. וְאִין לֶחֶם אֱלֹא כ"ב אוֹתוּת הַתּוֹרָה. וְאִין כִּפּוֹר אֱלֹא אֶפְלוּ הַלֵּכָה אַחַת (ועוד רעיא מהימנא).

כָּל שֶׁכֵּן מֵאֵן דְּמַסַּר רִיזִין דְּאוּרִייתָא, וְסִתְרֵי קַבְלָה, וְסִתְרֵי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, או סִתְרֵי אֶתְוֹן דְּשִׁמָּא מְפָרֵשׁ, לְאֲנָשִׁים דְּלֹאוּ אִינֹון הַגְּנִיבִים, דְּשְׁלִיט עֲלֵיהוּ יֵצֵר הָרַע, אֲשֶׁה זוֹנָה, דְּאֶתְמַר עֲלָהּ, (משלי ו') כִּי בַעַד אֲשֶׁה זוֹנָה עַד כִּפּוֹר לֶחֶם. וְלִית לֶחֶם אֱלֹא כ"ב אֶתְוֹן דְּאוּרִייתָא. וְלִית כִּפּוֹר, אֱלֹא אֶפְלוּ חֲלָכָה אַחַת. (ועוד רעיא מהימנא)

עד כזית עד כביצה

באור: ובחבור הקדמון לא גלה סוד באותם פרוורים אלא בדרך פשט, ולא נתן בהם שעור. אכל בארוהו בעלי המשנה, ששעור של פרוורים כזית לפחות, כל שכן אם הם כביצה. שבעלי המשנה דקדקו עליהם, עד כזית עד כביצה לברך עליהם.

ובחבורא קדמאה, לא גלי רזא באלין פרוורין, אלא בארע פשט, ולא יחיב בהון שיעורא. אבל אוקמוה מארי מתניתין, דשיעורא דפרורין כזית לפחות, כל שכן אי אינון כביצה. דמארי מתניתין דקדקו עליהו, עד כזית עד כביצה לברכא עליהו.

סוד הכזית והכביצה

באור: ודרך סוד, א"ח - הוא תשעה פרוורים, שלשה לכל כוון, שלשה מן ארבעה - שנים עשר. ד' היא השלמות, להשלים בה עשרה. ולהשלים ארבעה, שהם י-ה-ו-ה. מהם עשרה? אלו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוץ של אות ד' מאחד, שעורה בכזית. " מהו"ה, שעורה כביצה.

וארע רזא, א"ח הוא ט' פרוורין, שלש לכל סטר, תלת מן ד', תריז עשר. רביעית איהו שלימו, לא שלמא ביה עשר. ולא שלמא ד', דאינון ידוד. מאי עשר. אינון: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קוצא דאת ד' מן אחד, שיעורא כזית. " מן ידוד, שיעורא דיליה כביצה.

באור: היא ד', שלמות המרכבה של אדם ושלמות של ארבע פנים של אדם. ומשום זה (במדבר ו) ישא י-ה-ו-ה פניו אליך. ובארוהו בעלי המשנה, והרי כתוב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (שם יא)

איהי ד', שלימו דמרכבתא דאדם, ושלימו דארבע אנפין דאדם. ובגין דא, (במדבר ו) ישא ידוד פניו אליך. ואוקמוה מארי מתניתין, ותכתיב (דברים י) אשר לא ישא פנים. אלא אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (דברים יא) ואכלת ושבעת, והם דקדקו עליהם, עד

ואכלת ושבעת? והם דקדקו עליהם, עד כזית או עד כביצה, ואיך לא אשא להם פנים! וחקמי המשנה והאמוראים, כל התלמוד שלהם על סודות התורה סדרו אותו.

כזית או עד כביצה^(כח), ואיך לא אשא להם פנים. ורבנן דמתניתין ואמוראים, כל תלמודא דלהזן, על רזין דאורייתא סדרו ליה.

אמר הקדוש ברוך הוא, ולא אמרתי להם (שם יא) ואכלת ושבעת? והם דקדקו עליהם, עד כזית או עד כביצה, ואיך לא אשא להם פנים? קם הרועה הנאמן

באור: קם הרועה הנאמן, והרים ידיו לפני הקדוש ברוך הוא ושכינתו, וכך אמר: קדשא בריך הוא, יהי רצון שלך לתת לנו מזון שלם, לתקן אצלך ואצל המלכה העליונה, עולם הבא, שנאמר עליו (תהלים כב) כי לה' המלוכה ומושל בגוים. ולגבי המלכה השנייה שנאמר בה פעם שנייה, (עובדיה א) והיתה לה' המלוכה. לתקן שלחן שלם מכל מעדנים ומכל מאכלים.

קם רעיא מהימנא, וסליק ידיו קמי קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואמר הכי, קודשא בריך הוא יחא רענא דילך, למיהב לון מזונא שלימתא, לתקנא לנבך, ולגבי מטרוניתא עלאה עלמא דאתי, דאתמר עלך, (תהלים כב) כי לה' המלוכה ומושל בגוים. ולגבי מטרוניתא תניינא, דאתמר בה זמנא תניינא, (עובדיה א) והיתה לה' המלוכה. לתקנא פתורא שלימתא, מכל עדונין, ומכל מאכלין.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○ כתבי רבינו האר"י ז"ל ○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

כח. ספר לקוטי הש"ס מסכת ביצה: שעור ערוב תבשילין הוא כביצה. דע כי כל מדה בנוקבא היא דין, והיא נותנת מדה. וכביצה היא בנוקבא ה' תתאה, וכזית הוא בה' עלאה, כי לעלות שם כמו הזית, לכשיוציא את השמן צריך לכתשו, וזוהו שמן זית זך פתית וגו', כמו כן צריך לכתת עצמו להשיגה.

אני מתחנן לפניך שתגלה את הסודות

באור: ואני מזמן עמך לכל בעלי המשנה, ולבעלי המקרא, ולבעלי התלמוד, וכל שכן לבעלי סודות התורה שלך, כלה שלך, מלכה קדושה שלך, עליונה ותחתונה, והכל ברשות של עליון כל עליונים, ארון כל האדונים, מלך על כל המלכים של מעלה ומטה, שהוא יחיד בלי שני, ואין אות ונקדה שמשתפת עמו, ולא שנוי גונים של אנשים. שהוא בעל כל המפתחות של סודות ההיות, ושמות וכנויים, וכל סודות הגנוזים של החכמה, שתפתח אותם כלם לכבודך, עליון על כל העלות. אני מתחנן לפניך שתפתח אותם לכבודך, שכבודך הוא מאבי ואמי שבשמים, ואב של כל ישראל ואם שלהם, שנאמר בה (משלי א) ואל תטש תורת אמן, ועמך אין שתף של אם בעולם.

ואנא מזמן עמך, לכל מארי מתניתין, ולמארי מקרא, ולמארי תלמוד, וכל שכן למארי סתרי תורה דילך, כלה דילך, מטרוניתא קדישא דילך, עלאה ותתאה, וכלא ברשות דעלת כל עליון, ארון כל האדונים, מלך על כל המלכים דעילא ותתא, דאיהו יחיד בלא תניינא, ולית את ונקודה דמשתתף בהדיה, ולא שנוי גוונין דאינשא. דאיהו מארי כל מפתחאן, דרזין דהוויית, ושמתן וכנויון, וכל רזין גניזין דחכמתא, דתפתח לון בלהו ליקרא דילך, עלת על כל עלות. אנא מתחנן בקמך, דתפתח לון ליקרא דילך, דיקרא דילך איהו מאבי ואמי דשמיא, ואב דכל ישראל, ואם דלהו, דאתמר בה (משלי א) ואל תטוש תורת אמן, ועמך לית שותפו דאם בעלמא.

בסודות עליונים של העולם הבא

באור: קם זמן שני ואמר, בעלי המשנה, נשמות ורוחות ונפשות שלכם, התעוררו כעת כלכם והעבירו שנה מכם, שהיא

קם זמנא תניינא, ואמר מארי מתניתין, נשמתין ורוחין ונפשין דלבון, אתערו בעז בולהו, ואעברו שינתא מנכון, דאיהו ודאי

משנה, ארץ פשט דהאי עלמא. ודאי משנה, דרך פשט של עולם
דאנא לא אתערנא בכנו אלא ברזין הנה. שאני לא עוררתי בכם אלא
עלאין דעלמא דאתי, דאתון בהון בסודות עליונים של העולם
(תהלים קכא) הנה לא ינום ולא יישן. הבא, שאתם בהם (תהלים קכא)
הנה לא ינום ולא יישן.

ושתי ה' הן כנגד שתי הלחם, שתי כפרות של השבת
פתח ואמר, הא אוקמוה מארי פתח ואמר, הא אוקמוה מארי
מתניתין, בעל הבית בוצע מתניתין, בעל הבית בוצע
וארץ מברך. ועוד אוקמוה, צריך וארץ מברך. ועוד
לדקדק בה' מן המוציא. ותריז ההין צריך לדקדק בה' מן
אינון, לקבל שתי הלחם. שתי המוציא. ושתי ה' הן כנגד שתי
כפרות דשבת. י, איהו כפיצה לכל הלחם. שתי כפרות של השבת.
חד וחד. ומאן איהו בעל הבית אות י' היא כפיצה של כל אחד
דבוצע. דא ו'. ואחד. ומיהו בעל הבית שבוצע?
זו אות ו'.

הסודות הנוראים הקדושים בשני הלחמים של שבת קודש
אדחכי, הא סבא דסבין קא נחית אדחכי, הא סבא דסבין קא נחית
לנביה, ואמר, רעיא לנביה, ואמר, רעיא
מהימנא חוזר בה. דהא לחם איהו מהימנא חוזר בה. דהא לחם איהו
ו', שתי כפרות דיליה, כמה ו', שתי כפרות דיליה, כמה
דאמרת אינון ה' ה'. ודאי ו' איהו דאמרת אינון ה' ה'. ודאי ו' איהו
לקבל יעקב. ה' ה' לקבל לאה לקבל יעקב. ה' ה' לקבל לאה
ורחל. י, כפיצה לכל חד. ורחל. י, כפיצה לכל חד.

ומהו סוד האדם הבוצע את הלחם לכבוד שבת קודש?
אמר ליה, סבא סבא, והא בכמה אמר ליה, סבא סבא, והא בכמה
אתרין אוקמוה, דיעקב איהו אתרין אוקמוה, דיעקב איהו
בעל הבית, ויוסף אורח, דדרגיה בעל הבית, ויוסף אורח, דדרגיה

אורח, שמדרגתו יסוד חי העולמים, כולל ח"י ברכות התפלה, ומשום זה אמרו עליו, (משלי י) ברכות לראש צדיק. אמר לו, כך הוא, והכל אמת. כל סוד במקומו, מה שאני אמרתי ומה שאתה אמרת. אבל זה שבוצע את הלחם מיהו?

יסוד חי עלמיו, כליל ח"י ברכאן דעלותא, ובגין דא אוקמוה עליה, (משלי י) ברכות לראש צדיק. אמר ליה הכי הוא, וכלא קשומי. כל רוא באתריה, מה דאנא אמרית, ומה דאת אמרת. אבל ההוא דפליג נהמא מאן הוא.

ענה ואמר לו, שהאדם הבוצע נעשה מרכבה לזעיר אנפיו שם מ"ה הקדוש

באור: אמר לו, זקן, אתה בדמותו, וזה שם יו"ד ה"א נא"ו ה"א, וזה אדם של המרכבה העליונה שהפנים שלו י-ה-ו-ה. ומשום זה ו' - לחם, שהן ה' ה'. ושעור שקבעו כזית וכביצה, הרי נתבאר כזית באיזה שם משערים, שהרי בארו חכמים שאין עושים מצוות חבילות, אף כאן לא נותנים שני שעורים באות י', להיות כזית וכביצה. אלא שתי אלפא ביתות הן, יש י' עליונה, ויש י' קטנה. י' מן י-ה-ו-ה - עליונה. י' מן אדני - קטנה. ואלו השתיים, אחת בכזית ואחת בכביצה, בסוד זה השלוב יאהדונהי. בא הזקן ונשק לו.

אמר ליה, סבא אנתי בדיוקניה, ודא יו"ד ה"א נא"ו ה"א, ודא אדם דמרכבתא עלאה, דאנפין דיליה י-ה-ו-ה. ובגין דא, ו' לחם, דאינון ה' ה'. ושיעורא דאוקמוה כזית וכביצה, הא אתמר כזית כאן שמא משערו, דהא אוקמוה רבנן דאין עושין מצות חבילות, אופי הכי, לא יחבינו תרין שיעורין באת י', למחוי כזית וכביצה. אלא תרי אלפא ביתות אינון, אית י' עלאה, ואית י' ועירא, י' מן ירדה, עלאה. י' מן אדני, ועירא. ואלין תרין, חד בכזית, וחד בכביצה, ברוא דא יאהדונהי. אתא סבא ונשיק ליה.

אשרי האדם הלומד את סודות התורה הקדושה

אדהכי קם בוצינא קדישא, פתח באור: בין כך קם המנורה

וְאָמַר, וְדַאי כְּעַן מִתְחַבְּרִין (משלי ל)
 מִה שְּׁמוֹ וּמִה שְּׁם בְּנוֹ, חֲדוּ חֲבֵרִיא
 וְאָמְרוּ, וּכְאֵה הוּא מֵאֵן דְּיָבִי לְמִיכַל
 מֵהֵאֵי נְהָמָא, דְּאֵתְמַר בֵּיה (משלי ט)
 לְכוּ לַחֲמוּ בְּלַחְמֵי. וְזֻכְרָה נִפְשָׁא,
 דְּאֵתְמַר בָּהּ (ויקרא כב) מִלְּחָם אָבִיהָ
 תֹאכַל. (ויקרא כב) וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל
 בּוֹ. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיה אֵתְמַר,
 (מלאכי ב) הֲלֵא אַב אֶחָד לְכַלְנוּ.
 וְנִפְשָׁא דְּאֵתְעַסְקַת פְּאֹרֵייתָא,
 מִלְּחָם אָבִיהָ תֹאכַל(כט).
 הַקְדוּשָׁה, פֶּתַח וְאָמַר, וְדַאי כְּעַת
 מִתְחַבְּרִים (משלי ל) מִה שְּׁמוֹ וּמִה
 שְּׁם בְּנוֹ. שְׂמַחוּ הַחֲבֵרִים וְאָמְרוּ,
 אֲשֶׁרִיו מִי שְׂזוּכָה לְאָכַל מֵהַלְחָם
 הַזֶּה שְׁנֵאמַר בּוֹ (משלי ט) לְכוּ
 לַחֲמוּ בְּלַחְמֵי, וְאֲשֶׁרִי הִנֵּפֶשׁ
 שְׁנֵאמַר בָּהּ (ויקרא כב) מִלְּחָם אָבִיהָ
 תֹאכַל. (שם) וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל בּוֹ.
 שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹ נֵאמַר,
 (מלאכי ב) הֲלֵא אַב אֶחָד לְכַלְנוּ.
 וְהִנֵּפֶשׁ שְׁעוֹסְקַת בְּתוֹרָה - מִלְּחָם
 אָבִיהָ תֹאכַל.

זוה ע"י שחזור בתשובה

וּמֵאֵן נָרִים לָהּ דְּאֵכְלַת מִלְּחָם
 אָבִיהָ. בְּגוּן דְּתַבַּת
 בְּתִיּוּבְתָא (דף רמ"ה ע"א) וְאֵתְאֲחַדַּת
 (נ"א ואתחדת) בְּנַעֲוִירֵיהָ. הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, (ויקרא כב) וְשָׁבָה אֶל בֵּית
 אָבִיהָ בְּנַעֲוִירֵיהָ, בְּגוּן (איוב לג) וַיָּשׁוּב
 וּמִי גָרַם לָהּ שְׂאוּכְלַת
 מִלְּחָם אָבִיהָ? מִשׁוֹם
 שְׁחָזְרָה בְּתִשׁוּבָה וְנִאֲחַזְתָּ
 (ומתחדשת) בְּנַעֲוִירֵיהָ. זֶהוּ שְׂפֻתוּב
 (ויקרא כב) וְשָׁבָה אֶל בֵּית אָבִיהָ
 בְּנַעֲוִירֵיהָ, כְּמוֹ (איוב לג) [ו] יָשׁוּב

כט. על ידי שִׁמְכוֹן פְּנוּת הָאֵכִילָה יִרְחִיקוּהוּ מִשְׁמִים מִכָּל מִינֵי אֲסוּרִים: עוֹד
 יֵשׁ עֵינָן אַחֵר, הֲלֵא הוּא מִה שְׁנוֹדַע מִה שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְכַרְכָּה אֵין
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבִיא תַקְלָה עַל יְדֵי בְהִמְתָּן שֶׁל צְדִיקִים, בְּהֵהוּא עוֹבְדָא
 דְּחַמּוּרוֹ שֶׁל ר' פִּנְחָס בֶּן אֵאִיר צְדִיקִים עֲצָמָן לֹא כָּל שָׁפוֹ. וְהִנֵּה יֵשׁ בְּמֵאכְלוֹת
 כְּמֵה מִקְרִים, כְּגוֹן אִם יִזְדַּמְּנוּ לִפְנֵי הָאֲדָם מֵאֲכָל וּבְתוֹכוֹ תַעֲרַבְתָּ אֲסוּר כְּמוֹ חֶלֶב
 אוֹ דָם, אוֹ נֶפֶל זָבוּב לְתוֹכוֹ, אוֹ שְׂאֵר מִיַּיִן אֲסוּרִין לְאֵין קֶץ, כְּגוֹן טֶבֶל וְכֹלְאֵי
 הַכָּרִם כו', וְהִנֵּה הָאֲדָם הַנִּזְהָר תְּמִיד בְּמֵאכְלוֹ לִפְשֵׁפֶשׂ בָּהֶם שְׁלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם
 אֲסוּר, מְסִיעֵין אוֹתוֹ מִן הַשְּׂמִים שְׁלֹא תִבֵּא תַקְלָה עַל יָדוֹ, וְעַקֵּר הַדְּבָר תְּלוּי
 שְׂכוֹן הַכּוֹנוֹת שְׁנֹבָאָר וְעַל יְדֵי פְנוּת אֵלוֹ יִרְחִיקוּהוּ מִן הַשְּׂמִים מִכָּל מִינֵי אֲסוּרִין,
 וְדָבָר זֶה נִתְאֲמַת לִי בְּעֲצָמֵי אֲנִי הַכּוֹתֵב דְּבָרִים נוֹרְאִים אֵין עַת לְהֵאָרִיךְ בָּהֶם:

כט. על ידי שִׁמְכוֹן פְּנוּת הָאֵכִילָה יִרְחִיקוּהוּ מִשְׁמִים מִכָּל מִינֵי אֲסוּרִים: עוֹד
 יֵשׁ עֵינָן אַחֵר, הֲלֵא הוּא מִה שְׁנוֹדַע מִה שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ וְזָרוּנָם לְכַרְכָּה אֵין
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבִיא תַקְלָה עַל יְדֵי בְהִמְתָּן שֶׁל צְדִיקִים, בְּהֵהוּא עוֹבְדָא
 דְּחַמּוּרוֹ שֶׁל ר' פִּנְחָס בֶּן אֵאִיר צְדִיקִים עֲצָמָן לֹא כָּל שָׁפוֹ. וְהִנֵּה יֵשׁ בְּמֵאכְלוֹת
 כְּמֵה מִקְרִים, כְּגוֹן אִם יִזְדַּמְּנוּ לִפְנֵי הָאֲדָם מֵאֲכָל וּבְתוֹכוֹ תַעֲרַבְתָּ אֲסוּר כְּמוֹ חֶלֶב
 אוֹ דָם, אוֹ נֶפֶל זָבוּב לְתוֹכוֹ, אוֹ שְׂאֵר מִיַּיִן אֲסוּרִין לְאֵין קֶץ, כְּגוֹן טֶבֶל וְכֹלְאֵי
 הַכָּרִם כו', וְהִנֵּה הָאֲדָם הַנִּזְהָר תְּמִיד בְּמֵאכְלוֹ לִפְשֵׁפֶשׂ בָּהֶם שְׁלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם
 אֲסוּר, מְסִיעֵין אוֹתוֹ מִן הַשְּׂמִים שְׁלֹא תִבֵּא תַקְלָה עַל יָדוֹ, וְעַקֵּר הַדְּבָר תְּלוּי
 שְׂכוֹן הַכּוֹנוֹת שְׁנֹבָאָר וְעַל יְדֵי פְנוּת אֵלוֹ יִרְחִיקוּהוּ מִן הַשְּׂמִים מִכָּל מִינֵי אֲסוּרִין,
 וְדָבָר זֶה נִתְאֲמַת לִי בְּעֲצָמֵי אֲנִי הַכּוֹתֵב דְּבָרִים נוֹרְאִים אֵין עַת לְהֵאָרִיךְ בָּהֶם:

לימי עלומיו. כמו האילן שקצצו אותו ומתחדש בשָׁרְשׁוֹ. וְזֶהוּ סוד של מי שמת בלי זרע.

לימי עלומיו. בגוונא דאילנא דקצצו ליה, ואתחדש בשָׁרְשׁוֹ. והאי איהו רוא, דמאן דמית בלא זרע.

גלגול

באור: ועוד יש סוד אחר, שלבסוף יבוא בגלגול ויתחדש כמזמן קדמון. וזהו אלמנה וגרושה, שהתגרשה מגן עדן, ומשום זה נקראת גרושה, כמו (בראשית ג) ויגרש את האדם. ומה גרם לה? משום שזרע אין לה, שמת בלא בנים. ושבה אל בית אביה פנעוריה, בעולם הזה באותו נער בן היבם, וזהו ושבה אל בית אביה פנעוריה. ולבסוף שזכתה לזרע - יאכל בו וגו'. (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצצה - לאיש זר.

ועוד אית רוא אחרא, דלכתר ייתי בגלגולא, ויתחדש כמלקדמון. וחינו אלמנה וגרושה, דאתרבת מננתא דערן, ובגין דא אתקריאת גרושה, בגון (בראשית ג) ויגרש את האדם. ומאן גרים לה. בגין דזרע אין לה, דמית בלא בגין. ושבה אל בית אביה פנעוריה, דתבת פהאי עלמא פההוא נער בן יבם, וחינו ושבה אל בית אביה פנעוריה. ולכתר דוקת לזרע מלקחם אביה תאכל. וכל זר לא יאכל בו וגו'. (דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצצה, לאיש זר.

הלל ושמאי

באור: אמר הרועה הנאמן, הלל ושמאי, שאתם אחד מצד הרחמים ואחד מצד הדין, שהם חסד וגבורה, מדרגות של אברהם ויצחק. ואתם מהגזע שלקחם, האספו לכאן אתם ושמונים תלמידים שהיו לו

אמר רעיא מהימנא, הלל ושמאי, דאתון, חד מספרא דרחמי, וחד מספרא דדינא, דאינון חסד וגבורה, דרגין דאברהם ויצחק. ואתון מגזעיהו, אתבנשו הקא, אתון ותמנין תלמידים דהוו ליה להלל. ואוף הכי תלמידי בית

שְׁמַאי, לְסֵעוּדָתָא דְמִלְכָּא. לְהִלְלֵי, וְאַף כִּן תְּלַמִּידֵי בֵּית שְׁמַאי, לְסֵעוּדַת הַמֶּלֶךְ.

לפעמים נותן לזה כביצה, ולזה כזית

הָא אִוְקַמְתוּן, אַתוּן וְחִבְרִיאַ דְעַמְכוּן, מְאִירֵי דְהוֹרְאוֹת, דְאִוְקַמְתוּן, אִין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאֵי לְמִיבֵל, עַד שְׂעֵנּוּ אִמֵּן מְאִירֵי סֵעוּדָתָא, וְלִית מְאִירֵי סֵעוּדָתָא רְשָׁאִין לְמִיבֵל, עַד שְׂאִיבֵל הַבּוֹצֵעַ. וְדַאי כִּד בָּצַע בְּעַל הַבֵּית, וּבָצַע לְאִינוּן מְאִירֵי סֵעוּדָתָא, לְאוּ לְכַלְהוּ מְשַׁעַר שְׁעוּרָא חֲדָא, דְלָאוּ אוֹרַח אֲלִין בּוֹצֵעִין, לְכַבּוֹעַ בְּשׁוּתָא, דְלוּמְנִין יְהִיב לְדָא כְּבִיצָה, וְלְדָא כְּזִית.

בְּאוּרֵי: הָרִי בְּאַרְתֵּם, אַתֶּם וְהַחֲבָרִים שְׁעַמְכֵם, בְּעַלֵי הוֹרְאוֹת, שְׂבַאֲרֵתֶם אִין הַבּוֹצֵעַ רְשָׁאֵי לְאֹכֵל עַד שְׂעֵנּוּ אִמֵּן בְּעַלֵי הַסֵּעוּדָה, וְאִין בְּעַלֵי הַסֵּעוּדָה רְשָׁאִים לְאֹכֵל עַד שְׂאִיבֵל הַבּוֹצֵעַ. וְדַאי כְּאֲשֶׁר בּוֹצֵעַ בְּעַל הַבֵּית, וּבּוֹצֵעַ לְאוֹתֶם בְּעַלֵי הַסֵּעוּדָה, לֹא לְכֹל מְשַׁעַר שְׁעוּרָא אַחַד, שְׂאִין דְרִךְ אֵלוּ הַבּוֹצֵעִים לְכַבּוֹעַ בְּשׁוּתָא, שְׂלַפְעָמִים נּוֹתֵן לְזֶה כְּבִיצָה, וְלְזֶה כְּזִית.

מחברים שני שעורים כאחד בכזית וכביצה, שלוב יאהדונהי

וְכִד עוֹנִין אִמֵּן עַל הָאֵי בְּצִיעָא, קִדָּם דְּיִיבֵל בְּעַל הַבֵּית, מְחַבְרִין תְּרִין שְׂעוּרִין בְּחֲדָא, כְּכּוּזִית וְכְבִיצָה, וְאֶהְדוּנְהֵי, אִמֵּן, דָּא לְאוּ אִיהוּ עַל הָאֲכִילָה, אֶלָּא עַל הַבְּצִיעָה, לְבַתֵּר דְאִינוּן שְׂעוּרִין מְצַטְרְפִין בְּאִמֵּן, וְיִיבֵל בְּעַל הַבֵּית. וְחִינּוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) אֶרֶיִתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשִׁי, וּלְבַתֵּר אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוּדִים. אֲכָלוּ רַעִים, מְאִירֵי סֵעוּדָתָא.

בְּאוּרֵי: וְכְאֲשֶׁר עוֹנִים אִמֵּן עַל בְּצִיעָה זו, קִדָּם שְׂאִיבֵל בְּעַל הַבֵּית, מְחַבְרִים שְׁנֵי שְׂעוּרִים כְּאֶחָד כְּכּוּזִית וְכְבִיצָה, שְׂלוּב יְאֶהְדוּנְהֵי - אִמֵּן זֶה אִינוּ עַל הָאֲכִילָה, אֶלָּא עַל הַבְּצִיעָה. לְאַחַר שְׂאֵלוּ הַשְּׂעוּרִים מְצַטְרְפִים בְּאִמֵּן, יֹאכֵל בְּעַל הַבֵּית. וְזֶהוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) אֶרֶיִתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשִׁי. וְאַחַר כִּן - אֲכָלוּ רַעִים שְׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוּדִים.

דיהוון בגנין בדיוקנא דאבוהוון. אכלו רעים - בעלי הסעודה. שיהיו הפנים בדמות אבותם.

לחם הפנים

באור: הרי כאן לחם בשתי כפרות, ושעורו כזית וכביצה. מהו לחם הפנים של שלחן המלך? אלא זה פרושהו, שיש לו שתיים עשרה פנים. ומהן? אלא הן ארבע פנים של אריה, ארבע פני שור, ארבע פני נשר. והם (במדבר ו) יברכה י-ה-ו-ה. יאר י-ה-ו-ה. ישא י-ה-ו-ה.

הא הכא לחם בשתי כפרות, ושעורו כזית וכביצה. מאי ניהו לחם הפנים דפתורא דמלכא. אלא הא אוקמוה, דאית ליה תריסר אנפין. ומאי ניהו. אלא אינון ד' אנפי אריה. ד' אנפי שור. ד' אנפי נשר. ואינון (במדבר ו) יברכה ידוד. יאר ידוד. ישא ידוד.

משלחן המלך

באור: ומנין לנו שלחם הפנים הוא משלחן המלך? שכתוב (יחזקאלא) וידבר אלי זה השלחן אשר לפני י-ה-ו-ה. ז"ה - גימטריא שתיים עשרה פנים. ואף כן, מי שיש לו, צריך לתקן ולסדר על שלחן ארבע כפרות בכל סעודה של שבת, לשלש סעודות - שתיים עשרה פנים. **באור:** ואם תאמר שאינם אלא שש מהתורה, משום לחם משנה - אלא לא נוכל להזכיר שש בלי חכרו. ו' ו', שש מלמעלה למטה, ושש מלמטה

ומגלן דלחם הפנים איהו מפתורא דמלכא. דכתיב, (יחזקאל מא) וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ידוד. ו"ה: י"ב אנפין. ואוף הכי, מאן דאית ליה, בעי לתקנא ולסדרא על פתוריה, ארבע כפרות בכל סעודתא דשבת, לתלת סעודתי תריסר אנפין. יגלה לו טעמי דבתריסר נהמי ואי תימא לאו אינון אלא שית מדאורייתא, משום לחם משנה. אלא לא ניכול למדבר ו', בלא חבריה, ו' ו', שית מלעילא לתתא, ושית מלתתא לעילא.

חמשה קשרים שבהם ארבעה עשר
 פרקים. ואף כף ארבעה עשר פרקים
 הם של יד שמאל. והם שמונה
 ועשרים פרקים. פנגדם נאמר כ"ח
 יהו"ה, שהם שמונה ועשרים
 אותיות של פסוק ראשון של מעשה
 בראשית, שנאמר בהם (במדבר יד)
 ועתה יגדל נא כח י-ה-ו-ה.

דכהון י"ד פרקין^(א). ואוף הכי י"ד
 פרקין אינון, דיד שמאלא. ואינון
 כ"ח פרקין. לקבליהו ב"ח ידו"ה,
 דאינון כ"ח אתיון דקרא קדמא
 דעובדא דבראשית. דאתמר בהון,
 (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח
 ידו"ה.^(ב)

עשר אצבעות

ועשר אצבעו, רמיזו לעשר אמרן באור: ועשר אצבעות רומזות
דעובדא דבראשית. ובגין לעשרה מאמרות של

א. וכל אחוריהם ביתה: והנה כאשר תגביה ידיך תכון להכניס קשר הזרועות
 לפנים ולא יהיו יוצאין ובולטין כמנהגם לאחורי הגוף והם הנקראים קובדו"ש
 בלשון לעז בסוד וכל אחוריהם ביתה [מלכים א' ז] פנזפר [זוהר פ' ויצא
 דקנ"ד ע"א] בסוד בני השפחות וע"ש.

ב. נטילת ידים: בתחלה תרחוץ ידיך ותשפך מים על יד ימינך שני פעמים זו
 אחר זו, ותכון כי הוא יד כפולה, והוא גימטריא כ"ח, והם כ"ח אותיות אשר
 במלוי המלוי דהוי"ה דע"ב דידיון, אשר בהסד יד ימין. ואחר כף תרחוץ דף
 שמאלית, ותערה עליהם מים שני פעמים אחרים רצופים, ותכון כי גם היא יד
 כפולה שהיא גימטריא כ"ח אותיות של מלוי המלוי דהוי"ה דמילוי ס"ג,
 שבגבורה. ואחר כף תשפוף שני ידיך זו בזו ותכון לכולם בנחד, סוד יד רמה
 באמצעיתא, וגם היא יד כפולה שהיא גימטריא כ"ח אותיות דמילוי המלוי
 דהוי"ה דמ"ה דאלפי"ן, אשר בתפארת. ותכון כי על ידי שלש פחות אלו שהם
 שלשה מלוי המלויים של שלשת ההיו"ת הנזכרות, מתגורשים הקלפות מן
 שלשה הנדים הנזכרים, כל זה על ידי המים שהם מימי החסדים, כי החסד
 הוא המגרש הקלפות, כי אין אחיזתם אלא מצד הדין והגבורה פנודע. ונשלים
 ענין הגביה הנדים ונחוזר לבאר פונת המים עצמן, ואחר שנסתלקו הקלפות מן
 הנדים אז תגביה ידיך למעלה פנגד פניך, ותכון להעלות בהם את העשייה
 ליצירה לקבל שפע האכילה שלה משם פנזפר, וזו היא פונה הגביה הנדים
 למעלה, ואז תברך ברפת נטילת ידים בכונה שבארנו בשער הפנוות בענין
 נטילת ידים דשחרית.

מעשה בראשית. ומשום זה בארו בעלי המשנה, מי שמזלזל בנטילת ידים, נעקר מן העולם. מדוע? משום שיש בהם סוד של עשרה מאמרות ושמונה ועשרים אותיות שבהם נברא העולם.

דא אוקמוה מארי מתניתין, מאן דמזלזל בנטילת ידים, נעקר מן העולם. אמאי. בגין דאית בהון רזא דעשר אמירן, וב"ח אתוון, דבהון אתברי עלמא.

להיות על השלחן דברי תורה

באור: רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנאמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרשוהו, הרוצה להעשיר - יצפין, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה בגוונא דעמי הארץ, דאתמר עליהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צואה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפין, יתן שלחן לצפון, הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאיתהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

בגלל הצדקה יאריך ימיו

באור: חמישי - פרשוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה יאריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין עניים. ורזא דמלה, בגין דצדקה יאריך יומיו, דלא יתקצרון. בגוונא דאורייתא איהו אריכות ימיו, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהו אריכות ימיו לגופא, בתרין

עולמות. זהו שפתוב (דברים ל) כי הוא חייך וארך ימיה. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימיה - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתחית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימיה. כי הוא חייך בעולם הזה ואורך ימיה בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא (דף רמ"ו ע"א) לתחיית המתים, דלבתר דייקום לא ימות. ובגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלא יהא גרגרן ובלען על שלחנו של המלך

באור: ששי - שלא יהא גרגרן ובלען על שלחנו של המלך, כמו עשו שאמר (בראשית כה) הלעיטני, דרך הלעטה, אלא דרך טחינה. אף כך מי שמוציא דבורים של תפלה או תורה מפיו, צריך להוציא אותם בדרך טחינה - שלמים, ולא בהלעטה - חסרים. ולא עוד, אלא בגלל סכנה שמא יקדים קנה לושט.

שתינתאה, שלא יהא גרגרן ובלען על פתוריה דמלכא, בגוונא דעשו דאמר (בראשית כה) הלעיטני, ארח הלעטה, אלא בארח טחינה. אוף הכי, מאן דאפיק מלין דצלותין או דאורייתא מפומי, פעי לאפקא לון בהטחנה שלמים, ולא בהלעטה חסרים. ולא עוד, אלא בגין סכנה דשמא יקדים קנה לושט.

מים אחרונים

באור: שביעי - מים אחרונים. ופרשוהו, מים ראשונים מצוה, ואחרונים חובה, ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך להגביה האצבעות כדי שלא יחזרו משקים ויטמאו את הידים. ויש מהחכמים שאמרו,

שביעאה, מים אחרונים. ואוקמוה, מים ראשונים מצוה. ואחרונים חובה. ואמצעיים רשות. מים ראשונים צריך לסלקא אצבעו, בגין דלא יתדרון משקין ויטמאו את הידים. ואית מרבנן דאמרי, דאחרונים

שאחרונים משום מלח סדומית, שלא יסמא את העינים. אפלו כף הוציא אותם מחובה. וסותרים הדברים את אלו שאמרו עליהם חובה, ואין דרך ארץ לסתר דברי הגאונים, (מאלו שאמרו עליהם) אלא שנאמר עליהם, (דברים יז) על פי התורה אשר ירוף.

משום מלח סדומית, שלא תסמא את העינים. ואי הכי אפקין לון מחובא. וסתרי מילין, אלין דאמרו עליהו חובה, ולא ארע ארעא לסתרא גאונים מלון, (ס"א מאלין דאמרי עליהו) אלא דאתקרי עליהו, (דברים יז) על פי התורה אשר ירוף.

אשרי העם שככה לו

באור: ולא עוד, אלא שאמרו עליהם שלש קדשות. זהו שכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים. והתקדשתם - אלו מים ראשונים. והייתם קדשים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמן ערב. אני ה' - זו ברכה. ואמצעיים, בין גבינה לבשר, ומשום זה והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני ה'. אשרי העם שאדונם ישים אותם אצלו.

ולא עוד, אלא דאמרו עליהו ג' קדושות, חדא הוא דכתיב, (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים. והתקדשתם אלו מים ראשונים. והייתם קדושים אלו מים אחרונים. כי קדוש, זה שמן ערב. אני ה', זו ברכה. ואמצעיים, בין גבינה לבשר. ובגין דא, והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני ה'. ובגין עמא, דמאריהון ישוי לון לגביה.

מים ראשונים מצוה וכו'

באור: אף כף והתקדשתם - בפעולת תשמיש. מים ראשונים שזורע אדם - מצוה. אחרונים, של הנקבה - חובה. ואמצעיים - הרי רומז, וכגבינה תקפיאני. זהו שכתוב (איוב י) הלא כחלב תתיכני וכגבינה

אוף הכי והתקדשתם, בפעולת תשמיש. מים ראשונים דזרע בר נש, מצוה. אחרונים דנוקבא, חובה. ואמצעיים קא רמז, וכגבינה תקפיאני. חדא הוא דכתיב, (איוב י) הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני. והאי איהו דקא

תקפיאני. וזהו שבא הרמז בין גבינה לבשר, שנאמר בו (איוב י) עור ובשר תלבישני.

רמזו, בין גבינה לבשר, דאתמר ביה (איוב י) עור ובשר תלבישני.

לשלשה צריך כוס

באור: שמיני - לשלשה צריך כוס. מדוע? בינה היא השלישית מעשר ספירות, ממעלה למטה. ומשום זה פחות משלשה לא צריך כוס (ד"א). לשלשה צריך כוס. ובא ברמז - קדשה לך ישלשו. ולא עוד, אלא שהתורה לא יורדת פחות משלשה - כהנים, לויים, ישראלים. תורה, נביאים, וכתובים. בחדש השלישי, ביום השלישי. וזו בינה, יה"ו. ובגללה נאמר, שלש משמרות הו"י הלילה. מלכות, אות ה' רביעית, עליה נאמר, ארבע משמרות הוי הלילה. ואות ש' של שלשה ענפים כנגד שלש משמרות. ואות ש' ארבע פנים כנגד ארבע משמרות.

תמינאח, לשלשה צריך כוס. אמאי. בינה איהי תליתאה מעשר ספראן, מעילא לתתא. ובגין דא פחות משלשה לא צריך כוס. (ד"א) לשלשה צריך כוס, קא רמזו קדושה לך ישלשו. ולא עוד, אלא דאורייתא לא נחתא פחות מג', כהנים, לויים, ישראלים. תורה, נביאים, וכתובים. בירח תליתאי, ביום תליתאי. ודא בינה, יד"ו. ובגינה אתמר, שלש משמרות הו"י הלילה. מלכות ה' רביעית, עלה אתמר ארבעה משמרות הוי הלילה. וש' דתלת ענפין לקבל תלת משמרות. ו דארבע ענפין לקבל ארבעה משמרות.

כוס של ברכה, רביעית הלג

באור: תשיעי - כוס של ברכה, רביעית הלג. ושעור שלו לעמת אות ה', רביעית של שם יהו"ה. עשירי - בעשרה אומר נברך לאלהינו. ושכינה תחתונה היא רביעית ועשירית. רביעית

תשיעאה, כוס של ברכה, רביעית לוג, ושיעורא דיליה, לקבל ה', רביעאה דשם ידו"ה. עשיראה, בעשרה אומר נברך לאלהינו. ושכינתא תתאה, איהי רביעית, ועשירית.

לשם י-ה-ו-ה. עשירית לעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וכמה צריך אדם לשמר עצמו שלא לזרק דברים אלו במקום שלא צריך כמו מי שזורק לחם. כל שפן מי שזורק לחם של התורה החוצה משלחנו, שהיא השכינה, שנאמר בה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני ה'. (ע"כ רעיא מהימנא).

רביעית לשם ידוה. עשירית לעשר ספירות. דאיןון יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וכמה צריך בר נש לנטרא נרמיה, דלא לזרוק מלין אליו באתר דלא אצטריך. כמו מאן דזריק נהמא. כל שפן מאן דזריק נהמא דאורייתא, לבר מפתוריה, דאיהי שכינתא. דאתמר בה, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני ה'. (ע"כ רעיא מהימנא).

זוהר רמו ע"א

צריך לשמור הדבור שלא יאמר דבר לא טוב

באור: ובחבור הקדמון, שלשה הם שגורמים רעה לעצמם - שנים בעולם הזה, ואחד בעולם אחר. ואלו הם: מי שמקלל עצמו, שלמדנו, ממנה אחד מפקד לפני האדם, ובשעה שמקלל עצמו אותו האדם, ממנה זה, ושבעים אחרים שממנים תחתיו, נוטלים אותו דבור ואומרים אמן, ומעלים אותה למעלה ודנים אותה, והוא רוזף אחריו עד שעושה אותו ומשלם לו אותו דבור.

באור: מי לנו גדול ממשה, שאמר (שמות לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ואמר לצרך, ואף על גב שהקדוש

ובחבורא קדמאה, תלת אינון דנרמין לנרמייהו. תרין בהאי עלמא, וחד בעלמא אחרא, ואליו אינון: מאן דלויט נרמיה, דתנינן חד ממנא אתפקד קמיה דבר נש, ובשעתא דלויט נרמיה ההוא בר נש, האי ממנא, ושבעין אחרנין דממנן תחותיה, נטלין ההיא מלה, ואמרי אמן, וסלקי לה לעילא, ודיינין לה, ואיהו רזיף אבתריה, עד דעביד ליה, ואשלים ליה ההוא מלה.

מאן לך רב ממשה, דאמר (שמות לב) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, ואמר לצורך, ואף על גב דקודשא בריך הוא עביד

ברוך הוא עֲשֵׂה רְצוֹנוֹ, עִם כָּל זֶה לֹא נִצְוֵל מֵעֲנֹשׁ, וְהָרִי נִתְבָּאֵר שֶׁלֹּא נִזְכָּר בְּפִרְשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה, וְנִמְחָה מִשֵּׁם. וְהָרִי פִרְשׁוּהוּ. מִי לָנוּ גָדוֹל מִדּוֹד הַמֶּלֶךְ שֶׁאָמַר (תהלים לט) אָמַרְתִּי אֲשַׁמְרֶה דְרָכֵי מַחְסוֹא בְּלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרֶה לְפִי מַחְסוֹם בְּעוֹד רִשְׁעִי לִנְגְדִי. מֵהוּ בְּעוֹד רִשְׁעִי לִנְגְדִי? הַמְּמַנֶּה הֵיחָא הַמְּפַקֵּד עַל זֶה, וְלוֹקֵחַ הַדְּבוּר הֵיחָא לְקַלְקֵל לוֹ לְאָדָם.

רְעוּתִיָּה, עִם כָּל דָּא לֹא אֲשַׁתְּוִיב מֵעוֹנֵשָׁא, וְהָא אֲתַמַּר דְּלֹא אֲדַבֵּר בְּפִרְשַׁת וְאַתָּה תִּצְוֶה, וְאַתְּמַחֵי מִתְּמִן. וְהָא אוֹקְמוּהָ. מֵאֵן לֵן רַב מִדּוֹד מִלְבָּא, דְּאָמַר (תהלים לט) אָמַרְתִּי אֲשַׁמְרֶה דְרָכֵי מַחְסוֹא בְּלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרֶה לְפִי מַחְסוֹם בְּעוֹד רִשְׁעִי לִנְגְדִי, מֵאֵי בְּעוֹד רִשְׁעִי לִנְגְדִי. הֵיחָא מְמַנָּא דְאֲתַפְקֵד עַל דָּא, וְנִטְוִיל הֵיחָא מְלָה לְאִבְרָאָא לִיָּה לְבַר נִשׁ.

זוהר דף רמ"ו ע"ב

צָרִיךְ לְהִזְהַר שֶׁלֹּא לְזַרֵּק לְחֵם אוֹ פְרוּרִים עַל הַקֶּרֶע

בְּאוּר: וְאַחַד מִי שֶׁזוֹרֵק לְחֵם אוֹ פְרוּרִים שֶׁל לְחֵם בְּקֶרֶע וְעוֹשֶׂה בּוֹ זְלוּל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. אֵלּוּ הַשְּׁנַיִם בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאַחַד בְּעוֹלָם הַזֶּה - מִי שֶׁמְדַלֵּיק גַּר בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת טָרַם מְגִיעִים יִשְׂרָאֵל לְקַדְשָׁא דְסִדְרָא, מִשׁוּם שֶׁמְחַלֵּל שַׁבַּת, וְגוֹרֵם לְאִשׁ שֶׁל הַגִּיחָנָם לְדַלֵּק טָרַם הַגִּיעַ זְמַנּוֹ.

בְּאוּר: מְקוֹם אֶחָד יֵשׁ בְּגִיחָנָם לְאוֹתָם שֶׁמְחַלְלִים שַׁבַּת. כִּיּוֹן שֶׁהוּא הַדְּלִיק גַּר טָרַם הַגִּיעַ זְמַנּוֹ, יֵשׁ מְמַנֶּה אֶחָד בְּגִיחָנָם בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, וּמְבַעֵיר בְּרֵאשׁוֹנָה לְאוֹתוֹ מְקוֹם וְאוֹמֵר: זֶה מְקוֹם

וְחַד מֵאֵן דְּזָרִיק נְהֵמָא, אוֹ פִירוּרִין דְּנִתְבָּאֵר בְּאַרְעָא, וְקָא עָבִיד בֵּיהּ זְלוּלָא, כְּמַה דְּאֲתַמַּר. הֵינִי תְרִי בְּהָאֵי עֲלֵמָא. וְחַד בְּהֵיחָא עֲלֵמָא, מֵאֵן דְּאוֹקִיד שְׁרָגָא בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, עַד לֹא מְטוֹ יִשְׂרָאֵל לְקַדְוִשָׁא דְסִדְרָא, בְּגִין דְּקָא מְחַלֵּל שַׁבַּתָא, וְגַרִים לְגוֹרָא דְגִיחָנָם לְאוֹתוֹקְרָא, עַד לֹא מְטָא (זוהר דף רמ"ו ע"ב) זְמַנִּיהָ.

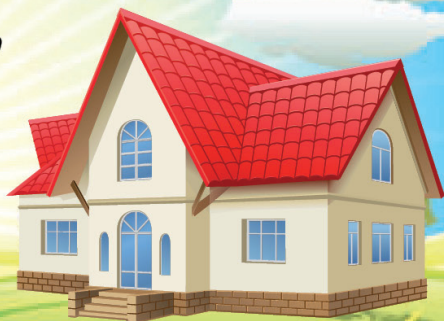
חַד דְּיֻבְתָּא אִית בְּגִיחָנָם, לְאִינּוֹן דְּקָא מְחַלְלֵי שַׁבַּתָא. כִּיּוֹן דְּאִיְהוּ אוֹקִיד שְׁרָגָא עַד לֹא מְטָא זְמַנִּיהָ, חַד מְמַנָּא אִית בְּגִיחָנָם בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת, וְאוֹקִיד בְּקַדְמִיתָא לְהֵיחָא דְיֻבְתָּא, וְאָמַר הָאֵי דְיֻבְתָּא

דְּפִלְנִיָּא. וְכָל חֵיבִין דְּגִיחָנָם, מְסִייעֵי
 לְאוּקְדָא תְּחֵוּא דְּיֻכְתָּא. תְּחֵוּא
 מְמַנָּא קְאָרִי וְאָמַר, (ישעיה כב): הִנֵּה
 ה' מְטַלְטֵלְךָ טַלְטֵלָה גָבֵר וְעַטְףָּךְ
 עֲטָה. חֵיבִין דְּגִיחָנָם אָמְרִי, (ישעיה
 כב) כְּדוֹר אֶל אֶרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם שְׁמָה
 תָּמוֹת וְגו'. בְּגִין דְּאִיְהוּ גָרִים לֹון
 לְאֶתְּוֹקְדָא, עַד לָא מְטָא זְמַנִּיהוּ.
 הָא לֹון תִּלְתָּא, דְּגֵרְמִי בִישׁ
 לְגֵרְמִייהוּ, כְּמָה דְּאֶתְמַר.
 שֶׁל פְּלוּנִי. וְכָל חֵיבֵי הַגִּיחָנָם
 מְסִיעִים לְהַבְעִיר אֶת אוֹתוֹ מִקּוֹם.
 אוֹתוֹ מְמַנֶּה קוֹרָא וְאוֹמֵר: (ישעיה
 כב) הִנֵּה ה' מְטַלְטֵלְךָ טַלְטֵלָה גָבֵר
 וְעַטְפְּךָ עֲטָה. חֵיבֵי הַגִּיחָנָם
 אוֹמְרִים: (שם) כְּדוֹר אֶל אֶרֶץ
 רַחֲבַת יָדַיִם שְׁמָה תָּמוֹת וְגו'.
 מִשׁוּם שֶׁהוּא גָרִם לָהֶם לְהִשָּׂרֵף
 טָרֵם הַגִּיעַ זְמַנָּם. הָרִי לָנוּ שְׁלִשָּׁה
 שְׁגוּרִים רַע לְעֲצָמָם, כְּמוֹ
 שְׁנֵתְבָאָר.

איזה פטנהוז אתה רוצה בגן עדן?

רשימת התורמים המאושרים שזכו לבנות חלק מהיכלי גן עדן, בו תטכון נשמתם העולם הבא, תמורת תרומה של 1600 ש"ח בעבור 10 סטים של הזוהר הקדוש, המחולק ל-70 חלקיו, כל חייד אתה רודף אחרי דירה העולם הזה!

צא וחשוב, איזה דירה תהיה לך בגן עדן, לנצח נצחים רק כאן אפשר לקנות את הדירה בגן עדן!!!!

כל אחד יתרום כפי רצונו לבנות את העולם הבא שלו זכור! היכלי גן עדן אפשר לבנות רק בעולם הזה! ולא כשמגיעים לשם!

המעוניין, להתקשר
לטל: 0548-436784

אין חינם! סטרא אחרא היא בחינם!
כל סט נוסף שאתה קונה, הוא עוד היכל בגן עדן לנצח נצחים.
החכם עינו בראשו - צא וחשוב!

ומזכי הרבים ככוכבים לעולם ועד

דרושים תורמים:

להדפסת הקונטרס החדש "פתח אליהו המבואר"
וכן קונטרס "סגולת פתח אליהו"

ברצונינו להגיע למליון עותקים שיחולקו חינם

לכל תלמוד תורה, לבנים ולבנות, וכן בישיבות ולבתי מדרשות

התרומה ניתנת ישירות לבית הדפוס, עם אפשרות לקחת הקונטרס ולחלקם בעירו, או חלוקה על ידי מפעל הזוהר העולמי, המפעיל קרוב לאלף מחלקים בכל הארץ.

המעוניין, להתקשר לטל: 0548-436784

דקה-שתים נמשכת כל הפעולה,
מנער ועד זקן, נאמר פתח אליהו לפני התפילה,
כדי להיוושע מכל צרה,
ידועה הסגולה,
נינצל מפצצת אטום, ונזכה לגאולה.